

КРИСТИНА ЛОРЕН

КРАСИВА ТАЙНА

Част 4 от „Красив негодник“

Превод от английски: Гергана Дечева, 2014

chitanka.info

На С.М. за това, че ни събра, на хората, които помогнаха трудът ни да излезе на пазара, и на нашите съпрузи, че ни изтърпяха през цялото време.

ГЛАВА ПЪРВА

РУБИ

— Не казвам, че *не* съм готова да се обзаложа, че пенисът му е огромен, но не твърдя и обратното.

— Пипа! — въздъхнах отчаяно и покрих лицето си с длани.

Вторник сутринта, седем и половина. За Бога! Не може вече да се е напила.

Усмихнах се извинително на мъжа с очи като палачинки застанал в другия край на асансьора и се питах дали в книгите за силата на подсъзнанието има такава глава, в която да се дават инструкции как се увеличава скоростта на асансьор само със силата на мисълта.

Опитах се да я предупредя с поглед, но тя само прошепна: *Какво пък толкова?*, вдигна показалеца си и продължи да говори тихо:

— Като присаден магарешки член.

Не се наложи да се извинявам повече, защото спряхме на третия етаж и вратата се отвори.

— Нали забеляза, че не бяхме сами? — изсъсках и тръгнах след нея по коридора. Завихме зад ъгъла и спряхме пред голяма двойна стъклена врата с лъскава табелка „Ричардсън-Корбет“.

Тя се зарови в огромната си чанта да търси ключовете. Гривните на дясната ѝ ръка дрънчаха като цял духов оркестър. Чантата ѝ беше яркожълта с налепени тук-там метални парчета. Под флуоресцентното осветление червената ѝ коса изглеждаше неонова.

Косата ми беше тъмноруса коса. Бях преметнала бежовата си чанта през гърдите. Когато стоях до Пипа, винаги се чувствах като вафла с ванилия, от най-обикновените.

— Не бяхме ли сами?

— Не! Онзи мъж от счетоводството стоеше точно срещу теб! След малко трябва да се кача в отдела им и благодарение на теб и подробното ти описание на мъжки полов орган трябва да се гледаме неловко в очите и да се чудим какво да си кажем и кой на кого да се извини по-напред.

— Само казах, че вероятно му е голям, колкото на кон — каза тя с известна доза вина и пак се зарови в чантата си. — Тези момчета в счетоводството трябва да се поотпуснат малко и да започнат да живеят. — После погледна към празния коридор и добави: — Надявам се сега да не се чувстваш неудобно, защото сме сами. Хайде, влизай! — Кимна, но лицето ѝ пак потъна в дълбок размисъл. — Искам да кажа... логически би следвало да е много голям.

— Логически? — повторих и се опитах да прикрия усмивката си. Сърцето ми вече правеше онова толкова познато движение — подскок, катурване, падане. Така се случваше всеки път, когато говорех за Найл Стела. И сега след тези ранни дискусии и догадки за размера на пениса му, вече ми се доплакваше.

С войнствен, триумфален жест, Пипа измъкна ръка от чантата си и свирепо размаха връзката ключове, веднага след което пъхна най-големия в ключалката.

— Руби, виждала ли си му пръстите на ръцете? А краката? И да не споменаваме, че е висок почти два метра и петдесет сантиметра.

— Два метра и четири сантиметра — поправих я изпод носа си.

— Големите ръце са индикатор за голям пенис, обаче много мъже имат големи ръце, но това е единственото голямо, с което могат да се похвалят.

Включихме осветлението в офиса и аз пак тръгнах след Пипа по тесния коридор към стая, пълна с бюра в един от не чак толкова лъскавите отдели на третия етаж. Малкият ни офис за мой късмет беше претъпкан, но уютен, защото тук прекарвах повече време отколкото в миниатюрния си апартамент в Южен Лондон.

„Ричард-Корбет“ беше една от най-известните и уважавани инженерни компании в Европа и разполагаше с места за стажанти. Така е било почти винаги. Когато завърших университета в Сан Диего, бях толкова щастлива, че се отвори място за стажант и че дадоха това място на мен. Работеше се много, а размерът на заплата ми веднага ме отказал от страстта ми към обувките, но тази огромна жертва вече даваше първите си резултати: след първите деветдесет дена от стажа ми вече имах истинска метална табелка с моето име (на мястото на онзи скоч, върху който някой бе надраскал в бързината *Руби Милър*) и от нещо като килер на втория етаж ме преместиха в истински офис на третия.

Гимназията беше песен, университетът мина леко, ако не броим някоя и друга истерия, което е нормално. Но да работя с най-великите инженерни мозъци в Англия? Това вече беше сериозна дейност и никога преди не бях се трудила толкова яко в живота си. Ако успеех да завърша стажа си така добре, както започна, едно местенце в програмата за следдипломна квалификация в Оксфорд никак нямаше да ми дойде зле. Разбира се, успешното завършване на стажа ми напълно изключваше разговори в асансьора на сградата, които се отнасят до размерите на гениталиите на изпълнителните директори... Но Пипа едва сега започваше.

— Някъде бях чела, че на мъжа му е дълъг точно толкова, колкото е разстоянието от китката до края на средния пръст. — След което демонстрира как трябало да се премери — вдигна двата си пръста и за илюстрация ми показа колко е разстоянието от нейната китка до края на средния ѝ пръст. — Ако това е вярно, твоят мъжмечта е съоръжен с добър пакет.

— Мхм — измънках и закачих палтото си. — Вероятно.

Пипа пусна чантата си на пода и ме изгледа конспиративно.

— Обичам, когато се правиш на умряла лисица. *O, не, не ме интересува, не искам да знам.* Обаче ако е на десет метра от теб, очите ти са само между краката му.

Опитах се да изглеждам ужасена, с наранено достойнство, да инсценирам припадък, да измисля как да ѝ отговоря аргументирано. Не успях. Нямах нищо в собствена защита. През последните шест месеца бях мятала милион тайни погледи към междуукрачието на Найл Стела. Бях станала истински експерт-топограф в областта на релефа на въпросния пакет. Очевидно тайните ми погледи никак не са били тайни.

Мушнах чантата си в най-горното чекмедже и го затворих с въздишка.

— За нещастие въпросният пакет никога не е бил и няма да бъда така близо до мен.

— Няма да бъде, ако не му проговориш, Руби. Виж, аз например при първа възможност ще се потопя в задълбочен разговор с онзи рижавия от Обществени връзки. Ще го накарам да заплаче. Но ти наистина трябва да се опиташ поне да го заговориш. — И понеже вече клатех глава и не исках и да чуя, тя ме удари с шала си и продължи да

мели: — Просто го приеми като изследователска работа за лекциите си по Интегритет на структурата. Кажи му, че искаш да тестваш издръжливостта на стоманения му лост и панела, за който е закрепен.

— Да, страхотен план.

— Добре де, тогава пробвай с някой друг. Русото момче в залата с писмата. Винаги му текат лигите, като те види.

— Не ме интересува особено.

— Тогава Итън. Нисък е, но пък е в отлична форма. Виждала ли си го как прави онзи номер с езика, като ходим в бара?

— Не за бога, стига!

Седнах и се сгромолясах под тежестта на погледа ѝ.

— Наистина ли трябва да водим този разговор? Не може ли да се преструваме, че този мъж, когото ужасно много харесвам, просто не съществува?

— Страхувам се... не — въздъхна Пипа. — Не искаш и да чуеш за някой от другите ни красавци, но няма да направиш нищо по въпроса с господин Задръстен задник. Не ме разбирай грешно, Стела е адски секси и много добре сложен, но е малко задръстен, не мислиш ли?

Прокарах пръст по ръба на бюрото.

— Мисля, че това ми харесва в него. Просто е стабилен.

— Смотан и старомоден.

— По-скоро *въздържан* — контролиращ веднага. — Сякаш е излязъл от роман на Остин. Той е самият Дарси — обясних с надеждата да ме разбере.

— Не, това не го разбирам. Та тоя Дарси е толкова рязък с Елизабет, дори бих казала, че е грубиян. Освен това е човек, за когото трябва да положиш усилия. С такива мъже е трудно.

— И кое му е трудното? За какви усилия ми говориш? — попитах. — Дарси не я засипва с незаслужени комплименти. И когато ѝ казва, че я обича, това значи, че я обича и толкова.

Пипа се отпусна на стола и включи компютъра.

— Може би аз пък си падам по мъже, които обичат да флиртуват.

— Флиртът си е флирт и нищо повече. Мъж, който флиртува с теб, ще го направи и с всяка друга — продължих да споря. — Дарси е странен и труден за разбиране, но когато успееш да спечелиш сърцето му, той е само твой.

— Да, както вече казах, това изисква усилия.

Винаги съм залитала по романтичната част, признавам, но идеята да разбереш как един консервативен, затворен мъж ти се доверява, и тогава виждаш съблазнителния, страстния мъж така, както никоя друга не го е виждала, направи живота ми ад. Особено когато въпросният мъж работеше в същата компания.

Проблемът беше, че когато Стела беше край мен, се превръщах в истински селски идиот и започвах да вярвам, че съм природно тъпа и изостанала.

— И как мога дори да си помисля, че съм в състояние да проведа един нормален разговор с него? — попитах. Знаех, че никога за нищо на света няма да направя и крачка в тази посока, но поне ми беше хубаво да говоря за него с някой, който го познава, някой различен от Лъндън и Лола, които бяха толкова далеч от моя свят. — Искам да кажа разговор, за който *и двамата знаем*, че провеждаме. Миналата седмица на събранието Антъни ме помоли да представя някои данни за проекта „Даймънд Скуеър“. И аз бях уверена, пълна с информация, готова да сритам задници, но когато вдигнах поглед, Стела беше зад Антъни. Знаеш ли колко много бачках, за да пригответя тази информация? Седмици! И един поглед от Найл Стела и край — разконцентрирах се и разговорът приключи.

Не знам защо, но никога не можех да говоря за него като Найл или като Стела. Найл Стела беше титла от две имена. Като Иисус Христос или Принц Хари.

— Спрях да говоря по средата на изречението. Когато е някъде наблизо, или говоря страхотни глупости, за които не съм подозирала, че могат да се зародят в главата ми, или онемявам.

Пипа се засмя, присви очи и ме огледа от главата до петите. После стана и започна да разглежда календара.

— Странно нещо. Едва сега се сетих, че е четвъртък — каза напевно тя. — Това обяснява защо косата ти изглежда особено секси и си облякла тази мини ментова поличка.

Прокарах ръка по силно скосената по краищата си коса. Беше къса — на нивото на брадичката ми.

— Какво ѝ е на косата ми? Както всеки ден.

Истината е, че тази сутрин прекарах ужасно много време да се пригответя за работа, но имах нужда от малко повече самочувствие,

защото, както вече Пипа отбеляза, беше четвъртък — любимият ми ден от седмицата. В четвъртък го виждах.

* * *

По принцип в четвъртък не се случваше нищо особено — имах да полея нещастния фикус, който Лола ме накара да завлека от хиляди километри от Сан Диего, да напиша някои предложения за търгове, да отида до пощенския отдел да им ги дам, да изнеса боклука за рециклиране. Но черешката на деня беше, че всеки четвъртък за един час по време на събраницето на Антъни Смит и неговата инженерна фирма, аз имах директен поглед към Найл Стела — заместник-президент на компанията, директор по планирането и... *Мили боже...* най-сексапилният мъж на планетата. Ако само можех да го добавя към списъка си с *неща за оправяне*.

Един изключителен час в присъствието на Найл Стела беше божи дар и божие наказание, защото аз наистина се задълбочавах в нещата, които се случваха във фирмата ни и разговорите между главните изпълнителни директори бяха крайно интересни. Бях на двадесет и три, не на дванадесет. Имах диплома по инженерство, с която един ден можех да им стана шеф. И един-единствен индивид успяваше да ме разконцентрира до такава степен, че не знаех вече нито какво говорят, нито какво става. Това буквально ме съсираваше.

Никога не съм била срамежлива, никога не съм се държала като изтървана от лудница. Излизах на срещи. Дори в Лондон излизах с повече момчета, отколкото за целия си живот в Щатите, защото... е... английските момчета... няма какво повече да се каже. Но специално *това* англо-скандинавско момче беше напълно извън обхвата ми. Последното го казвам съвсем буквально, защото беше висок над два метра. Освен това изглеждаше така естествено красив, без да полага никакви, ама никакви усилия. Кестенява коса, кафяви очи, излъчващи богата душевност, широки мускулести рамене, и такава божествена усмивка... когато си позволеше да я покаже на работа. Тази усмивка слагаше спирачка на всяка мисъл в мозъка ми, а тези мисли, които вече пътуваха със скоростта на влак към устата ми, спираха със скрибуцдане точно зад устните ми. Според клюкарките в офиса, бил завършил

училище едва ли не още по памперс и бил нещо като легенда, като бог в областта на планирането. Не знаех тези подробности до мига, в който започнах работа за тях и видях с очите си как дава съвет буквално за всичко: от състава на химическите елементи в цимента до строителния контрол. Той беше единствената и окончателна дума, преди да се построи всеки мост, всяка сграда, всяка спирка дори в Лондон. Никой не смееше да започне да строи, без той да е погледнал плановете.

Веднъж, един четвъртък, си тръгнах с разбито сърце, когато се наложи да излезе по средата на събранието, за да разреши някакъв проблем: един от строителните работници се беше обадил в истерия, че друга фирма слага цимента и че са положили основите дори на сграда, която трябваше да бъде строена от нас.

Найл Стела пиеше чай с мляко (първо млякото, после чая) и без захар. Имаше огромен офис на нашия етаж, но доста далеч от моя. Очевидно никога нямаше време за телевизия, но пък беше върл поддръжник на „Лийдс Юнайтед“. Завършил Кеймбридж, после Оксфорд, а сега живееше в Лондон. Някъде в годините на израстване и стремглаво катерене по стълбата нагоре, той бе придобил размазван акцент. Освен това беше разведен от скоро. Сърцето ми се пръскаше от мъка, че някоя жена може да изостави такъв мъж. Но предимно се пръскаше от щастие.

Колко Пъти Найл Стела Ме Погледна По Време На Събранието:
Дванадесет.

Колко Разговора Сме Провели До Сега: Четири.

Колко От Тези Разговори Е Запомнил: Нула.

От шест месеца се борех с тази обсебеност по Найл Стела и бях напълно убедена, че той дори не подозираше за моето съществуване в тази фирма. По-скоро би запомнил момичето, което му носи пица или някаква храна за вкъщи.

Найл Стела винаги беше сред първите пристигнали на събранието, но днес за моя огромна изненада въпросният мъж все още не се бе появил. Проверих. Няколко пъти точих врат към вратата и се опитвах да надникна между хората, които се скучаваха в заседателната зала, която имаше прозорци от пода до тавана и гледаше към доста оживената улица. Сутринта, докато вървях към работа, беше сухо, но сега, от типично за страната свъсеното небе беше започнал да пръска дъжд. В началото този дъжд ми изглеждаше безобиден, но с течение на

времето се научих, че само няколко минути навън и си подгизнал до мозъка на костите. Бях израснала на слънчево сухо място, много по-топло от Южна Калифорния и нищо на света не би могло да ме подготви за климата в Лондон между октомври и април. Въздухът постоянно беше като напоен от вода — тежък и влажен. Сякаш тялото ти е увito в дъждовен облак, който се излива през порите ти.

Пролетта бе дошла, но малкият парк срещу Саутърк Стрийт беше гол и изоставен. Казвали са ми, че през лятото от ресторантa в дъното на парка изкарвали розови столове и хората сядали навън и дори се хранели. В момента обаче беше само една циментова площадка и кафеникова трева. Тук-там някой паднал скършен клон.

Хората около мен мърмореха за времето, отваряха лаптопите си, пиеха си чая. А аз не спирах да извръщам глава към вратата, за да видя кой влиза. Всички искаха да седнат преди шефа ми Антъни Смит — директор на Строителен отдел, да се смъкне от шестия етаж. Антъни беше... ОК. Малко задник си падаше. Оглеждаше стажантките похотливо и обичаше да се слуша как говори. Обикновено нищо от устата му не звучеше откровено и честно. Да. Голям задник, както вече казах.

Всеки четвъртьк, ако някой влезеше след него, Антъни обичаше да прави коментари за облеклото или косата или нещо по външния вид на горкия човек и това не спираше до мига, в който закъснелият си намереше последното свободно място и потънеше от срам. Може би го правеше, за да ни даде пример какво се случва със закъснелите.

Вратата скръцна. Ема. Влезе и задържа вратата за някого... може би е... О, не, това е само Карен. Гласовете жужаха все по-шумно. След Карен влязоха Виктория и Джон. И тогава... Ето го.

— Време е за шоу — промърмори Пипа до мен в мига, в който видях стърчащата над всички глава на Найл Стела. Вървеше точно зад Антъни. Някой спря притока на въздух в стаята, дробовете ми се сгърчиха. Досега чуха как хората си говорят, дори разбирах какво си говорят, но сега остана само той. Всичко друго спря да съществува. С неутрално изражение огледа залата да види кой е тук и кой липсва, а аз оглеждах синия му костюм и най-вече небрежно пъхнатата в джоба на панталоните му ръка. Чувство на тревожност и в същото време на еуфория започна да се раздува в гърдите ми. Имаше нещо в този мъж, което не ти позволява да погледнеш встани. Не защото беше

шумен или динамичен мъж... не, не беше такъв. Вървеше с една тиха увереност. Начинът, по който правеше всичко, просто изискваше уважение и внимание. Освен това имах чувството, че докато говори, забелязва всички и всичко. Освен мен, разбира се.

Родителите ми бяха терапевти, с една дума у дома се говореше за всичко. Не бях мълчалива, в никакъв случай. Брат ми и дори Лола казваха, че не спирам да плямпам. Имах такива моменти. Често. Ето защо фактът, че не можех да изрека и половин сричка, когато този човек беше близо до мен, ми се струваше лишен от каквато и да е логика. Просто беше необяснимо. Това, което изпитвах към него, беше някаква обсебеност, която убиваше мозъчните ми клетки. Та той дори не се налагаше да идва на тези събрания в четвъртьк. Правеше го, за да се убеди, че няма разногласия между отделите, че има „консенсус между звената“. Не че бях запомнила всяка негова дума...

Беше облечен в светлосиня риза и черно сако. Вратовръзката му беше някаква магическа плетеница от жълто и синьо и очите ми несъзнателно се преместиха от синия възел към адамовата му ябълка и изсечената линия на челюстта. Устата му, която обикновено не издаваше никаква емоция, сега бе обърната надолу — предполагам се бе концентрирал върху това, което се говори. Когато след много време успях да стигна до очите му... с ужас осъзнах, че ме бе наблюдавал през цялото време, докато най-бесрамно го бях чукала с очи. Така отدادено, сякаш затова ме назначили.

О, боже.

Веднага забих поглед в лаптопа. Екранът беше напълно размазан, не виждах нищо.

Навън звъняха телефони, принтерът бучеше в кресчендо и тогава някой затвори вратата, с което събранието започна. Изведнъж всички шумове останаха извън звукоизолиращата бариера.

— Господин Стела — поздрави го Карен.

Натиснах върху папката с имейлите си. Ушите ми бучаха, но се опитвах да чуя отговора му. Поеми въздух, изпусни, дишай, издишай. Успокой сърцето.

— Здравей Карен — каза той след секунди. Гласът му беше толкова пътен, тих, но натежал. Абсолютно божествен. Усмихнах се. Не беше само усмивка, а идиотска усмивка на радост, че чувам гласа му. Сякаш някой ми бе подал голямо парче торта. Боже, колко съм го

загазила с този мъж. Захапах вътрешната част на бузата си и започнах да полагам нечовешки усилия да изглеждам нормална. По настоятелното подбутване на лакътя на Пипа в ребрата ми, разбрах, че не се справям добре.

— Спокойно бе, момиче. Каза само две срички — прошепна тя.

Точно тогава вратата се отвори и в залата влезе Саша, също стажантка. Мушна се набързо и сконфузено, но разбира се, това не остана незабелязано от зоркото око на Антъни.

— Извинявам се за закъснението — прошепна тя. Погледнах часовника на лаптопа си — момичето идваше точно навреме.

— Няма проблем, Саша — каза той и не откъсна очи, докато тя си пробиваше път към последното незаето място в далечния ъгъл. В залата се бе настанила гробовна тишина. — Прекрасен пуловер. Нов ли е? Синьото определено ти отива — каза Антъни с широка усмивка.

Затворих очи и поех дълбоко въздух. Тотален задник.

Събранието вече наистина започна. Антъни мина по списъка с въпросите си към всеки от нас, подаваха се листи, документи и когато се обръщах на стола си да подам документите на человека до мен, вдигнах поглед. Едва не си глътнах езика. Найл Стела беше само през две места от мен. Под гъстите си мигли успях да видя избръснатото му като направено от скулптор лице. Винаги безупречно обръснат! Очите му, гъстите мигли, тъмните вежди, безупречната риза и вратовръзка! Косата му изглеждаше толкова гладка в приглушената дъждовна светлина на залата. *Може би е прекалено мека, помислих си и идеята не ми хареса... защото... разбира се, че ще е мека, има ли поне едно несъвършено нещо в този мъж?* И за милионен път се запитах какво ли е да прокараши пръсти през нея, да я дръпнеш...

— Руби? Имаме ли отговор от „Адамс и Ейвъри“? — попита Антъни.

Изправих рамене, премигнах, погледнах към лаптопа си и казах:

— Все още не. — Гласът ми трепереше, но едваоловимо. — Имат плановете, имат и договорите. Всичко е готово за подпись. Ако не се обадят до края на деня, ще ги потърся.

Да, добре, започвах да съставям пълни изречения, въпреки че Найл Стела ме гледаше с цялото си внимание. Бях толкова щастлива, че успях да се изкажа, че чак си поставих отметка да не забравя да се обадя в „Адамс и Ейвъри“. После се облегнах на лакът и задърпах

единия си кичур, когато изведнъж ми се стори, че става нещо нередно. Седях на този стол всяка седмица от шест месеца и бях напълно убедена, че никога досега не бях изпитвала това, което усещах в момента — тежест. Масивна тежест, която просто притискаше главата ми от дясната страна. Физическото изражение на интензитета на погледа, с който някой се опитваше да пробие лицето ми. Завъртях кичура между пръстите си и метнах един поглед към Пипа — не, не беше тя. С движение, което според мен беше *деликатно навеждане напред*, проточих врат и замръзнах.

Той все още ме гледаше. *Найл Стела ме гледаше*. Искам да кажа... наистина ме гледаше. Светлокавявите му очи ме гледаха с... нещо като истински поглед. Не така мимоходом, не от любопитство, неслучайно. Добре де, всъщност ме гледаше с любопитство. Като нова мебел, която някой по грешка е оставил в стаята. Сърцето ми излетя. Оглушителен пулс във всяка вена. Всичко стана течно. И ако някой беше извикал „Пожар!“, щях да умра в пламъците, защото не можех да контролирам нито една клетка в мозъка и тялото си.

— Найл? — едва дочух гласа на Антъни.

Найл Стела премигна бавно и откъсна поглед от лицето ми.

— Да?

— Може ли да ни дадеш параметрите на отдела ти за „Даймънд Скуеър“? Искам екипът ми да направи някои изчисления до края на седмицата, но не знаем параметрите на площта...

Тук вече Антъни напълно ме изгуби като слушател. Обикновено задаваше въпросите си с около седемдесет пъти повече думи от необходимото и един елементарен въпрос се точеше колкото една лекция по планиране. Когато най-накрая по интонацията му разбрах, че приключва с въпроса, Найл Стела поклати глава.

— Параметрите... — Започна да рови из листите си. — Не съм сигурен, че ги имам...

— Трябваше да уточнят параметрите тази сутрин — отговорих вместо него и обясних, че ще ни ги пратят чак утре сутринта. — Помолих Александър, ако е възможно, да ги прати още днес следобед.

В залата стана толкова тихо — секунда си помислих, че съм оглушала. Освен това всички гледаха в мен. Майко мила, какво направих? Защо ме гледат така? Прекъснах го, без да се замислям? Отговорих на въпрос, който не беше дори за мен. Отговорих на въпрос,

чийто отговор той много добре знаеше. Но ако е било така, защо не отговори? Наведох се напред и го погледнах.

— Добре — каза тихо с онзи перфектен пълтен глас. Погледна ме в очите и ме възнагради с нещо като колеблива благодарствена полуусмивка. — Ще ми го пратиш ли?

Сърцето ми отдавна бе излетяло от тялото и вече се рееше някъде по тавана.

— Разбира се.

Найл Стела все още ме гледаше и може би и той като мен не разбираще какво се бе случило току-що, но ми изглеждаше някак мистериозно доволен. Не знам какво ме накара да говоря. В един миг ме гледаше, в следващия търсеше отговора на въпроса на Антъни, но не го намираше, макар че съм повече от сигурна, че и насьн да го бутнеш, знаеше какво да каже. Сякаш акълтът му беше някъде другаде. Никога не го бях виждала да се обърка така.

— И сега е време за голямата новина — каза Антъни, извади куп листи и започна да ги подава на хората. Погледнах го озадачена от тона му. Антъни обичаше да привлича вниманието — правеше го с повод и без повод, но сега ми се стори, че се кани да каже нещо много голямо и важно. — Метрото в Ню Йорк естроено с идеята, че големите бури се случват веднъж на сто години. За съжаление реалността е съвсем различна. Бедствия като урагана „Санди“ се оказаха доста чести явления, които взимат жертви на всеки няколко години. Кметството на Ню Йорк инвестира огромна сума в подобряването на метро системата и понеже сме работили с нашето метро и имаме голям опит в областта, ни канят да дадем и своя принос. Ето защо няма да ме има един месец. Заминаям на срещата на Комисията по аварийни и спешни мерки в градския транспорт в Ню Йорк.

— Един месец? — възклика една от подизпълнителните шефове. Не знам дали си е помислил същото, което си помислих и аз, но ми се стори като доста емоционално облекчение. Един месец без Антъни в този офис щеше да е рай. Той кимна към нея и продължи да обяснява:

— Провеждат се три отделни срещи. Не всички поканени ще останат за цял месец, но като се има предвид, че фирмата ни е специализирана в градски транспорт и градската инфраструктура, Ричард реши, че трябва да присъстваме и на трите.

— Ние? — попита един от изпълнителните директори от отдела на Найл Стела.

— Да, ние. Със Стела заминаваме за месец.

— И двамата заминавате за месец? — избълвах думите и моментално исках да се скрия в миша дупка.

Аз бях стажантка. Едно от неписаните правила на Антъни беше да не се обаждаме на тези срещи, освен ако не ни зададат въпрос. Очите на всички бяха заковани в мен. И още по-зле — усещах *неговите*, втренчени в лицето ми. Притискаха кожата ми, дълбаеха дупката в лицето ми.

— Да, Руби — отговори Антъни очевидно объркан от въпроса ми. После мина отзад и застана зад мен с ръце в джобовете. — Но не се притеснявай. Знам, че проектът ти за Оксфорд Стрийт е готов и моето заминаване няма да попречи на подписането му. Ако имаш нужда от помощ, винаги можеш да ми се обадиш.

— Благодаря за доверието — казах.

Разбира се Антъни беше помислил, че словесната ми диария е била продиктувана от тревога, че няма да го има цял месец... нали ти казах вече за шефа ми... И сега съм се притеснила, че отсъствието му може да се отрази негативно на работата ми.

— Страхотно — каза Пипа и затрака с огромните си овални нокти по клавиатурата.

— Мълквай! — простенах тихо и потънах в стола си. Нямах никаква представа дали Найл Стела гледа към мен, а дванадесетгодишната тийнейджърка в мен се изкушаваше да завлече Пипа в банята и да я накара да разкаже какво точно се случи току-що в най-големи подробности, секунда по секунда.

Но знаех, че това ще е грешка. За първи път днес *той* ме забеляза и аз веднага опростих всичко, защото *не* мога да не се държа като психар. Не исках да чуя от устата й, че ме е погледнал по онзи много особен начин... знаеш, като разлееш сметана върху нечий скъп костюм. Предпочитах онова спокойно и мирно време, когато Найл Снела не знаеше, че съществувам.

* * *

Към края на работния ден седях на двойното бюро и преглеждах един куп разрешителни и едва броях минутите до горещата вана и още по-горещата книжка. Диетичната ми кока-кола се беше стоплила. И тогава на монитора ми светна иконката за ново писмо. Може би най-накрая изпращаха параметрите и потвърждението и вече щях да мога спокойно да си тръгна след цял ден чакане. Или пък не?

Пипа се прозя и обтегна ръце над главата си. Навън се стъмваше — докато стигна до метрото, щях да премръзна и да се намокря до кости.

— Може ли вече да тръгваме? — попита тя.

Раменете ми се отпуснаха отчаяно.

— Имам съобщение от Антъни. Иска да ме види, преди да си тръгна. Веднага се сещам за хиляда други неща, които бих направила само да не се качвам при него.

— Какво? — попита тя и се наведе над монитора ми. — Какво иска?

— Никаква идея — поклатих глава. — Тоя човек няма ли часовник? Трябваше да сме си тръгнали преди тридесет минути!

Написах бърз отговор, че се качвам веднага и започнах да прибирам нещата по бюрото си. Загасих лаптопа и всичко.

— Ще ме чакаш ли? — попитах Пипа.

Точно преди да затвори вратата, тя ме погледна тъжно и каза:

— Отивам да флиртувам. Съжалявам, Руби. Чаках досега, но наистина имам много неща за тази вечер.

Не можех да ѝ се сърдя, колкото и да не ми се искаше да оставам сама из офисите с Антъни и то след работно време. По коридорите нямаше никой, всички си бяха тръгнали. Само аз пътувах в асансьора за шестия етаж.

* * *

— Руби, Руби, влизай — каза Антъни, когото влязох и спря в средата на стаята. Забелязах, че опакова някакви неща в кашони. Дали са го уволнили? Дали да се надявам?_ — Затвори вратата и сядай.

Усетих как устните ми се свиват в недоволна гримаса.

— Но навън няма никой — казах и оставил вратата отворена.

— Защо родителите ти са те кръстили Руби? — попита той и огледа лицето ми.

Положението ставаше все по-зле, а аз все по-неотзвивчива. Антъни се придържаше към няколко основни бизнес правила. Едното от тях беше винаги да държи под ръка кристална гарафа със скоч. *Да не би вече да се е напил?*

— Казвал ли съм ти, че баба ми се казваше Руби?

Огледах гарафата и се опитах да си спомня докъде беше пълна последния път, когато идвах тук. Антъни заобиколи бюрото и седна на ръба пред мен. Бедрото му опираше в ръката ми и аз веднага преместих стола си.

— Не, сър, не сте ми казвали.

— Не ме наричай „сър“ — каза и започна да маха с ръка из въздуха. — Така ми напомняш, че мога да съм ти баща. Казвай ми Антъни.

— Добре. Извинявам се... Антъни...

— Аз не съм ти баща, нали знаеш? — каза и се наведе напред. Настана напрегната пауза. — Не съм чак толкова стар, за да съм ти баща.

Опитах се да прикрия неприятната тръпка, която мина през цялото ми тяло. Почти бях сигурна, че всеки миг ще се изсипе отгоре ми и ще се строполи в краката ми, за да погледне под полата ми.

— Но не те извиках за това. — После стана и извади някаква папка от купа документи на бюрото. — Повиках те, защото се наложи промяна в плана.

— О, така ли?

— Стана така, че ми изникна нещо важно и не мога да замина за Ню Йорк.

И това какво общо има с мен? Тоя вярно ли си е помислил, че съм се притеснила за заминаването му, че се е почувстввал задължен лично да ме осведоми, че все пак ще си е тук?

Прегълтнах тежко и се опитах да изглеждам заинтересувана.

— Наистина ли?

— Да, наистина не мога да замина — каза и пусна някаква усмивка, която би следвало по неговите критерии да мине за щедра и раздаваща се. — Но *ти* заминаваш.

ГЛАВА ВТОРА НАЙЛ

Нагласих телефона между рамото и ухото си така, че да мога да продължа да подреждам документите пред себе си.

— Да, разбирам.

Усещах статичното електричество по линията.

— Разбираш? — Гласът на Порша изтъняваше с всяка сричка. — Дори не ме слушаш!

Винаги ли е звучала така? Винаги ли е била толкова нетърпелива с мен. Страхувам се, че отговорът на въпросите е положителен.

— Разбира се, че слушам. Току-що ми каза, че си с вързани ръце, но не виждам какво аз мога да направя по въпроса, Порш.

— Нали така се разбрахме? Ти се съгласи да оставям кучето, ти да го гледаш, когато съм на почивка. Сега заминавам на почивка и искам да го гледаш. Но ако е чак такъв огромен проблем...

Гласът на Порша съскаше като капеща върху метал киселина и ядеше телефонния кабел.

— При други обстоятелства, нямаше да е проблем — отговорих спокойно. Винаги спокоен, винаги търпелив, винаги готов за дискусия, винаги готов да взема кучето дори когато тя замина за Майорка, за да се *възстанови от стреса след развода*. — Проблемът е, че просто няма да бъда в страната, любов моя.

Любов моя? Напсувах се наум. *Любов?* След петнадесет години някои навици отмират трудно. Тя отговаря с напрегнато мълчание. Преди две години това мълчание би ме хвърлило в паника. Преди една година стомахът ми би се свил от болка. Сега, девет месеца след като се изнесох от апартамента ни, ядното ѝ мълчание просто ме изтощаваше.

Погледнах купчината документи пред мен, пълната поща с неотворени имейли, после часовника. Отдавна трябваше да съм си тръгнал. Небето навън беше потъмняло. Трябваше да започна да си

приготвям багажа веднага щом се пробера и нямаше да мога да свърша абсолютно никаква работа повече.

— Порша, съжалявам. Наистина трябва да затварям. Съжалявам за кучето, но няма да мога да го взема другата седмица.

— Добре — въздъхна тя. — Да ти приседне тая командировка дано.

Дълго гледах в никаква точка в бюрото, преди да оставя телефона. Бяха минали минути, след като тя затвори. Едва бях успял да си поема два пъти въздух преди на вратата на офиса ми да се почука. Тони влезе и заяви:

— Кофти новини, пич. — Погледнах го въпросително. — Жената е с контракции.

Братята и сестрите ми имаха достатъчно много деца, за да знам, че й е прекалено рано да ражда.

— Добре ли е?

— Не знам. Няма да става от леглото, докато не роди. Което означава, че оставам в Лондон.

Такова облекчение! Тони беше добър колега, но една командировка с него означаваше безкрайно обикаляне из стриптийз баровете, а честно казано сега изобщо не ми беше до това. Един месец из клубовете на Ню Йорк щеше да ми дойде супер екстремно.

— Значи заминавам сам — казах с далеч по-спокоен тон, но той поклати глава.

— Изпращам Руби с теб.

Отне ми доста време да се сетя кого има предвид. „Ричардсън-Корбет“ не беше голяма фирма, но Тони назначаваше много стажантки, използваше целия предвиден за целта бюджет. Сега имаше няколко, но така и не можех да следя развитието им.

— Брюнетката от Есекс?

Изражението му веднага се промени — разочарование и завист в едно.

— Не, сладкишчето от Калифорния.

О, сега вече се сетих за коя говори. Тази, която ми спаси задника днес, когато преживях едно доста необичайно служебно премеждие. Колкото и да е странно, това момиче ми действаше супер тонизиращо и смущаващо. Беше прекрасна. Уви...

— Тази, която се притесни, че заминаваш за цял месец? —
Буквално виждах как главата му се раздува и как гордо пъчи гърди.

— Точно така, същата.

— Наистина ли е нужно да пращаши и друг човек освен мен? —
попитах. — Повечето от срещите са на тема логистика. Строителната
част е предимно консултантска.

— Да бе, задник, естествено че няма да заминеш сам. Сигурен
съм, че можеш да я убедиш да тръгне с тебе по клубовете с голите
цици.

— Нямам никакво намерение да...

— Освен това — прекъсна ме веднага, — това момиче има
страшно тяло. Може ѝ да не ти се наложи да ходиш по клубовете с
цици, ако успееш да ѝ се пуснеш и да се намърдаш при нея. Нали си я
виждал — дълги крака, хубави гърди, адски греховно лице.
Фантастична.

— Тони, нямам никакво намерение „да се пускам“ на стажантка.

— Може би трябва да го направиш. Ако не бях вързан, нямаше
начин да пропусна да ѝ се пусна.

После мълкна и тишината буквально закънтя между стените.

— От колко време не си излизал?

Премигнах бавно и се замислих над въпроса му. Не бях излизал с
жена от развода и ако не броим онази свалка на пияно в бара преди
няколко седмици, не се бях доближавал до жена от няколко века.

— Ясно, значи ти оставаш тук, а Руби идва с мен. Обсъдихте ли
програмата с нея? Обяснил ли си ѝ всичко?

— Казах ѝ, че програмата е да те закара там, да те пусне из
баровете, да те напие и да те изчука.

— По дяволите, човече — прокарах уморено ръка по челото си.

Той се засмя и се обърна да излиза. На вратата спря и каза:

— Разбира се, че съм ѝ обяснил програмата. Шегувах се. Тя е
добро момиче, Найл. Убеден съм, че ще ти направи добро впечатление.

* * *

Пътувах в асансьора сам. Най-сетне се прибирах у дома. И
тогава на третия етаж тя се качи. Аз се разкашлях, тя едва дишаше,

стана напечено и пътуването в асансьора се оказа пълен ад. Тези машини се движат прекалено бавно. Мълчанието се простираше до безкрайността и го усещах като ужасно тежко и обемисто бреме. Заминахме заедно в командировка и докато мятах скришом някой поглед към нея — енергична, млада и безспорно невероятно красива, изведнъж осъзнах, че с това момиче трябва да се водят разговори, да се комуникира. Един месец!

Не ме биваше само в няколко неща и едното бе да говоря с жена.

Тя отвори уста да проговори, но се спря и пак потънахме в мълчание. После ме погледна, аз запримигах и отместих очи. Когато стигнахме до фоайето, аз ѝ предложих с жест да излезе първа, но вместо да се мръдне напред, тя почти изпищя:

— Изглежда заминаяме заедно на тази командировка.

— Да, така изглежда — казах и се опитах да се усмихна, но лицето ми беше парализирано.

Опитай, Найл. Опитай се да излезеш от роботизираното си мислене и да проведеш поне един нормален разговор. Нищо. Мозъкът ми беше като цедка за чай, през която беше изтекла почти всяка една приятна дума, която може да се каже на жена. А и тази жена не излизаше от асансьора!

На това трябваше да се сложи край. Аз бях тотална издънка във воденето на обикновени разговори за времето и такива глупости, както и в запознанствата, а тя се оказа много по-красива. По-дребничка от мен, но коя ли не беше по-дребна от мен. Не, в никакъв случай не беше ниска. Крехка и нежна като върба, с къса руса рошава коса, целунати от слънцето бузи... и истински перфектна уста. Да, доста... изключително момиче. По някакъв странен инстинкт спрях да дишам.

Тя леко сви рамене, усмихна се и каза:

— Аз съм от Щатите, но никога не съм ходила в Ню Йорк. И наистина се вълнувам.

— А, да... — Започнах да търся някаква дума, нещо, каквото ѝ да е, за да отговоря на едно елементарно изречение. И накрая победоносно се спрях на: — Това е хубаво.

Това е хубаво? Дори за мен, това беше крайно лошо изпълнение. Очите ѝ бяха огромни, зелени и чисти. Успях да го установя с още едно деликатно поглеждане. Това момиче никога и за нищо на света не би

могло да излъже. Целият й вътрешен мир изтичаше през тези очи, а точно сега беше притеснена. Като плетеница от нерви.

Да бе, как не се сетих! Аз бях важен човек във фирмата — естествено е да се чувства притеснена.

— Тогава ще се видим на летището в понеделник сутринта? — попита Руби. Езикът й се плъзна напред да навлажни устните си, а аз забих поглед в челото ѝ, сякаш ще ѝ гледам аурата.

— Да, така мисля — започнах, но тогава се сетих, че може би трябва да уредя кола да ни закара дотам. Мили боже, три минути в асансьора и едва не загинах от клаустрофобия, а какво остава да се возя в кола с нея цели четиридесет и пет чак то летището? Дори не исках да си го представям. — Освен ако...

— Аз не...

— Ти...

— О, извинявай — каза и бузите ѝ пламнаха. — Прекъснах те. Кажи ти.

— Не, ти кажи — въздъхнах.

Господи, каква катастрофа. Исках само да се отмести, за да мога да мина покрай нея и да изляза. Или по-добре земята да се бе отворила и да ме бе погълнала.

— Мога да те чакам направо на летището — каза тя накрая, нагласи чантата си на рамото и без никаква логична причина започна да сочи зад гърба си. — Искам да кажа при изхода за самолета.

Който се намира зад гърба ѝ?

— Ще съм там много рано, така че не е нужно...

— Не, няма да... искам да кажа... не бих се...

Тя ме погледна напълно объркано, няма нужда да пояснявам защо. Защото самият аз изобщо не знаех за какво говорим и кой какво казва. Погледнах над рамото ѝ към... блажената свобода.

— Да, разбира се, не би се... — продължи да говори тя.

— Добре, разбрахме се.

Вратата на асансьора започна да издава неприятен звук и да ни пускат онази кошмарна мелодия, когато задържаш асансьора прекалено дълго. Това беше краят на най-страницата ми среща, откакто се помня.

— Тогава ще се видим в понеделник — каза с треперещ нервен глас, а по моя врат се стичаха студени капки пот. — Нямам търпение

— добави.

— Да. Добре — сложих грандиозния финал на разговора.

Тя леко наклони глава настрани и се изчерви. Руменината заля сладкото ѝ лице и излезе от асансьора. Без никаква умисъл, съвсем неволно очите ми се залепиха за задника ѝ. Объл, висок, перфектно оформлен. Представях си го как идеално пасва в дланта ми и вдиших лекия аромат на роза, който остана след нея.

Излязох от асансьора в полуутъмното фоайе и тръгнах след нея към изхода. Без никакво усилие съзнанието ми вече работеше на милион обороти. Представях си гърдите ѝ в ръцете ми, после ми поникна и трета ръка, която беше на задника ѝ, устата ѝ върху моята...

Не, никога не съм бил зле в кревата, макар че Порша винаги бе считала, че когато спи с мен ми прави услуга. Но никога не пропускаше възможността да се наслади на услугата.

Този несъзвателен вулкан от доста интересни мисли беше веднага потушен от появата на Тони по стълбите. Намигна ми, раздвижи палаво вежди и каза:

— Фестивал на пениса? — и очите му я проследиха, докато завива край ъгъла.

И ето как предложението му започна да си проправя път към съзнанието ми. Като упорит и гладен червей.

* * *

Израснах с дванадесет души в къщата. Пътуването със самолет беше рядкост — един път до Ирландия с най-бедните деца от града и после когато останахме само аз и Ребека, мама и татко ни заведоха до Рим да видим папата. Помня, че тогава цялата къща оживяваше и се обръщаше с краката нагоре от трескави приготовления. Имахме дрехи за неделната служба, които не бяха чак толкова яки като дрехите ни за Коледа, но дрехите ни за пътуване бяха десетки класи дори и над коледните ни костюми. Тези навици умират трудно. Години минаха и още не се бях преоборил с навика да се облека преди изгрев-слънце.

Ето защо в четири и половина в понеделник сутринта вече чаках пред изхода за самолета. Разбира се, в костюм. За разлика от мен, Руби се появи точно когато започвах да изпадам в паника. Хората вече се

качваха. Появи се по розов суитшърт с качулка, черен гащеризон и светлосини маратонки. Нямаше начин да не забележа реакцията на хората, покрай които минаваше. Всеки чифт мъжки очи се забиваше в нея, няколко женски — също. Не знам дали тя забеляза, но докато минаваше през тълпата, хората се полюшваха като развълнувана вода, в която някой е метнал камъче.

Изглеждаше свежа, макар и съвсем обикновено облечена. Бузите ѝ бяха леко зачервени от бягането. Сочните ѝ пълни устни бяха леко разтворени, докато се опитваше да контролира запъхтяното си дишане. После ме видя и спря. Очите ѝ се разшириха като дъната на тенджери.

— Мамка му! — каза и веднага сложи ръка на устата си. — Исках да кажа... мамка му... Да не би да имаме делова среща веднага след кацането? — Започна да рови в телефона си. — Не съм сигурна. Запомних цялата програма наизуст. Мога да се закълна...

— Не, защо? — усетих как веждите ми се събират раздразнено.

Запомнила е програмата?

— Аз... ти... изглеждаш толкова официално облечен, а аз съм като някой просяк до теб — почти изплака и скри лице в ръцете си. — Мислех, че ще спим, понеже полетът е много дълъг.

Усмихнах се вежливо, макар че мисълта да спя до нея предизвикаше ужасно разяждащо усещане в слабините ми.

— Имам да свърша малко работа, преди да пристигнем в хотела и исках да съм по-официално облечен. Това е всичко.

Всъщност не бях съвсем сигурен кой от двама ни е подходил неразумно и е надценил или подценил случая, но колкото повече се оглеждах и наблюдавах съвсем обикновено облечените хора, толкова повече се убеждавах, че това съм аз. Крайно надценил. Тя погледна тревожно костюма ми и тръгна напред да се качва в самолета. Когато пъхаше ръчната си чанта в отделението над главите ни, направих пореден опит да не гледам задника ѝ. И се провалих.

Мили Боже и пресвета Дево.

Невероятен задник. Тя не забеляза нищо, изобщо не осъзнаваше, че всяко мъжко око следи седалищните ѝ мускули. Когато се обърна, аз моментално изместих поглед върху лицето ѝ и тя попита:

— Къде искаш да седнеш? До прозореца ли?

— Няма никакво значение.

Съблякох сакото си и го дадох на стюардесата. Руби се настани до прозореца, прибра до себе си айпада си, книгата си и един малък бележник. Седнах до нея и тежкото мълчание се настани между нас. Хората все още се качваха, а ние вече мълкнахме. Исуе! Шест часа полет! Ами после? Един месец в Ню Йорк. Заедно!

Четири седмици. Ставаше ми зле, разболяваш се. Може би беше редно да я попитам дали ѝ харесва във фирмата, дали Лондон ѝ се струва хубав град, от колко време е тук... Не работаше за мен, но познавах Тони добре и знаех, че времето ѝ прекарано в компанията е било изпълнено със... събития. Можех да я попитам къде е родена, къде е израснала, макар че знаех вече, че е някъде от Калифорния, но поне това щеше леко да разтопи леда. Но след това всеки щеше да се чувства задължен да говори, а това нямаше да доведе до нищо добро. Реших да не питам нищо.

— Мога ли да ви предложа нещо за пие, преди да излетим? — попита стюардесата.

Погледнах към Руби, която се наведе напред да говори със стюардесата, понеже край нас беше ужасно шумно. Гърдите ѝ докоснаха ръката ми и цялото ми тяло се вдърви. Буквално. Бях крайно внимателен да не я докосна по... гърдите.

— Бих пила чаша шампанско — каза тя.

Стюардесата се усмихна неловко. Очевидно не бяха свикнали да сипват шампанско в пет сутринта. После ме погледна въпросително и сега вече не знаех какво да си поръчам.

— Аз... аз... — Дали да не си поръчам шампанско, за да не изглежда странно, че само тя пие? Или да дам пример за професионално поведение и да си поръчам сок от грейпфрут както бях планирал?

— Е, ако не е проблем и аз ще пия една чаша...

Руби вдигна ръка да ме прекъсне.

— Не, пошегувах се, наистина беше шега. Метнах ли бомбата? Не, не исках да кажа бомба. Не се шегувам с такива неща. — Тук мълкна, стисна очи и каза: — Само един портокалов сок, моля.

Със стюардесата се спогледахме сконфузено.

— За мен сок от грейпфрут — казах.

Тя записа поръчките ни и се отдалечи и тогава Руби ме погледна. Нещо в очите ѝ издаваше такава чистота и откровеност. Неприкрита

искреност. И точно този поглед ме успокои така, както нищо друго не би могло в тази ужасно неловка ситуация. Освен това беше ново изживяване, нещо на което не бях свикнал. Тя премигна, отмести поглед и го заби в табличката си. Гледаше я така напрегнато — мислех, че всеки миг ще я счупи с поглед.

— Добре ли си? — попитах.

— Просто... Извинявам се за шегата. — Млъкна, сякаш търсеше думите и започна отначало: — Нямаше да си поръчам шампанско. Ти наистина ли си помисли, че ще пия шампанско в пет сутринта?

— Не? — Прозвуча повече като питане дали това е правилният отговор.

— Съжалявам и за това с бомбата — каза и започна да маха с ръце пред лицето си, сякаш да прогони мисълта. — Просто се държа като пълен идиот, когато ти си около мен.

— Само около мен ли?

Тя подскочи, а аз едва сега осъзнах как е прозвучало в ушите ѝ.

— Не... искам да кажа, че вероятно причината е в моето отношение, но никога не съм те виждал да се държиш като идиот — добавих бързо.

— В асансьора? — напомни тя.

Усмихнах се. Да, така беше.

— И сега? — добави.

Думите ѝ сякаш притиснаха гърдите ми.

— Мога ли да помогна с нещо? — попитах.

Тя премигна няколко пъти и ме погледна с някакво далечно, но въпреки това много познато чувство на привързаност.

— Не, ще се оправя. Просто съм притеснена, че отивам в командировка с директора на отдел „Планиране“ и там... разни такива неща.

Исках да я предразположа, да я накарам да се почувства по-спокойна и веднага извадих стратегически въпрос:

— Къде подготви дипломната си работа?

Тя погоди дълбоко въздух и се обърна с лице към мен:

— Щатите, в Сан Диего.

— По строително инженерство?

— Да. С Емил Санторини.

Не можех да не ѝ призная заслугата. Дори повдигнах вежда от учудване.

— Той е много строг.

— Той е удивителен — усмихна се тя. И сега вече ми стана крайно любопитно.

— Само най-добрите мислят така за него.

— „Или ще пробиете, или ще се прекършите“ — каза тя с широка усмивка и пое сока си от стюардесата. — Това ни каза първата седмица в лабораторията. Но е бил напълно прав. Трима започнахме, а по Коледа същата година бях останала само аз.

— Защо си в Лондон? — попитах, макар че вече се досещах за отговора.

— Надявах се да мога да вляза в програмата по строително инженерство. Все още нямам отговор от Маргарет Шефилд дали съм в нейната група.

— Тя не взема подобни решения до началото на срока. Подлудява студентите, побърква ги от чакане, ако добре си спомням. Стават като бесни песове.

— Да, но инженерите обичаме да имаме планове, график, чертеж и не сме много търпеливи.

— Да, както вече казах — бесни песове — засмях се. Тя също се усмихна.

— Не си учи с нея.

— Официално не, но тя свърши повече работа отколкото моят ръководител на групата.

— Колко години след завършването ти се пенсионира Питърсън?

Усетих как очите ми се разширяват. Колко много знаеше за мен? За отела ми?

— Предполагам вече знаеш отговора на този въпрос.

Тя отпи от сока си, прегълтна и се извини.

— Знам, че си бил последният му студент, но ми беше любопитно да чуя колко зле е било при него.

— Беше ад — признах. — Питърсън беше пияница, но лош пияница. Груб, ужасен човек. Но това беше преди почти десет години. Била си дете. Откъде знаеш за тези неща?

Тя леко сви устни и усетих как кожата ми пламва. *Исусе!* Това момиче беше божествено красиво.

— Единият отговор е, че научих за Маги Шефилд, когато бях втора година в университета и правихме обиколка на забележителни сгради и тогава си наумих да уча под нейно ръководство, преди да се пенсионира. Когато питах Емил за нея, той ми разказа малко от историята на отдела. Освен това съм чувала някоя и друга история за Питърсън.

Зачудих се коя ли случка все още се носи из средите.

— Когато е хвърлил бутилка върху един от студентите си? — попита тя.

А, да, случката, която никога няма да се забрави.

— Вярно е, но не бях аз. Най-лошото, което съм видял от него, е обиди, грозни обиди или десет... пръчки през ръцете.

Руби кимна, сякаш вече знаеше и това.

— А кой е другият отговор? — попитах.

Тя погледна през прозореца, пое си въздух няколко пъти и каза:

— Когато започнах работа в компанията, разбрах, че си учили в Оксфорд и се чудех дали си бил в програмата на Маги. После разбрах, че не си учили при нея и така научих някои неща за теб. — Предполагам, че в думите ѝ е имало и някакво друго значение, но сега поне успях да си обясня защо ме гледаше, сякаш ме познаваше от много време. Тогава се обърна пак към мен, на лицето ѝ имаше дяволита усмивка. — Удивително е колко неща можеш да разбереш за един човек само от наблюдение, без дори да се налага да говориш с него.

— Е, искам да му се удивиш.

— Преместил си се в компанията от позицията си в Лондонското метро и после си оглавил отдел „Планиране“ — каза и ми се усмихна срамежливо. — До дипломирането си си учили в Оксфорд и после си станал най-младият изпълнителен директор в историята на Лондонското метро. За малко да се преместиши в Ню Йорк, за да работиш за Управата на Метрополитен транспорт, но си се отказал от работата, за да започнеш в нашата компания.

— Впечатляващо! — промърморих. — Какво още знаеш?

Тя извърна поглед и се изчерви още повече.

— Израснал си в Лийдс. Бил си звездата във футболния отбор в Кеймбридж.

Да не би да е търсила цялата тази информация в интернет? Снощи? Или е знаела всичко това, преди да ни сложат заедно на тоя самолет? И по-важното беше кой отговор исках да чуя. Имах известно подозрение кой отговор ще направи странното усещане в стомаха ми по-интензивно.

— Какво друго?

Тя се поколеба и каза:

— Имаш „Форд Фиеста“, което за мен е крайно забавно, при положение че вероятно печелиш повече пари и от кралицата. По-забавната част е, че никога не го караш, защото си ходеща реклама на градския транспорт и ползваш само метрото. Освен това не мога дори да си представя как се събиращ във „Форд Фиеста“. Знам също, че неотдавна си се развел.

Удивлението и приятната тръпка от разследването, което е направила, изчезнаха на секундата.

— Човек никога не подозира колко много информация може да се намери из интернет и какъв източник са клюките в офиса — казах.

— Извинявай. Понякога забравям, че не всеки е отгледан от двама психотерапевти и че не всеки човек е отворена книга — каза и се смали в седалката си.

— Изкушавам се да попитам откъде знаеш за развода ми, но предполагам, че в офиса не спират да дрънкат...

— Мисля, че когато започнах работа, хората вече говореха... — Тя се изправи и ме погледна в очите. — Но вече никой не говори за това, кълна се.

Можех да си представя мрачното си настроение по времето, когато Руби е дошла във фирмата, но на онзи етап ми беше дошло до гуша от драмите на Порша и с най-голямо удоволствие бих живял в някое затънтело местенце. Реших да сменя темата на разговор.

— Имаш ли братя и сестри, или си единствено дете с двама родители психотерапевти?

— Един брат — каза и отпи от сока си. — А ти?

— Искаш да ми кажеш, че не знаеш?

Тя се засмя:

— Ако бях започнала да ровя за такава информация, със сигурност щях да създам впечатление на пълно куку.

— Да, би могло да се каже — намигнах ѝ. Тя ме гледаше с очакване, но докато самолетът набираше скорост, забелязах как настървено стиска облегалките на седалката си. И трепереше. Стори ми се, че е доста по-добре да продължа да говоря, за да я накарам да мисли за друго.

— В семейството сме девет деца. — Тя се наведе към мен и ченето ѝ буквально увисна.

— Девет?

Отдавна знаех как реагират хората, когато кажех това изречение, така че и нейната реакция не ми направи особено впечатление.

— Да. Имам шест сестри и двама братя. Аз съм по-малкият брат и предпоследен по дата на раждане.

Тя се замисли, веждите ѝ се събраха.

— Нашата къща беше толкова тиха, толкова спокойна. Наистина не можа да си представя детството ти.

— Появрай ми, *наистина не можеш* — засмях се.

— Осем по-големи братя и сестри? Обзалагам се, че е все едно да имаш още осем родители.

— Да, понякога беше така — казах. — Най-големият ми брат беше миротворецът. Наистина възворяваш ред и яко ни строяваше. Мисля, че това се дължеше на факта, че сестрите ми бяха повече и като цяло момичетата се държаха много добре, а ние нямахме много избор. Другият ми брат, роден точно преди мен, Макс, беше и все още е най-палавият. Все погаждаше номера на всички, но му прощаваха, защото беше адски чаровен. Това е по неговите думи, разбира се. Аз бях тихият и ученолюбивият. И скучният. Това е самата истина.

Тя мълчеше и седеше никак сковано. След малко каза:

— Разкажи ми още?

Облегнах глава на седалката и поех въздух. През последните... доста години не ми се беше случвало да водя такъв откровен, спокоен и отпускащ разговор с жена. Не броим Порша, някоя от сестрите ми или близък приятел. Тя наистина искаше да знае и това ми даваше увереност, каквато също не бях изпитвал от години.

— Почти винаги всички участваха в приключенията. Направихме духов оркестър. После съчинихме и нарисувахме книжка с картички. Веднъж боядисахме стената на къщата само с отпечатъци от длани си. — Тя се засмя така въодушевено — не можех да не ѝ се

усмихвам. В очите ѝ видях някакво облекчение, макар и прикрито, и ми стана мила и исках да съм внимателен с нея. Продължих да дърдоря — нещо, което никога не ми се бе случвало, а тя слушаше с голям интерес и задаваше въпроси за брат ми Макс и за Ребека, и за родителите ми. Тя задаваше въпроси за *живота ми*, за неща извън работа и когато я подкачих, че вече знае за развода ми, тя ме попита как съм се запознал с Порша. За моя изненада не се почувствах неловко да ѝ разкажа как се запознахме, когато бяхме на по десет години, как се влюбихме когато бяхме на четиринадесет и се целунахме на шестнадесет. Не ѝ казах как магията започна да умира три години по-късно, точно на сватбата ни.

— Вероятно е странно да си бил с някого толкова дълго време и в един момент да стоиш и да гледаш отстрани как всичко свършва — каза тихо тя и се загледа през прозореца. — Дори не мога да си го представя.

Бретонът ѝ падна над едното ѝ око. На ухoto ѝ забелязах малка обеща с миниатюрно диамантче. После ме погледна и каза:

— Съжалявам, че споменах за това, което говореха хората в офиса. Това е такова безобразно нахлуване в личното пространство.

Не ѝ отговорих. Всеки един отговор на този въпрос би бил прекалено откровен. *Не бях чак толкова странен човек. Може би точно това беше най-странното. Бях самoten. Самотен и сам от много, много години. Но защо едва сега го усещах?* Никога не си бях представлял, че ще иска да говоря за тези неща, но ето че го правех. Можеше да ме попита каквото си иска, но тя мълчеше. Тишината между нас пак ми се стори непоносимо странна, но когато я погледнах — загледана през прозореца, отпусната, спокойна, разбрах, че мълчанието е странно само за мен. Напрежението, което изпитвах в асансьора, вече го нямаше. Тя се беше успокоила. А аз с удивление регистрирах факта колко много ми харесва да съм с нея.

* * *

Най-накрая тя се унесе и заспа. Тялото ѝ се отпусна и свлече към мен, а главата ѝ беше на рамото ми. Обърнах се към нея, разбира се, да

погледам малко през прозореца, но не пропуснах да вдишам аромата на косата ѝ. Ухаеше на цветя.

Отблизо кожата ѝ беше перфектна. Бяла, чиста, с много дребнички лунички около нослето. Устните ѝ бяха влажни, миглите ѝ бяха дълги и гъсти. В ръката си стискаше малко фирмено тефтерче и един химикал. Издърпах го леко от ръката ѝ и погазих гласа на съвестта, който ми казваше да не го отварям. На първата страница беше въвела информация за програмата, данни за компаниите, които щяха да участват на срещата, списък на хората, с които трябваше да се видим в Ню Йорк и някои основни точки как да използва тази конференция за тезата си за кандидатстване в групата на Маргарет Шефилд. Бях сигурен, че е записала старателно всичко, което ѝ е казал Тони.

В дъното на страницата бе написала с красивия си почерк:

*Правило номер едно в програмата на бизнес командировката:
Не се дръж като идиот, когато си около Найл Стела. Не гледай като
изтървана, не говори глупости, не мълчи сякаш някой ти е изтръгнал
езика. Можеш да го направиш. Все пак той е човек като всички нас.*

Едва сега ми мина през ума, че това може да е нещо като дневник и да няма чисто професионални цели. Толкова се е страхувала от това заминаване и то с човек на висок пост в компанията, че си е написала нещо като лични инструкции как да се държи с мен_. Нали?_

Облегнах се назад до нея, затворих очи, облегнах глава на нейната, тихичко се извиних, че съм прочел първата страница и съм навлязъл в личното ѝ пространство.

Сънувах мека кожа, опряна до гърдите ми, и целувки с дъх на шампанско.

ГЛАВА ТРЕТА

РУБИ

Разбуди ме гласът на стюардесата, която съобщаваше, че вече кацаме в Ню Йорк. Двигателите на самолета бучаха ужасно шумно. Отворих леко очи и веднага ги затворих. Струя студен сух въздух бълскаше право в лицето ми. Тялото ми беше странно изкривено на седалката и много ми се пишкаше, но някак се чувствах странно удобно. Не знам върху какво лежах, но беше хем меко, хем твърдо и много топло и уханно и... Скочих в седалката. Била съм свита на топка до ръката му! Да не споменавам изобщо факта, че кракът ми беше преметнат през неговия.

O, боже! Това е кошмар. Не е истина. След асансьора... Сега това?? Мили боже, защо ме наказваш така? Да не би да съм направила нещо лошо в предишния си живот? Защо? Какво толкова съм съгрешила?

Много внимателно отместих ръце и крака от тялото му и се огледах. Нямах никаква представа колко е часът. В самолета беше тъмно и повечето хора спяха. Пригладих косата си и се опитах да се стегна и изпъна гръб.

Братът ми щеше да се оправи с... времето, но ситуацията с ходенето до тоалетна трябваше да се разреши *веднага*. Облегнах се, прокарах потните си ръце по коленете и се опитах да направя разбор на всичко, което се случи от вчера.

До вчера Найл Стела не знаеше за съществуването ми, а днес прелетях цялото разстояние до Ню Йорк на практика насадена в скута му. За двадесет и четири часа се бях превърнала от Руби Милър Тайната Леко Луда Обожателка в Руби Милър Близка Дружка за Разговори за Международни Пътувания. Да не говорим, че бях заспала отгоре му и че някои негови... части като глава, колене, ръце също бяха заспали отгоре ми. Това трябваше да влезе в дневника ми тази вечер.

За съжаление той не се помръдваше, не даваше никакви признания за разбуждане, а ситуацията с тоалетната не търпеше

никакво отлагане. От друга страна, кога щеше да ми се предложи такава прелестна възможност да заспи до мен? Като изключим един час седмично по време на събранията, кога щях да имам възможността да го гледам отблизо? А и по време на събранията винаги имаше толкова много хора. В коридорите се разминавахме бързо, веднъж дори успях да застана зад него на бюфета на някаква галавечеря в компанията, но тогава успях да видя само прелестния му задник в черен смокинг. Не че се оплаквам — гледката си заслужаваше. Найл Стела играеше футбол всяка седмица и ходеше на гребане, така че задникът му беше номер две сред най-любимите ми... части от тялото му. Номер едно бях оставила празно. Засега. Но сега бях толкова близо, че можех да преброя миглите му. И даже започнах да ги броя.

Найл Стела не беше много по-голям от мен. Само седем години. Но когато спеше, изглеждаше като дете. Косата му беше паднала на челото. Лъскава и мека. Светлозелената му риза беше съвсем леко намачкана и на ревера му имаше странно мокро петно.

Наводнила съм го с лиги! О, Боже!

Прокарах длани през лицето си и се напсувах наум. Как можах да си позволя да се почувствам така удобно и топло до него и да олигавя целия му скъп и много красив костюм за случаи Презокеанско Пътуване В Четири и Половина Сутринта.

Помощ.

Огледах се да намеря нещо за бърсане, но видях само една смачкана салфетка върху таблата ми. Започнах да попивам леко лигите с надежда да оправя положението. Може пък и да не забележи. Уви, не само че не успях да попия нищо, ами точно в средата на почистването той отвори очи на сантиметри от лицето ми.

— Здрасти — усмихнах се.

Той премигна няколко пъти, докато се осъзнае коя съм и какво, по дяволите, правя с тая салфетка по ревера му.

— Извинявай за... това — промърморих. Засмя се леко нервен.

— Да, знам, спя много деликатно и никога не оставям следи — обясних сконфузено.

Той се усмихна с божествените си трапчинки.

— Случват се такива неща — каза, а аз исках да се напляскам заради мислите, които вече ми се въртяха — как обкращам стройните му мускулести бедра и го язря, язря...

За бога, Руби, не си ли чела Правило номер едно? Престани да се държи като идиот.

Той се протегна спокойно. Изобщо не подозираше, че вътрешно изгарях от желание...

— И аз май съм заспал. Извинявай.

— О, не, не се извинявай. Изглеждаше, боже... — Веднага сложих ръка върху устата си. — Ще кацаме. Отивам да се преоблека — казах и без да го чакам да се отмести, направо го прескочих. Той тръгна да се изправя, но изглежда разбра, че съм жена с мисия — да избягам от ужас и да пишкам, колкото е възможно по-скоро. Ако се бе надигнал още малко, онзи пакет щеше да опре в разперените ми над него бедра, затова той се хвана здраво за облегалките на седалката си, сякаш животът му зависеше от това. Това означаваше само едно — задникът ми беше право в лицето му, но все пак беше за предпочитане пред едно потенциално сухо чукане през два чифта панталони.

Внимание! Смъртоносна опасност.

Да, това вече беше опасна ситуация. Не посмях да го погледна, докато вадя ръчната си чанта от отделението над главите ни. После буквально хукнах към най-близката тоалетна.

Заключих вратата на миниатюрната кабинка и издишах. Стори ми се, че без да осъзнавам през последните няколко минути бях задържала въздуха в дробовете си. Защо не можех да се държа като нормално човешко същество?

— Събирай си акъла — казах на отражението в огледалото и рязко отворих чантата си.

Бях сложила всичко необходимо. За нещастие идеята да се преоблечеш в тоалетната на самолета е просто невъзможна. Първо си ударих главата в плата на мивката, когато се наведох да събуя джинсите си. Точно когато обличах полата си, навлязохме в област с висока турбуленция и политна право към тоалетната чиния и за малко да се цопна там. Когато самолетът друсна в обратната посока, ме метна обратно към вратата. Отне ми десет минути да се преоблека и да си оправя косата. Бях сто процента сигурна, че бесните ми мятане из тоалетната са били чути от всеки един пътник в първа класа и че хората са гледали с недоумение и тревога към заключената вратата и са се питали с очи какво толкова става вътре. Но аз вдигнах глава, изправих рамене и заех мястото си. Найл Стела седеше напълно

неподвижен, което добави още напрежение и обтегна нервите ми до краен предел. Дори не ме погледна. Гледаше с поглед, забит в предната седалка и само попита:

— Наред ли е всичко?

— Да — изльгах. — Когато влязох в онова тясно пространство, изведнъж ме обзе никакво желание да потанцувам.

Една лека издайническа усмивка се появи в ъгълчетата на устните му, после се наведе и се засмя с пълно гърло.

— И аз потанцувах малко тук.

Всичко в мен се разтопи и ми се наложи да впрегна нечовешка воля да не се обърна, да не взема лицето му в длани си и да не го чукам, сякаш никога няма да има утре.

* * *

Самолетът кацна десет минути по-рано от разписанието. Всички станаха и започнаха да вадят ръчния си багаж. Докато чакахме да ни пуснат да излезем, бях застанала пред Найл. По някое време се обърнах да видя дали е наред, но той не ме погледна в очите. Погледът му беше вперен в тавана на самолета с такъв интензитет, че щеше да пробие дупка и там. Нещо не беше наред. От шест месеца работех в тая компания, в една сграда с него и никога досега не ме бе забелязвал. Това обаче беше друго. Това не беше неволно подминаване или избягване на човек, за когото дори не подозираш, че съществува. Това беше нарочно. Беше нервен, не го сдържаше на място и почти очаквах да ме избута настрани и да хукне към първото такси, за да избяга от мен. Даже очаквах, че всеки миг ще го направи.

Първа и втора класа се качиха в един автобус, после през една и съща врата. Обърнах се пак към него и с усмивка казах:

— Малко подранихме. Шофьорът може би не е тук все още.

Той ме погледна за секунда и пак обърна поглед нагоре.

— Да.

И това е всичко? Добре? Какво става? Завъртях се на пети и продължих да се движа напред с редицата пътници, когато една жена се приближи и ме дръпна за ръката. Погледнах я изненадано.

— Полата ви се е напъхала в бикините — прошепна тя.

КАКВО е било пъхнато КЪДЕ? Кръвта се източи от лицето ми, щях да припадна като викторианска девица. Дамата се приближи и прошепна в ухото ми:

— Макар че джентълменът зад вас няма нищо против прекрасната гледка.

Попипах се по задника. Полата я нямаше. Само кожа. Полата ми беше влязла в ластика на прашките и целият ми задник беше напълно оголен за пред цялото летище.

Защо да не ми се случи? Та това съм аз — Руби. На кого друг, ако не на мен?

Благодарих на жената и като обезумяла издърпах полата надолу и започнах тихичко да се моля земята да се разтвори под мен и да потъна.

Когато влязохме в терминал, се направих, че търся нещо в чантата си, за да го пусна да върви пред мен. Просто ми писна да проверявам дали полата е все още на задника ми. Найл Стела видя задника ми, за бога! И защо ми трябваше да обувам прашки?

Руби, човекът видя голия ти задник.

Бях totally сразена. Но докато чакахме за багажа един до друг, не знам кой от двама ни беше по-сразен и ужасен. Нямаше начин да не е видял. Никакъв начин. Знаех, че е видял. *И знаеше, че знам, че е видял.*

Стоях с поглед, забит в конвейера и чаках куфара си, когато той се наведе към мен. Миришеше на сапун, на свежо, на пяна за бръснене. Дъхът му ухаеше на мента.

— Руби, съжалявам... Не ме бива много по... — Млъкна и аз се обърнах да го погледна. Очите му грееха със зеленикави и кехлибарени искрици, а сърцето ми започна да се катери със зъби и нокти към гърлото ми и за малко да изскочи, когато очите ми се спряха върху устните му. — Не ме бива много... с жените.

Унижението ми отстъпи на нещо много по-топло, по-успокояващо и безкрайно сладко.

* * *

Бях ходила в големи градове като Сан Диего, Сан Франсиско, Лос Анджеles, Лондон, но нито един град не е като Ню Йорк. Всичко там беше огромно. Малко площ, на която бяха изградени цели градове. Сградите задръстваха небето. Виждах само една ивица от сивото небе точно над нас. И беше шумно. Никога не бях ходила в град с толкова много пронизителен звук от клаксони. И никой не забелязваше. Хората някак бяха свикнали. Въздухът беше смес от викове и клаксони.

Тръгнахме към колата ни, а от там към въртящите се врати на хотел „Паркър Меридиен“. През цялото време не видях нито един притеснен или изнервен от ужасната какофония човек. Докато вървяхме през фоайето, Найл ме следваше на прилично разстояние — достатъчно близо, за да е ясно, че сме заедно, но и достатъчно далеч, за да стане ясно на всички, че спим в отделни стаи. Бях там в качеството си на негова колежка. Не като негова служителка, не като асистентка, не като приятелка, просто колежка, така че нямах никаква представа и никой не ме уведоми в коя стая е той или пък колко е голямо леглото му. Дори не ми каза и едно довиждане. Когато телефонът му звънна, той ми махна леко с ръка и се отдалечи по тихия коридор.

Без съмнение съм изглеждала като човек, който гледа как крадат кученцето му, но покашлянето на николото ми напомни, че ме чака, за да ми покаже стаята ми.

Когато останах сама в асансьора, изведнъж усетих цялата тежест на изминалото денонощие. Бях станала в три и дремнах два-три часа на рамото на Найл. На екрана в асансьора показваха онази серия, в която Том бълска Джери по главата с чук, докато се гонят в един дървен варел. До десетия етаж, очите ми започнаха да се затварят.

Влязох в стаята след николото и веднага забелязах огромното легло, на което спокойно можеха да легнат десет души. Срещу него имаше голям плосък телевизор. Имаше и няколко стола и стена от прозорци с голямо бюро пред тях.

Леглото беше мечта — чисти изгладени чаршафи и пухкови възглавници. Бях ужасно изморена. Исках да легна и да не мръдна от там. За нещастие, се бях научила от собствен опит, че разликата във времето е противно нещо и не бива да се поддаваш и да лягаш. Колкото и да ти се спи, трябва да издържиш без дрямка. Не, никакво лягане.

* * *

Мамка му, за втори път днес се събуждах от мъртвешки сън. В лиги. Стаята беше почти тъмна и за момент не можах да разбера къде съм. И после се сетих — Ню Йорк. Хотел. Найл Стела. Спомних си, че се къпах, че се преоблякох в халат, реших да легна само за няколко минути, без да си затварям очите, докато чакам да ми донесат храната и ето какво се е получило.

Изправих се и простенах от болка — мускулите ми бяха сковани. Обърсах лицето си в ръкава на халата. Боже, като заспях, спях като за световно.

Очите ми започнаха да се адаптират, дръпнах пердетата и с охкане и стонове започнах да търся телефона си. Имах две съобщения от майка ми. Питаше дали съм кацнала. Имаше и едно от Лола, ей така, да види какво става. След като проспах целия ден, сега с нежелание отворих пощата си. Срещата утре — това трябваше да се прочете. Имайл от Тони. Добре, това можеше да почака до сутринта. Разпродажба на Виктория Стрийт. Веднага го маркирах като особено важно. Имайл от асистентката на Найл.

Чакай... какво?

Беше приложила плана за утре, в колко часа да се видим във фоайето и още някои дребни неща, измежду които и телефонният му номер в случай на спешност или проблем.

Гледах екрана и не можех да повярвам, че имам *телефонния му номер*. Дали да се обадя? След като проспах времето, когато ми бяха донесли храната, се зачудих дали да му се обадя и да го питам дали иска да хапнем някъде, но веднага отхвърлих идеята, понеже не спадаше в графа „спешно и проблематично“, независимо че умирах от глад. Не беше споменал на асистентката си нищо за планове за вечеря с мен, така че той щеше да си яде сам и аз сама.

Едва тогава осъзнах, че вече бях започнала да си представям следващите четири седмици с Найл — заедно във временния офис в Ню Йорк, разходки по Бродуей, разгорещени професионални разговори по време на хранене в някой страхотен и препоръчан от експерт ресторант... Той се смее на шегите ми, пием бира в края на

дена и си разменяме флиртуващи погледи през масата в някоя заседателна зала.

Но реалността беше съвсем друга. Най-вероятно щях да прекарам месеца на някой стол с тефтер в ръка и да слушам какво си говорят можещите, после да се прибирам сама в самотната си стая и да си поръчвам храна и да ям сама на голямото бюро пред още по-големия прозорец.

Не можех да му пусна съобщение, а определено не исках да разхождам хората с количките с храна, след като ме бяха заварили тук заспала и в лиги. Погледнах се в огледалото. Ужас. Коса като купа слама, размазан грим, гънки по лицето от възглавницата. Дори в колежа след цяла нощ обикаляне без сън изглеждах по-добре. Не исках да отделям часове, за да оправям вида си, за да изглеждам що-годе прилично. Налагаше да се задоволя с това, което предлагат в автомата. Чипс и диетична сода?

Напъях няколко долара и монети в джоба на халата си, бавно отворих вратата и много предпазливо се огледах из коридора. Беше странно тъмно и непознато. О, да, забравих за разликата във времето. Стените бяха покрити с тъмни тапети на още по-тъмни шарки и на всяка врата имаше светещо звънче и табелка с номера на стаята. Забелязах знака за машината със закуски в края на коридора и тръгнах боса по мекия килим. Вратата за стаята се затвори зад мен. Сега се сетих, че под халата съм напълно гола. Опитах да чуя какво си говорят хората в една от стаите и дали си говорят, или беше само телевизорът. Беше прекалено тихо и безжизнено. Така и не чух нищо.

Коридорът пред мен беше прекалено тъмен, прекалено дълъг. Направих няколко стъпки от стаята си и се подгответих и за неочекваното, което в случая се оказа зад гърба ми.

— Руби?

Едва не изпищях, но се окопитих, когато познах гласа и затворих очи в разгорещен дебат със себе си дали да се обърна, или не. Или да избягам? Или да се направя, че съм сомнамбул, или съм просто някаква друга жена с къса руса коса?

— Руби! — попита пак Найл с известно колебание и изненада.

И как няма да е изненадан? Кой нормален човек търчи из коридорите на петзвезден хотел по халат? О, да, и точно тогава като по команда се включи и климатикът... ако се съди по лекия бриз под

халата ми. Да, много деликатен и мил жест на Вселената. За кой ли път?

— О, здрави! — казах прекалено ведро и усмихнато. Прекалено високо. Най-сетне събрах сили да се обърна с лице към него. Той май се уплаши... направи крачка назад и за малко да падне на прага на вратата на стаята си, която се оказа точно до моята. Да, делеше ни само една стена. Може би стената на банята. И сме се къпали голи... *Фокусирай, се, Руби!*

Реших да се спра на обикновен разговор за нищо:

— Какво става? Точно отивах към автомата да си взема нещо за ядене... за себе си — казах и леко подръпнах колана на халата си без изобщо да осъзнавам какво правя. Пуснах го веднага, сякаш ме беше ужилил.

— Нещо за ядене? — повтори той, а аз небрежно облегнах ръка на стената.

— Аха.

Найл Стела се огледа из коридора, после пак погледна към халата ми и може би... много малко вероятно, но ако не ме лъжат очите и малко към гърдите ми. Предполагам халатът ми се беше отворил и се показваше някаква част от гръд. Очевидно той осъзна, че се е загледал в гръдта ми по същото време, по което аз осъзнах, че му я показвам, защото веднага откъсна очи и ги заби в челото ми... сякаш ми бе поникнал рог. Аз бързо придърпах халата около врата си и вече не го пуснах. Така както вървяха нещата, до края на седмицата Найл Стела щеше ме види напълно гола.

— От машината — поясних пак и се опитах да сложа един кичур зад ухото си, но се сетих колко ужасно изглеждам и едва не започнах да вия. — Мислех да си взема някакъв чипс. Американски чипс.

Той се огледа и каза:

— Не съм сигурен, че на такова място ще има фритос. — Бузите му бяха леко порозовели, а устата му съвсем деликатно извита в усмивка. — Може би някое енергийно барче. Или черен хайвер. Добре, че си се облякла за случая.

Шегуваше се. Добре, брат ми е най-добрият ми приятел, неговите приятели са ми приятели и точно в такива шеги ме бива най-много — да отвръщам на шегата с шега, но по мъжки. Можех да го направя и можех да престана да се държа като идиот. И можех да спра

да мисля колко много искам да го чукам. Може би. Само че имаше една малка подробност: беше облечен в черния си костюм, който харесвах толкова много; тъмна риза, без вратовръзка. Виждах косъмчетата под шията му и пръстите ме сърбяха да я докосна. Беше адски трудно да задържа очи върху лицето му и да не се вторачвам в изложеното на показ малко парче кожа под разтворената му яка. Уви, той стоеше и чакаше отговора ми.

— Имаш късмет, че облякох дори това — казах най-накрая. — Обикновено ям фритос без гащи. Седнала на дивана. — Лицето му остана стоически сериозно, но веждата му се повдигна весело за около секунда. — Всъщност, направих си труда и се запознах с инструкциите на опаковката. За съжаление хайвера не го ям така. Нито пък енергийните барчета добавих. — И той се засмя и каза:

— Да, права си.

Погледнах към вратата на стаята си и допълних:

— Ще погледна менюто да си поръчам нещо.

— Ще те сложа на леглото — каза — и ще те накарам да свършиш.

Очите ми буквально изскочиха от орбитата си.

— Ще какво?

Той сбръчка объркано вежди и повтори много бавно:

— Ще си сложа сакото, което е на леглото, и слизам надолу.

Искаш ли да дойдеш?

— О! — едва дишах. — Искаш да кажеш, че ще вечеряш долу?

— Ти каза, че ти е за първи път — започна някак задъхано, после се усети какво говори и се разбърза да се поправи — В Ню Йорк? За първи път в Ню Йорк.

— А... да — отговорих и пак затегнах халата около шията си.

— Може би... — И пак мълкна и започна да си оправя вратовръзката, която всъщност липсваше. После отчаяно пусна ръце до тялото си. — Имам среща с брат ми. Живее тук с жена си. Ще вечерям с него и с някои негови колеги. Ако искаш, можеш да се присъединиш към нас.

Брат му живеел тук? Реших да анализирам тази информация по-късно, когато остана сама, а толкова много исках да отида, но нямаше начин да си позволя да изляза в такъв кошмарен вид. Не исках да се натрапвам.

— Мисля, че е по-добре да...

— Всъщност — прекъсна ме той, — ще ми направиш огромна услуга, ако дойдеш. Брат ми е... ще го видиш де. — После спря, сякаш вече се колебаеше, поклати глава и каза: — За всички нас ще е приятно да си там.

Да, защото съм Капитан на Отбора на Безмозъчните и имам намерение да украся всяко наше съприкосновение или с нудизъм в чиста форма, или с няколко щипки конфуз. И точно в това си качество стоях, без да мога да отроня и дума и мигах на парцали доста по-дълго от общоприетото в социалните среди.

— Разбира се, ако не ти се излиз...

— Не, не... дай ми само десет минути да се преоблека... и... — започнах да ръкомахам към гнездото коса на главата ми.

— Имаш нужда само от десет минути? — попита скептично. *Боже, пак ми се подиграва.*

— Да, десет — потвърдих смело и се засмях. — Добре, дванадесет да са, ако не искаш полата ми да е навряна в прашките. Пак.

Найл се засмя толкова силно, че чак се стресна от смеха си, подскочи леко, възвърна самообладанието си и каза с крайно сериозен тон:

— Добре. Ще те чакам във фоайето. Ще се видим след десет минути.

Никога никое човешко същество не се е обличало със скоростта, с която го направих аз.

В мига, в който вратите на асансьора се затвориха зад гърба му, аз полетях из стаята като яхнала метла. Захвърлих халата, извадих синя рокля от куфара, побягнах към банята, изтрих лицето си, хукнах да взема гримовете, овлажних кожата, скрих гънките от възглавницата с пудра. Всичко със скоростта на светлината. Машата ми за изправяне на косата загря за секунди. След още тридесет бях готова. Измити зъби, руж, спирала, малко червило, рокля. Отне ми пет минути. За беда се оказа, че съм забравила да си сложа гащи, така че последните минути отидоха в ровене из куфара за бикини. Намерих портативно зарядно за телефона си и обух разумно високи обувки. Взех чантата, проверих дали роклята е на задника ми и дали предното е отпред и задното отзад. Поех въздух, помолих се тихо и тръгнах към асансьора.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА НАЙЛ

Гледах към асансьора в очакване да се появи и за пореден път не знаех къде е запасът ми от думи.

Беше се приготвила за по-малко от десет минути, но изглеждаше... изумително. От една страна, бях развлечена, че е с мен, но от друга, се ужасях, че присъствието й можеше да... развали една напълно скучна и суха бизнес вечеря. Тя просто щеше да нахлуе и разклати нещо, което за мен беше рутина.

Преглътнах и я подканах към входа на „Нейв“.

— Да отидем да хапнем?

— С удоволствие.

Огромната й усмивка, високият й силует, леко полюляващ се от вълнение, изкорениха всички мисли от главата ми. Сякаш бяха плевели.

— Мога да изям цяло тело. Надявам се да предлагат стекове с размера на гръденя ти кош — каза и усетих как веждата ми се извива и се усмихвам. После се зарови в чантата си, без да спира да се смее и да си мърмори. — Кълна се, обикновено не съм толкова тъпа. По принцип съм интелигентно момиче.

Исках да й кажа колко е жива и свежа, но, разбира се, си затраях.

— Брат ми ще е там — напомних й. — И приятелите му. Надявам се нямаш нищо против. Те са добри хора. Просто са...

— Мъже?

— Да. Може и така да се каже — потвърдих с усмивка.

— О, аз мога да се оправям с мъже — каза и тръгна в крачка с мен. Забелязах, че неща, които от моята уста биха прозвучали грозно и нагло от нейната излизаха закачливо и леко.

— Да, сигурен съм, че е така.

— Това комплимент ли е? — попита и спря да ме погледне.

Стояхме точно пред хостесата. Очите й блещукаха под малките светлинки на тавана и за пореден път бях убеден, че знае отговора.

Дали е било комплимент не знам и аз, но със сигурност не беше обида. Въщност истината е, че беше по-скоро признание за качествата ѝ. Това, което трябваше да ѝ кажа е: *Убеден съм, че е така, защото знам, че можеш да се справиш почти с всичко.*

— Никога не бих посмял да подценя някои от уменията ти.

— Виждаш ли? Пак се обърках. Не разбирам дали се шегуваш с мен, или казваш нещо сериозно. Звучиш сухо. Може би трябва да ти дам една табелка и да ми показваш кога нещо е сериозно и кога е шега.

Кимнах, смигнах ѝ и се обърнах към хостесата.

— Имаме среща с... — И точно тогава над рамото ѝ видях брат ми и приятелите му. — А, те са вече тук.

Хванах я за лакътя и я поведох към масата, около която бяха наредени тъмночервени плюшени фотьойли и табуретки. Ръката ѝ беше топла, но в мига, в който осъзнах, че я докосвам така фамилиарно, веднага се втрещих от мисълта, че това е прекалено близко до флирта и че така бих повел към масата момиче, с което съм излязъл на среща, а не колежка.

Всички ни забелязаха още когато бяхме на няколко маси от тях. Макс, Бенет, Уил и Джордж като по команда спряха да говорят и ни гледаха. Руби беше висока, дори едва забележимо приведена напред, но не височината ѝ правеше толкова голямо впечатление. Стойката ѝ беше безупречна. Брадичката винаги гордо вдигната.

Четири чифта очи едновременно се преместиха от лицето ѝ по стройното ѝ тяло до пръстите на краката и обратно нагоре към лицето и чак след това се обърнаха към мен, но далеч по-сухо и без онзи пламък, с който огледаха нея.

Не беше нужно да чувам и дума от устата на тоя задник Макс, за да разбера какво си мисли. Аз поклатих леко глава да отрека, но усмивката му цъфна още по-блъскава и широка. Изобщо не ми вярваше.

Всички станаха да се здрависаме и после един след друг се представиха на Руби. Размяна на потни длани, имена, любезности. Ставах все по-нервен. Това нямаше да бъде никаква бизнес вечеря. Дори не се чувствах като на обикновена вечеря с приятели. Имах усещането, че всички мислят, че съм довел Руби да я покажа, за да ѝ се порадват. Това не беше вечеря, това беше *представяне*.

— Имам чувството, че съм на интервю за работа — каза Руби и седна до Джордж. — Всички тези костюми.

Прегълтнах тежко и усетих как топлината на смущението се разлива по лицето ми, но после се сетих, че няма от какво да се страхувам или срамувам, защото в крайна сметка ние изобщо не бяхме флиртували. И аз бях ужасно зле в разкодирането на езика на жената.

— Страхувам се, че това са опасностите да се излиза в центъра на града — каза Бенет с прословутата си усмивка и махна на сервитърката да дойде да вземе поръчката ни.

— Джин и тоник с много зелен лимон. Колкото успеете да напъхате в чашата — каза Руби, погледна набързо към менюто и добави: — И сандвич с прошуто, моля.

Жената харесва джин и тоник? Любимият ми коктейл? Отново започнах да отправям молби към бог да ме пощади, но Макс веднага улови погледа ми и с повдигната вежда каза само с очи „Я да видим какво имаме тук?“.

— За мен същото, но едно лимонче стига — казах и подадох менюто на сервитърката.

— Откъде се познавате всички тук? — попита Руби и погледна към Макс.

— Ами онзи там е по-малкият ми брат.

Руби се усмихна и каза:

— Чух, че си непослушният брат.

— Така е — засмя се Макс и посочи мъжа до него. — Това е Бенет, с когото се запознах в университета. С Уил се запознах, когато се преместих в Ню Йорк и взехме най-лошото решение в живота си — да започнем общ бизнес.

— Да. Затова портфейльтът ти плаче от скръб всеки ден — каза сухо Уил.

— А това тук е Джордж, който работи за съпругата ми.

— Аз съм момчето за всичко — поясни Джордж. — Да се грижа за графика ѝ, да го променям, когато се наложи, да поддържам бюфета в офиса ѝ и да крия от нея страница шест, когато някой папарак успее да я спипа някъде с Макс.

И понеже петимата се познавахме малко или много, цялото внимание вече се насочи към Руби (моето не бе мърдало от нея). Под осветлението на свещниците и на фона на стените от огледала от пода

до тавана, тъмночервените пердeta и целия луксозен интериор, тя сякаш блестеше с някаква умерена приглушена светлина.

— От колко време живееш в Лондон? Питам, защото със сигурност не си англичанка — попита Бенет.

— От Сан Диего съм. Там съм родена и там е домът ми — каза тя и прибра косата зад ушите си.

— Сватбата ни беше там. В хотел „Дел Он Колорадо“.

— Прекрасно! — Усмивката на Руби можеше да освети цялото помещение. — Ходила съм на две сватби там и бяха наистина разкошни. — Руби благодари на сервитьорката и отпи от питието си. — Завърших миналия юни и през септември се преместих в Лондон. Там съм вече шест месеца. В стажантската програма на „Ричардсън-Корбет“ съм и през септември започвам следдипломна квалификация в Оксфорд.

— Аха, още един специалист по строително планиране — каза Макс и я изгледа с интерес.

— Не. Строително инженерство.

Брат ми въздъхна с престорено облекчение.

— В такъв случай ще се съгласиш с мен, че планирането е най-скучната професия на света?

Руби се засмя, но поклати глава.

— Не искам да те разочаровам, но в случая няма да се съглася, защото аз самата съм работила това и знам, че не е скучно. — Макс драматично въздъхна и се предаде. — Надявам се един ден да се върна в костюм на някоя супер героиня и да направя революционни промени в транспортната система в Южна Калифорния... или по-скоро в липсата на такава за момента.

Усетих се, че неволно съм се наклонил към нея, за да я чувам по-добре... предполагам.

Всички мълчаха и я слушаха, а тя най-спокойно продължи да си говори.

— Южна Калифорния е задръстена от коли. Хората пътуват между градовете с коли и използват влаковете, но е много трудно да се контролира движението в самите градове без интегрирана вътрешна транспортна система. — После ме погледна и обясни: — Ето защо искам да работя с Маги. — Отпи и се обърна към останалите. — Margaret Шефилд е жената, в чиято група се надявам да уча.

Помогнала е при изграждането на инфраструктурата около метростанциите и в най-пренаселените квартали. Тя е абсолютен гений.

Макс, Уил, Джордж и дори Бенет я гледаха с крайно любопитство и възхищение.

— Исусе! Руби на колко си години? — възклика Джордж.

Бях крайно благодарен, че Джордж е с нас. Той и само той можеше да ѝ зададе въпросите, които исках да ѝ задам *аз*, но не можех и никога нямаше да мога. Тя пак прибра косата зад ушите си. Започнах да се досещам, че прави така, когато се чувства неудобно.

— На двадесет и три.

— Боже, ама ти си още ембрион. Толкова много амбиции, а си на по-малко от четвърт век.

— А ти на колко си? — попита тя и лицето ѝ пак грейна като слънце. — Не изглеждаш много по-голям от мен.

— Не искам да говоря за това — изскимтя страдалчески Джордж. — Прекалено е депресиращо. Вече бутам към възраст Виагра.

— Той е на двадесет и седем — отговори Уил и го сръга в ребрата.

— Остави сега тези работи — прекъсна го Джордж. — Да минем на сериозните въпроси. Като например имаш ли приятел, красиво очарователно двадесет и три годишно рубинче? — Тук вече забих поглед в питието си и зачаках отговора ѝ. — И ако имаш приятел, той дали няма някой също толкова очарователен гей приятел?

— Имам брат. И аз го намирам за доста очарователен, но уви не е гей. Ако бях вземала такса от всяко момиче, което ми се пишеше приятелка, за да спи в нас, когато бях в гимназията, че и от по-рано, сега щях да съм милионер.

— Харесва ми предприемаческият дух на това момиче — обади се Бенет.

Джордж се наведе към нея и каза:

— Нали не си си помислила, че не забелязах как прескочи въпроса дали имаш приятел? Имаш ли нужда от някой от нас да ти намери подходяща партия, докато си тук?

— Честно казано, съм напълно убедена, че не ти трябва да се захващащ с такова нещо — каза тя, вдигна чашата и опря сламката в

устните си. След което... ме погледна. — Този тук до мен може да потвърди, че само преди половин час изглеждах като наркоманизиран бездомник.

— Не, няма да потвърдя такова нещо. Никой на този свят не се разхожда по хотелска хавлия с по-голямо достойнство от теб.

Тя се засмя и докато прегъльща, се задави.

— Ти си моят любим лъжец.

— Не лъжа, казвам го съвсем честно — казах и сложих питието си на масата. — Освен това бях силно впечатлен как успя да накараш тази коса да стърчи във всички възможни посоки. Неколцина са хората на този свят, които могат да постигнат този ефект само след едно спане в хотелско легло.

Тя сви рамене, усмивката ѝ беше палава, закачлива.

— Много хора са се опитвали да ме въведат в *Основи на изкуството на лъскавата коса* и много са се провалили.

Огледах мъжете около масата и ми направи впечатление, че ни гледат с огромен интерес. Макс със сигурност щеше да ме подложи на свиреп разпит, докато ми изтръгне и ноктите на ръцете, за да му кажа всичко за нея... и мен.

— Значи нямаме приятел? — усмихна се хищнически Джордж.

— Да, нямам.

— И не се интересуваш от никой конкретен момък?

Устата ѝ се отвори и моментално затвори, а бузите ѝ порозовяха. После огледа мъжете, премигна няколко пъти и присви очи.

— Искате да ме убедите, че се събирате на по питие и си говорите за гаджетата и жените си? Съвсем логично вече очаквам да се прехвърлим на тема обувки.

Бенет посочи с брадичка към Джордж и каза:

— Това важи само за тоя откачения. Сложи го в някой бар и му гледай сеира. Винаги е така.

— Бен-Бен, казвал съм ти милион пъти — ти си шефът през деня, а аз — след работно време.

Бенет го огледа хладно, ледовито дори и Джордж започна да се чувства неловко под напрегнатия му поглед.

— Джордж, скъпа, никога не си ми казвал такова нещо — каза след доста време Бенет и най-сетне се усмихна.

— Знам, но ми прозвуча така хубаво. Просто се опитвам да впечатля Руби — засмя се с пълно гърло Джордж, очевидно облекчен, че погледът на Бенет все пак не го удуши.

— Руби, започвам да се страхувам, че ще ми откраднеш Джордж — каза Уил с усмивка.

— Няма начин, Уил — потупа го Джордж по рамото. — Тя. Няма. Нужните. Атрибути.

— Добре, пак сме на тема „нужни атрибути“. Всичко е напълно нормално — каза Бенет и отпи дълга голяма гълтка от питието си.

* * *

В мига, в който Руби стана и каза, че ѝ е време да си ляга, над масата настана гробовна тишина. Тя беше страхотна компания, адски чаровна и забавна по време на вечерята и когато каза, че иска да си ляга, понеже била изморена заради ранното ставане, всички започнаха да негодуват. Аз също бях тъжен, че ще си тръгва.

— Я виж ти.

Вдигнах очи и веднага попаднах под наглия и самодоволен поглед на брат ми.

— Сега, когато си останахме сами — започна Уил, — вече можем да захвърлим преструктурките и да престанем да се правим, че все още можем да водим някакъв що-годе поносим социален разговор. Става ли?

Всички кимнаха и Уил, който седеше до мен, вдигна чашата си със скоч за наздравица по повода и отпи голяма гълтка.

— Освен това, считам, че Бенет трябва да бъде главен консултант по случая — добави Уил и Макс се изкиска.

— За конференцията ли става дума? — попитах объркано.

— Предсказуемо и елементарно — каза сухо Бенет. — Убийствена стажантка. Шефът ѝ се опитва да го отрече. Какво да обяснявам — от личен опит мога да нарисувам подробен план как ще се развият нещата. Стъпка по стъпка.

Запримигах и преглътнах тежко, защото започнах да стоплям за какво говорят.

— Тя не е моя стажантка. Нямам нищо общо с кариерата ѝ — поклатих глава вбесен най-вече от това, че казах възможно най-неподходящото нещо. — Не съм... искам да кажа, че тя не е... не се интересува. Нито пък аз.

Тримата избухнаха в нечовешки смях.

— Найл, приятелю — каза Уил и облегна лакти на коленете си.

— Момичето едва не си изля напитката между краката ти, когато Джордж я попита дали не се интересува от някой „конкретен момък“.

— Ама как ми вземаш думите от устата — обади се Бенет.

— И имам усещането, че ако беше разляла джина там, щеше да е първата доброволка да го почисти — допълни Уил. — Е, може би се дължи на факта, че се интересува от някой в компанията, в която работи.

— Да. От теб — довърши Макс и изпи остатъка от уискито си.

— Честно казано — започнах много внимателно, но ми беше трудно да прикрия усмивката си, — тя е прекрасно момиче, но със сигурност не виждам никаква перспектива за романтична... връзка с нея.

Бенет наклони глава, погледна ме и попита:

— Какъв цветят са ѝ очите?

Зелени, не казах, а поклатих глава сякаш не бях забелязал.

— С какво беше облечена? — попита Уил.

Синя рокля точно до коляното, не казах. Тънка златна верижка на врата и пръстен на десния ѝ безимен пръст, за който се наложи да захапя езика си, за да не я попитам. Добре, че Джордж нахлу като булдозер в личния ѝ живот и започна да вади наяде неща, които определено ме вълнуваха.

Завъртях очи, на което брат ми чистосърдечно се изсмя и вдигна чашата си към мен.

— Мъжете не забелязват такива неща, освен ако не са заинтригувани.

— Или ако не става дума за Джордж — добави Уил, а Джордж го хвана за врата и се опита да го придърпа за целувка.

— Е, очевидно не се налага да мисля повече за това, понеже вие вече сте взели решение вместо мен.

— Така е. Това ни е работата — каза Уил и оправи яката си. — И знаем, че това нашето е болестно състояние, но така е било и така ще

бъде.

— Честно казано започвах да си мисля, че излизам от форма — отбеляза Джордж.

— Какво облекчение да докажем противното. Момичетата ще се гордеят с нас. — Макс потупа с пръсти по масата и се приготви да става. — Уви, като споменахме за момичетата, аз трябва да тръгвам. На нов режим съм: Сара приспива бебето, а аз му давам шишето в дванадесет.

— О, значи горкото дете най-сетне се е примирило, че трябва да сучи и от теб? Сигурно миришеш на жена — казах на Макс, с което исках да му напомня за дългата лекция, която ми изнесе последния път, като се прибира в Англия.

Макс се засмя и ме потупа по рамото. Всички станахме и мълчаливо се съгласихме, че е време да се прибираме.

Гледах как брат ми си събира нещата и казва довиждане на приятелите си и изпитах едновременно гордост и радост за него и някакъв копнеж. Той се прибираше при съпругата си, при новородената си дъщеря, в своя уютен дом, в който имаше само любов. Истински дом.

— Целуни момичетата от мен — помолих, докато Макс излизаше от бара. Той се обърна, помаха ми с ръка и изчезна.

В бара ми се стори ужасно самотно, тихо. Някак, когато си тръгнаха, всичко опустя.

Искаше ми се да сложа някакъв етикет, някакво по-подходящо име на този копнеж, който изпитах, докато гледах брат си. Не, не изпитвах никаква тъга, никаква завист, никаква горчивина, никакво съжаление за обстоятелствата в живота ми. Просто едва преди няколко седмици, когато дойдох да видя Макс и Сара, разбрах какво искам. Стабилност, съпруга, семейство, деца. Но вече бях ужасно изостанал.

Никога не се бях справял добре с промените, *не обичах* промените и знаех, че този ми недостатък щеше да повлияе на бъдещето ми след развода. Не бях осъзнал колко дълго бях отлагал дори да мисля как ли изглежда животът навън, от тук нататък. Едва сега започвах да го виждам — затънал в работа, малко футбол, гребане през уикенд и обичайните събирания с приятелите ми Арчи и Ян. Но ако исках да получа това, за което копнеех, трябваше да излизам, да се запозная с хора... жени. И сега под влиянието на Тони, на Макс, на

Бенет и Уил, та дори и на Джордж, започнах да се питам съвсем хипотетично дали бих могъл да изведа Руби на среща. Дали тя бе жената, която бих извел, където и да е?

От друга страна, не исках да правя крачка към нея само защото всички останали считаха, че трябва да го направя или пък защото имах прекалено много място за запълване в личния си живот. Разбира се, че я харесвах. И в съзнанието си, изправен съвсем сам пред себе си, започнах да си мисля, че няма да е зле да опитам. Даже вече си го представях.

Дали изобщо можех да започна връзка? Страстна и честна, с пълна отданост на другия човек? Връзка, каквато *нямах* с Порша. Разбира се, че й бях предан. Първо и единствено на нея, но тя си остана отдадена и вярна на родителите си. Аз бях на втори план, но те водеха с огромна преднина. В началото не ми се стори съвсем нередно, но някъде на подсъзнателно ниво знаех, че никога няма да бъдем истински партньори в брака.

През последните две години бавно осъзнавах, че съм се предал, отдал единствено и само на нея поради една причина — Порша носеше със себе си почти цялата история на живота ми.

Въпреки колебливостта ми и очевидно забележителната ми резервираност, аз бях израснал в дом на страсти, чувства, шум, глътка. Дом, в който се раждаха най-лудите приключения. Не може да се каже, че бях извор на спонтанност и луди идеи, но това не означаваше, че *нямах* потребност да усещам такава атмосфера около себе си. Имах нужда. Пасивна нужда. Точно толкова, колкото имах необходимост от топлина и въздух.

Влязох в асансьора и натиснах копчето на етажа ни. Лицето на Руби — палаво, весело, дяволито и изкусително, отново изникна в съзнанието ми. Имах чувството, че някой ми я беше пратил в подходящото време. Не точно като перспектива за романтична връзка, а за да ме накара да си отворя очите и да видя, че жените са толкова различни, че не всички са като Порша.

Процесът на раздяла, на отделяне на един още живот от друг беше мъчителен и бавен. Първо апартамента: без никакъв спор и възражения от моя страна, той остана за нея. Последва колата — и тя остана за нея. Взе кучето, цялото обзавеждане и една огромна част от спестяванията ми. Без никакъв проблем ѝ дадох всичко. Дори не си

направих труда да се боря срещу нея. Тя беше моята първа целувка, първа любов, моето първо... всичко. Оженихме се на деветнадесет и въпреки че бяхме нещастни, аз, колкото и старомодно да звучи, твърдо вярвах, че такъв брак може да просъществува.

Уви, един ден нещастието ни достигна такъв етап, че вече *дори* аз не виждах смисъл.

Не вярвах, че Порша някога би показала някаква страст към мен, а сексът отдавна се бе превърнал в някаква обиграна последователност от механични действия с лек привкус на доживотен договор. Или услуга. От години не смеех да спомена нищо за деца, а и честно казано не можех да си представя Порша да обича децата ни така, както ни обичаше мама като деца и *дори* сега. Мама ни целуваше по коремчетата и постоянно искаше да ни докосва, за да засвидетелства майчинското си обожание към всеки един от нас.

Сега месеци след развода не можех да се начудя как изобщо съм си представял брак с тази жена — студен, чист, стерилен и всяко нещо на мястото си. Накрая нещата се обърнаха заради един обяд, който се наложи да отложа за по-късно. Имахме среща с други хора в някакъв ресторант, но ми изпратиха съобщение за спешно събрание, което щеше да ме забави. Порша обикновено работеше вкъщи, но забавяне или отлагане на срещата с час се оказа прекалено огромно усилие за нея.

— Ти изобщо мислиш ли за моя ден? За моята програма? Замислял ли си се някога какви жертви правя, за да прекарам малко време с теб? — развика се по телефона.

Замислих се за всички романтични почивки, които бях планирал и тя отказваше да дойде в последния момент; за всички вечери за годишнината от сватбата, на които не идваше, защото забравяше или просто се забавляваше някъде с някоя приятелка. Веднъж дори удължи почивката, на която отиде сама, с цяла седмица, защото се „забавлявала“.

— Да, старая се — казах ѝ.

— Но не успяваш. И честно, вече ми писна.

Понеже беше Порша, последната дума трябваше да е нейната. И тогава изведнъж ми светна, олекна ми. Толкова ясно виждах... че всъщност нямам нищо против нейната последна дума.

— Няма проблем, Порша. Не можеш да направиш повече от това, което вече правиш. Разбирам те.

Тя леко се стресна, когато чу, че се обръщам към нея с името ѝ. Просто от години я наричах само „скъпа“.

— Точно така. Найл, като в блато съм, затъвам. Не мога да организирам живота си и в същото време да ме караш да нося на раменете си... всичко това.

Под „всичко това“ искаше да каже товара на лишенията ни от любов, безрадостен брак. Помня как ме изгледа тогава — лицето, цялото тяло, ръцете, пъхнати в джобовете. Не можех да се отърва от усещането, че ме сравнява с някой друг. Някой по-голям сноб, някой не толкова висок, някой с американски нрав, някой по-нетърпелив от мен. След около... сториха ми се часове мълчание, тя каза:

— Нещата между нас не са естествени.

Това беше изключително меко казано.

И това беше краят.

ГЛАВА ПЕТА

РУБИ

Когато алармата ми звънна в шест, имах чувството, че съм заспала преди секунди. Макар че главата ми беше покрита с възглавницата, усещах, че в стаята е тъмно, но от улицата сечуваше ужасно оживление, клаксоните свиреха, хора крещяха и търчаха към работните си места или училище в студената сутрин.

Завъртях очи и започнах да изчислявам с каква сила да ми звъни алармата, за да успея да стана все пак навреме, без да закъснявам. И тогава си спомних къде съм и с кого съм.

И колко много се забавлявах снощи.

И чие беше леглото от другата страна на стената. Разделени само от една незначителна бетонна плоскост с тапет. Може би Найл все още беше в леглото и се опитах да си го представя. Изведнъж ми се стори много по-важно да се пригответя за деня, който щяхме да прекараме заедно, отколкото да лежа и да се мъча да спя.

Скочих от леглото и хукнах към банята. Старателно избягвах всяка среща с отражението си в огледалата. Предстоеше ми да изживея първия ден от срещата на големите. Първият ми работен ден рамо до рамо с Найл Стела. Щях да се уча да бъда част от това, което прави. Нямаше да съм само някакво обикалящо по периферията незначително небесно тяло. Снощи го видях толкова по-различен. Беше си същият резервиран човек, държеше останалите на значително разстояние, гледаше и слушаше какво се казва, но беше доста по-отпуснат, забавен, просто един обикновен мъж, който е седнал да пийне по няколко питиета с приятелите си. Значи все пак можеше да се отпусне, можеше да бъде общителен, да се присмива на недостатъците си и по най-деликатния начин да се усмихва на недостатъците на другите.

Беше ме подкачил няколко пъти пред брат си, но очите му грееха весело и никак топло. Стомахът ме сви, а сърцето ми прескочи няколко пъти. Дали щеше да се държи така през цялото време? И ако наистина

това се случеше, как щях да се спра да не падна в коленете му и да му призная любовта си?

Ад.

Можех да се сетя за около стотина начина да проваля всичко дори в нормален работен ден. А сега, уморена и очевидно сериозно болна от часовата разлика... всичко можеше да се случи.

Торбичките под очите ми бяха тежки като чували с цимент и едва ги носех, но въпреки това усетих прилив на адреналин. Сърцето ми галопираше, докато си представях как работим рамо до рамо, наведени над масата, обменяме идеи, меката му коса пада над челото му. Това се очертаваше като свирепа влакова катастрофа.

Не можех да поема и грам храна, но се налагаше да подхраня малко мозъчните си клетки. Поръчах си закуска по телефона и бях крайно доволна, когато на вратата се звънна само минутки след това. Усетих аромата на храната през ключалката и изведнъж изпитах зверски глад. Точно бях излязла от банята, затова преди да отворя, се погледнах да видя дали халатът ми е прилично завързан и дали всичко е скрито, защото ми беше прекалено рано да се надсмивам на себе си заради някоя изцепка в облеклото ми. Като това на летището... *Боже!*

Подписах сметката и точно затварях вратата, когато Найл Стела излезе от асансьора.

И сега вече всичко отиде по дяволите. Найл Стела беше целият потен. Връщащ се от спортната зала.

Мили боже.

— Добро утро, Руби.

Спокойно Руби. Можеш да кажеш „Добро утро“, нали?

— Добро да е. Рано си станал — казах.

Брой на Слушайте, Когато съм Виждала Найл Стела Потен: Един.

Опитах се тайничко да го огледам, но деликатността се оказа изгубена кауза. Мислех, че ако някой знае как да носи костюм, това е Найл Стела, но сега се убеждавах, че призванието му в живота беше съвсем различно — да носи тениска. Исках да коленича и да се моля на олтара на тясната му синя тениска. Носех я толкова безхаберно, сякаш изобщо не му пукаше, че хората около него умират. Бях убедена, че изобщо не беше погледнал мускули и там... другите си очертания, а просто я беше изbral по никакви съображения за аеродинамиката по време на спорт.

Боже, какъв гръден кош!

Тялото му беше много по-изправено, отколкото си представях, а мускулите на гърдите му — много по-оформени от очакванията ми. Беше облякъл и нещо като къси гащи за футбол. Краката му бяха според очакванията ми — мускулести и стройни. Ръстът му ме порази за кой ли път. Бях висока жена и никога не бях срещала мъж, който да ме кара да се чувствам така дребна и женствена. Усещах аромата на тялото му примесен с чиста пот и изведнъж усетих всяка извивка в тялото си, усещах устните си, гърдите си, които копнееха за него. Извисяваше се над мен като кула. Без да полага грам усилие, този човек беше самата драматична, романтична и трагична мъжественост.

— Поръчала си си фритос за закуска? — пошегува се и посочи халата ми. Погледнах се и се засмях.

— Имах намерение да го нося целия месец. Надявам се нямаш нищо против — казах и затегнах колана. Очите му веднага проследиха движенията ми. Исках да се пресегна, да го завлека в стаята си, да го хвана за тениската и да го просна на леглото. Или пък дали не е по-добре да използвам тениската му за опора? Мога да я увия около юмрука си и да се държа за него, докато ме чука отзад?

O!

Бузите ми пламнаха. Той облегна мускулестото си рамо на стената, погледна ме и каза:

— Роклята, с която беше снощи, беше много хубава. Дали няма да е по-добре да сваляш халата през деня?

— Аз...

Чакай, какво?

Очите ми се разширяваха при осъзнаването на всяка сричка. Бузите ми бяха порозовели, но не откъсваше очи от моите.

Спокойно, Руби, без вълнения.

— Идеята е страхотна — казах и усетих как някаква нечовешка усмивка разцепва лицето ми на две. Започнах да приглаждам хавлията по тялото си. — Под това става малко течение.

Той кимна и май ми се стори, че се опитва да прикрие усмивката си.

— Да, така и предполагах.

— Добре, ще си облека... дрехи — казах и започнах пак да соча нещо зад гърба си. Вероятно към стаята си.

— Ще си взема душ и да се видим направо долу? — попита, докато се обърнах да влизам.

Бележка към несъществуващата ми секретарка: *Моля, отбележете в краткосрочния ми план да отделя време да наблюдавам как Найл Стела си взема душ. Даже го преместете към задачите с приоритет.*

— Добре.

— Ще бъда много бърз.

— Не! — почти изпищях. Затворих очи и поех въздух да се успокоя. — Не бързай.

Той спря пред вратата си и преди да пъхне картата, ме погледна с весело пламъче в очите. Това ме наведе на мисълта, че бе успял да разчете всяка мисъл, минала през лицето ми, преди да успея да я маскирам.

— Добре ли си? — попита тихо.

— Добре съм. Имам нужда от кафе. Това е.

Очите му гледаха с някаква мистериозна радост. Сякаш се наслаждаваше на изтезанието, на нечовешките ми мъки, на тоталното ми отчаяние.

— Добре тогава. Ще се видим долу.

Да, да започваме играта, господин Дарси.

* * *

Това слизане с асансьора беше най-дългото в целия ми живот. Преbroиhs всеки един етаж на екрана до бутоните, и ставах все понервна с всеки подминат етаж. Найл ме чакаше. После щяхме да отидем във временния офис. Заедно. Само ние двамата. Никой нямаше да му отвлича вниманието от мен. Сами.

Нищо страшно. Голяма работа като сме сами.

С тази разлика, че наистина беше *голяма работа*. Много голяма. Това беше началото на нова стъпка в професионалния ми опит и денят щеше да е изпълнен с... това, което за мен беше Най-Божественият Мъж на Планетата.

Пригладих роклята си, оправих яката на сакото, проверих за милионен път дали съм взела всичко: чанта, лаптоп, телефон.

Проверих дали задникът ми е покрит. Няколко пъти.

Въпреки нервността ми, все още бях уморена. Лаптопът ми тежеше повече от обикновено, дясното ми рамо се огъваше. Комбинацията от умора и нерви ме правеше по-припряна от нормалното.

Погледнах се за пореден път в огледалото на асансьора и изведнъж реших, че не съм подходящо облечена. Навън щеше да бъде студено, но в офиса щеше да е много топло. Няма начин да не са надули парното заради мартенския студ. Бях обула ботуши до коленете с разумно високи токове. Бяха удобни за ходене и щяха да ми пазят топло на краката, в случай че се наложи да вървим из града до една от метростанциите, които трябваше да видим, но не бях сигурна дали ще е днес. Бях взела всички файлове и отчети. Всичко, от което имах нужда. Разпечатано и подредено. Бях готова.

И ужасена.

Когато излязох във фоайето, започнах да се оглеждам за него. Намерих го бързо — точно зад мен до receptionията. И... *господ да ми е на помощ* — комбинацията от разкошното му палто метнато през раменете и красивия костюм си беше чисто бизнес порно.

— Боже мой, определено знаеш как да носиш костюм.

Точно тези думи бяха минавали през акъла ми милион пъти, бях ги казвала няколко пъти под носа си, когато се разминавахме по коридорите и един бог... дявол знае колко сексуални фантазии започваха с неговия костюм. Но в нито една моя фантазия не се случи това, което се случи в моята реалност: той прегълтна тежко, огледа тялото ми и каза:

— Подозирам, че ти умееш да носиш добре всяка една дреха.

И веднага след това изглеждаше сякаш иска да си върне думите обратно и да потъне вдън земя.

Моля?

Когато бях малка, имах едно от онези табла за рисуване, на които се изтриваше нарисуваното, като дръпнеш плъзгаща се летвичка. Прекарвах часове пред таблото. Вадех го, когато чаках или бях в автобуса. Повечето хора рисуваха картини. Аз обаче пишех името си. Рисувах го. Всяка буква на същото ниво като другата. Обичах да си представям несъществуващите ограничителни линии. Мама ми казваше да нарисувам нещо друго, защото името ми щяло да остави

следи, които да си личат много след като се опитам да нарисувам нещо друго. Оказа се права. Когато исках да нарисувам нещо друго, колкото и да тръсках таблото и да го триех, буквите от името ми се появяваха като духове. Вместо фон.

Сега си мислех, че историята се повтаря, но не със същите букви и дъската беше всъщност моето съзнание. Знаех, че всяка буква ще остане запечатана и нищо няма да може да я изтрие, докато... дишам.

Дали наистина го каза, или си бях въобразила? Какви бяха признанияте на сърдечен удар? На мозъчния? Дали не получавах и двата? Дали до края на живота си ще мога да мисля за някое друго изречение?

Когато се окопитих, осъзнах, че вече е тръгнал и буквально го губя от поглед. Забързах и го догоних до въртящата се врата на хотела, която излизаше на Петдесет и шесто авеню.

Подозирам, че ти умееш да носиш добре всяка една дреха.

— ... всичко? — питаше нещо, а аз само мигах.

— Извинявай какво каза? — промърморих и хукнах да го догоня заради бързите му крачки. Кълна се, да вървиш до него, беше като да галопираш до жираф.

— Помолих асистентката си Джо да ти препрати нещата. Попитах дали си получила всичко? По принцип не бих ти пращал тези неща, понеже не работиш за мен, но сега реших, че няма да е зле и двамата да знаем какво правим.

— О, да, да. Имейлите бяха пристигнали, когато кацнахме. Тя е много... професионална асистентка.

Найл Стела ме погледна през безсрамно дългите си мигли и каза:

— Да, така е.

— От колко време работи за теб? — попитах малко разсеяно.

Гласът ми звучеше странно дори за собствените ми уши. Никога не бях излизала с него навън, пред очите на целия свят и започвах да се притеснявам, че всички го гледат и че съм като някой гном до божество. Кожата му беше абсолютно съвършена — чиста и гладка. Очевидно отделяше време за бръсненето си, защото нямаше и косъм. Дори около бакенбардите беше избръснат перфектно. Запитах се дали си ги мери с линийка.

— На дванадесети септември стават четири години.

— О, това беше... много конкретен отговор.

Той се усмихна и пак погледна телефона си.

Подозирам, че ти умееш да носиш добре всяка една дреха.

Усетих хладния въздух върху лицето си и затворих очи. Бях почти благодарна за хапещия вятър. До края на първата пресечка вече бях успяла да се окопитя. Едва сега ми мина през ума, че това е първото ми утро в Ню Йорк. Лондон беше наистина огромен, но винаги имах усещането, че там съм стъпила в град, който не е помръдвал от мястото си с векове, че дърветата, някои от сградите и дори самите тротоари не са били променяни от мига, в който някой ги е поставил там.

Разбира се и в Ню Йорк имаше стари сгради, но повечето бяха модерни, нови, стоманата и стъклото се издигаха до космоса. Беше град, за който можеш да кажеш, че постоянно се преражда. На доста места бяха вдигнати скелета, хората постоянно строяха или ремонтираха. Минавахме под тях или ги заобикаляхме.

Опитах се да използвам времето да преговоря каква е програмата за деня и да се опитам да предвидя как може да се развият събитията. Трябваше да насрочим срещи с местните капацитети, с държавните служби, да набавим пълната програма на всички, които щяха да се изказват и да направим списък на линиите и спирките, които най-много се нуждаеха от спешен ремонт.

Но не можех да се съсредоточа. Всеки клаксон създаваше тотален хаос в главата ми и всички мисли се оплитаха. От време на време Найл се опитваше да заобиколи някой човек и рамото му опираше в моето. После забелязваше нещо нередно в някое скеле и ме докосваше по ръката да привлече вниманието ми и да ми покаже.

Вървяхме вече пет минути и ако някой ме бе попитал какво съм мислила през тези пет минути, бих се изсмяла нервно и избълвала една лавина глупости. Стигнахме ъгъла и зачакахме да светне зелено. Найл пъхна телефона си в джоба и застана на прилично разстояние от мен, но все пак достатъчно близо, защото усетих как ръкава на палтото му докосна моя, когато се опитах да наглася чантата на рамото си. Беше студено и дъхът му се виждаше. Трябваше постоянно да си напомням да не гледам устните и езика му, когато го стрелваше напред да навлажни устните си. Когато светна зелено, тълпата се люшна напред и усетих как притиска ръката си към кръста ми и ме придържа да вървя напред. Ръката му на кръста ми... само на сантиметри от задника

ми... почти между краката ми. Ето защо мозъкът ми реагира, сякаш Найл Стела бе сложил ръка върху клитора ми, поради което едва не се препънах и разбих по лице на земята.

Когато пресякохме, той намали темпото, защото явно се усети, че ми е трудно да го догонвам.

— Няма нужда. Мога да вървя с твоето темпо.

Найл Стела поклати глава и каза:

— Съжалявам.

Не разбирах защо го каза, но разбирах, че се опитваше да бъде вежлив и да не ми напомня, че краката ми са прекалено къси, за да ходя наравно с него. Освен това никак не умееше да лъже.

— Ти си над два метра и краката ти са два пъти по-дълги от моите — разбира се, че вървиш по-бързо, но аз мога да се справя с темпото. Обещавам, няма да се бавим заради мен.

Бузите му съвсем леко порозовяха, усмихна се и каза шеговито:

— Преди малко едва не падна.

Сърцето ми блъскаше, но това нямаше нищо общо с ранния спринт из улициите на Ню Йорк.

— Опитах се да бъда крайно деликатна и да се престоря, че не се е случило — засмях се аз. Бях благодарна, че гледа право напред и не можа да види идиотската ми усмивка. — Забравям за обувките. Следващия път ще си сложа маратонките „Найк“.

— Тези не са лоши — каза и погледна ботушите ми. — Всъщност са много хубави. Помня, че Порша обуваше най-високите възможни обувки дори когато пътувахме. Тя... — Мълкна и ме погледна извинително, сякаш едва сега осъзнаваше, че не знам нищо за брака му. — Извинявай, няма да те занимавам с подробности.

O, не, как така!

Макар че стоеше в профил, забелязах как веждите му се събраха. Очевидно не бе планирал разходка из миналото с мен, но не можех да отрека, че онази тъмната част в мен бе безкрайно щастлива от това подхълзване в спомените му, защото за един макар и много кратък миг си бе позволил да се почувства достатъчно удобно в моята компания и да се покаже иззад стените, зад които се бе барикидирал.

— Порша е бившата ти жена? — попитах със съвсем незаинтересуван тон, леко, безгрижно и определено този път успях да го измамя, защото истината бе, че се държах за всяка негова дума.

Беше споменал за нея в самолета, но не ми каза името ѝ. След няколко крачки той кимна, но не каза нищо повече. Бях я виждала един-два пъти доста набързо, но преди да се усетя какво става, тя вече беше изчезнала и не успях да анализирам всеки детайл. Разбира се, из офиса се носеха клюки, но не много. В компанията имаше неписано правило — малко клюкарстване се позволяваше, дори насърчаваше, но повече от това беше проява на крайно лош вкус.

Минахме покрай три красиви бронзови статуи пред един небостъргач. Бяха хванали малко плесен върху метала и нямаха глави.

— Това трябва да са трите статуи на Венера Милоска — казах и ги посочих с пръст. — Казват се „Поглед към авенюто“.

Той проследи погледа ми.

— Нямат глави. Как е възможно да гледат където и да е?

— Не се бях замисляла, честно казано. Обаче гърдите са красиви — казах.

Найл едва не се задави.

— Какво? — засмях се. — Наистина са красиви. Всъщност има доста оплаквания срещу тези гърди тук.

— Заради гърдите или заради *липсата* на гърди? — попита той.

— Може би за двете?

— От къде за бога знаеш такива неща? Нали каза, че никога не си идвали тук?

— Майка ми е леко обсебена от романтиката на Ню Йорк. Обича града дистанционно и знае всичко за него. Мога да ти разказвам с часове всякакви неща за Ню Йорк, понеже бях принудена да ги слушам от нея.

— Звучи страховитно като страховита идея за прекарване на времето — каза със странен тон. Дали това беше сарказъм или...?

— *O, боже!* Спрях като препарирана и Найл Стела се обърна да види какво става и да се опита да проследи погледа ми.

— Добре ли си? Наред ли е всичко?

— Радио Сити Мюзик Хол — казах задъхано и тръгнах с далече по-забързано темпо.

— На това му казвам ирония — съгласи се той. Гласът му издаваше някакво весело настроение и объркване, докато аз спринтирах към сградата, а той се опитваше да ме догони.

— Всяка година тук изнасят коледен концерт и майка ми ще припадне от вълнение, когато разбере, че съм била толкова близо до сградата.

Пъхнах ръка в джоба, но ръкавиците ми пречеха да извадя телефона си. След дълго ровене и борба, успях да го измъкна и попитах:

— Ще ми направиш ли снимка?

По изражението на лицето му човек можеше да си помисли, че току-що го бях помолила да ме нарисува гола.

— Аз... не мога... — После поклати глава, разтърси я и се огледа. — Искам да кажа, че не е нормално просто да стоим тук.

— Защо не?

— Защото е...

Не каза „недостойно“ на глас, но сякаш думата беше написана върху цялото му лице. Огледах се и забелязах, че поне няколко десетки души си стояха там, гледаха сградата и си правеха снимки.

— Никой не ни обръща никакво внимание. И да седнем да се чукаме на тротоара, пак никой няма да забележи.

Очите му се разшириха, беше меко казано шокиран. После въздъхна, бръкна в джоба си и извади телефона си.

— Ще те снимам с моя и ще ти я пратя. Калъфът на телефона ти изглежда прекалено... женски с всички тези ужасни момичешки камъчета и неща по него. — Устните му се извиха в лека усмивка. — Погледни ме само. Прекалено съм мъжествен за такива шарени неща.

Бях го усетила снощи, но сега отново ме удари със същата сила — Найл Стела беше вежлив, брилянтен, изтънчен, резервиран, да, но Найл Стела беше истински мъж и едно от нещата, които умееше доста добре, беше да флиртува. Знаех, че започвам да го притискам и че искам повече от допустимото, но боже, погледни го само! Изглеждаше толковаекси, докато отваряше камерата на телефона си. Може и да протестираше малко и да се цупеше, че го карам да прави такива неща, но когато направи първата снимка, изглеждаше малко... очарован?

— Да, добре — каза и обръна телефона да ми я покаже. — Доста добре дори.

— Хубаво. Сега ела тук. — Той дойде до мен и продължи да разглежда снимката. — Да си направим една заедно — казах и нагласих телефона пред лицата ни.

— Какв... Ръцете ти не са достатъчно дълги.

— Ти шегуваш ли се? Ако има нещо, в което съм много, ама много добра, това е правенето на селфита. Само свий малко колене, за да може раменете ти и главата ми... не че имам нещо против раменете ти, но...

Той грабна телефона от ръката ми.

— Не мога да повярвам, че наистина правя това.

— Няма да кажа на Макс, че си си правил селфи на Шесто авеню. Обещавам — прошепнах и той обърна глава към мен. Лицето му беше само на сантиметри от моето. Изглеждахме почти като женени. Не, изглеждахме сякаш току-що се бяхме оженили. Той ме погледна настойчиво, покашля се леко и каза:

— Ти си виновна за това.

Мина малко време, докато намерим подходящия ъгъл и за последната снимка, той сложи ръка около кръста ми и ме притегли силно към себе си.

Колко Пъти Найл Стела Е Слагал Ръка Около Кръста Ми И Ме Е Притискал До Себе си: Един.

Точно това беше мигът, в който осъзнах какво би било да празнуваш Коледа, повишение в работата и най-страхотния оргазъм в живота си в един и същи миг.

Той погледна снимката и обърна екрана да я видя. Беше хубава снимка. *Страхотна* снимка. И двамата се усмихвахме и камерата ни беше хванала, когато се смеехме, че не може да натисне копчето заради ръкавиците.

— Какъв е телефонният ти номер? — попита и пак погледна към снимката.

Гледах как бузите му вече почервенели от студения вятър стават по-тъмночервено. Изрецитирах номера си, а той бързо го вкара в телефона си. После натисна бутона за изпращане и ми се усмихна — малко срамежливо, малко закачливо и малко... нещо друго, в което не бях сигурна, че съм готова да повярвам. В този миг не изглеждаше като заместник-президент, за миг забравих, че това беше мъжът, към когото изпитвах силен сексуален апетит. Не изглеждаше като мъж, който е завършил колеж преди двадесетата си годишнина. Той беше просто един ужасно красив мъж, който си бе направил снимка с мен в центъра на Ню Йорк.

Телефонът в джоба ми започна да вибрира. Снимките бяха пристигнали. Опитах се да не премислям факта, че сега има моя снимка и снимка на двама ни. *В телефона си!* Опитах се да не мисля за това, че вече има и телефонния ми номер. Опитах се да не мисля колко лесно беше с него, как всичко между двама ни ставаше... естествено. И това стана в мига, в който престанах да се притеснявам как се държа, когато съм с Найл Стела и реших просто да се насладя на онзи миг, в който Найл беше просто Найл. Само Найл. Без Стела.

Найл пъхна телефона си в джоба и ме подканни да тръгваме. Забелязах огромната му усмивка. Опитах се да не мисля, че случилото се го беше развълнувало почти толкова, колкото и мен.

* * *

Временният ни офис беше на един празен етаж от една търговска сграда. Вярно е, че просякът няма право на избор, но честно казано този офис беше с размерите на банята ми в хотела. Отоплението беше пуснато на градусите, които съм убедена, че се поддържат в деветия кръг на ада. Прозорецът беше затворен и залостен с дъски, които дори бяха боядисани, което разбрахме след като Найл вложи мускул и сърце да го отвори и не спря да го дърпа цели пет минути. През тези пет минути аз, разбира се, бях заковала очи в широкия му гръб. Найл Стела и Широките Му Мускули.

Подозирам, че ти умееш да носиш добре всяка една дреха.

Прекалено малкият размер на офиса го принуди да седи на сантиметри от мен, което беше катастрофално, понеже не можех да се концентрирам върху нищо. Дори и най-малката задача беше извън капацитета на мозъка ми. Понеже беше много топло, след час Найл бе съблякъл сакото си и след дълго обмисляне дори разхлаби вратовръзката си и разкопча горното копче на ризата си. Освен това нави и ръкавите си. *До лактите.* Ако можех, най-вероятно бих качила температурата с още десет градуса, за да мога да погледна голите му гърди. Ето сега става ясно защо никога не бива да ми се възлагат отговорни задачи и да ми се разрешава да припарвам до термостата.

Никога не бях виждала ръцете му до лактите. Веднага безсрамно отбелязах Колко Пъти Съм Виждала Голите Ръце на Найл Стела: Един.

Както очаквах, кожата му беше перфектна. Изваяни китки, дълги пръсти. Не можех да откъсна очи от движението на мускулите му, докато пишеше. Огъваха се и изпъкваха, докато остреше молива си, сухожилията му изпъкваха, когато барабанеше с пръсти по облегалката на стола си. Найл Стела беше от онези хора, които не могат да стоят на едно място.

Не говорехме много. Имахме две бюра и всеки вадеше и подреждаше нещата си. Към обяд отидохме да си вземем по един хотдог, за което се наложи да го убеждавам.

— Винаги заставай на по-дългата опашка — обяснявах, докато търпеливо чаках реда си. — Никога ли не гледаш кулинарните канали по телевизията? Виж колко голяма опашка има тук, а на онази отсреща има само двама души. Това е, защото вероятно онези наденички са от котешко месо.

Той въздъхна, промърмори нещо с ужасно сложния си стил на изказване и още по-сложен за възприемане акцент, оплака се, че няма да оживее до края на деня и някъде по средата вмъкна:

— На това пържени картофи ли му казваш?

— Как оцелява брат ти в град, в който няма какво да се яде? — пошегувах се.

— Нямам никаква представа.

— Какво правиш? — попитах го и се опитах да го спра, преди да е сложил един тон горчица върху наденичката си. За бога, в това нещо имаше цели семена!

Той премигна няколко пъти и вдигна високо шишето с горчицата. Точно над наденичката. Сякаш не говорехме един и същи език.

— Не можеш да сложиш такава горчица на купен от улицата хотдог — казах. — Има си правила за тези неща тук.

— Ти си яж твоята изкуствено оцветена и набълъскана с консерванти горчица — каза и моментално видях продължението на изречението му като аура около главата му, без да се налага дори да казва „*a az ще си ям моята*“.

Този наш нов брак вече имаше нужда от брачен консултант.

На няколко пъти докато ядях хотдога си, издадох почти оргазмени стонове, за да му докажа, че моят е по-вкусен. Убедена бях, че е по-вкусен. Той затвори очи и се опита да потисне смеха си и поклати глава.

— Знаеш ли — казах, след като едва прегълтнах огромната хапка, — ако не те бях виждала да се усмихваш от време на време, бих си помислила, че си или най-дисциплинираното човешко същество в историята на света, или восьчна фигура, или робот, или си набълъскан с ботокс.

— От ботокса е — каза и отхапа огромна хапка.

— Знаех си. Едва побираш тази суeta в това голямо тяло.

Той се засмя, задави се и ми издърпа салфетката от ръката.

— Много си права.

* * *

Върнахме се в офиса. Телефоните не работеха, а и температурата в малката стая-килер беше близка до точката на топене. Мисля, че даже се оплаках веднъж. Срещите ни започваха на следващия ден, бяхме успели да разопаковаме няколко кашона с файлове, но и двамата бяхме разсеяни. Очевидно по различни причини. Към два часа той започна да си прибира нещата. Трябваше да разглежда планове, да се обажда по телефони, да пуска имейли, а всяко едно от тези неща можеше да се направи и от хотелската стая.

Прибрахме се в пълно мълчание. Този път вървяхме от другата страна на улицата, но забелязах как устните му съвсем леко се повдигнаха в нещо като чудата усмивка, когато минахме покрай Радио Сити Хол.

* * *

На следващата сутрин станах рано. Алармата още не беше звъннала. Нямах търпение да започна деня. И понеже бях толкова жалка и отчаяна, се надявах да прекарам времето преди работа в хубава разходка до офиса с един-единствен човек. Но когато погледнах телефона си, до съобщението от брат ми и трите съобщения от Лола видях едно и от въпросния Единствен човек.

Единствен човек: Вземи кола и тръгвай без мен. Имам да свърша малко работа и ще закъснея.

Надеждата в гърдите ми се строши като стара суха бисквита. Писах му, че ще се видим направо там, но не взех такси, а вървях пеша. Минах по друг път и направих малко снимки за майка ми. Когато отворих вратата на офиса, вече (или все още) беше безумна жега и се поблагодарих на бог, че ми прати разум да сложа къс ръкав и че махнах ластичния колан. Не че имаше за кого да изглеждам по-слаба и елегантна...

Беше ми скучно сама, но телефоните работеха и най-сетне можех да свърша малко работа, да се обадя на Тони и да му кажа, че всичко върви по план и че скоро ще се срещнем с някои от представителите от другите компании, чийто офиси бяха на нашия етаж.

Найл се появи около обяд. Беше се натоварил с какво ли не. Разтовари всичко на бюрото и на стола, а аз го гледах с огромно любопитство.

— Добро утро — каза и закачи палтото си на закачалката на вратата. — Или по-скоро добър ден. Виждам, че все още е горещо като в подземното царство на Хадес?

— Обадих се и утре ще го оправят — казах. — Имаш късмет, че не стигнах до крайности като премахване на бельото.

— Тук можем да поспорим — промърмори. Или поне така ми се стори, че чух.

— Моля?

Той се направи, че не ме е чул и сложи голяма чанта с пазар на бюрото и започна да разглежда с интерес какво има в нея. Днес си беше сложил очилата. На ничие друго лице точно тези тънки рамки нямаше да стоят така добре. При него те издаваха индивидуалност и внимателно подбран модел очила. Но аз вече знаех, че Найл Стела се обличаше перфектно само защото купуваше най-качествената стока и вероятно имаше много капризен професионален шивач, а не защото се интересуваше от модни тенденции.

— Тези рамки ги е избирала жена — казах и посочих очилата му.

Той вдигна поглед от чантата си, извади една папка, бавно я сложи на масата и се замисли съвсем объркан.

— Не разбрах.

— Казах, че тези рамки ги е избрала жена. Продавачката в оптиката вероятно. Влязъл си в магазина и съзнанието й е дало на късо след точно няколко милисекунди, защото... — Огледах тялото му, за да

му покажа с поглед защо продавачката е била толкова смаяна. — Искам да кажа... очевидно е, че веднага е настояла да избере най-подходящата рамка очила за теб.

Той ме огледа внимателно, после гигантската му ръка се вдигна към лицето и свали очилата надолу, погледна ме над рамките.

— Какво означава това? — попита и огледа тялото ми така, както аз го бях огледала, очевидно искаше да попита какво искам да кажа с това задълбочено изучаване на релефа на фигурата му. Докато повтаряше жеста ми, едва успя да прикрие усмивката си.

— Това означава *Секси мъж влеза в магазина. Облечен в костюм. Няма халка.* И тогава пистолетът стреля и обявява началото на състезанието кое ще хване заека.

— Откъде си сигурна, че когато съм си купил очила не съм носил халката си?

Изпитваше ме. Забавно му беше. Мили Боже, Найл Стела беше в настроение за флирт! Втори пореден ден.

— Е? — подкани ме пак.

— Започна да носиш тези очила през ноември — казах, но той чакаше продължението и отговора на въпроса си, а аз не исках да кажа, защото знаех, че ще прозвуча като напълно превъртяла. — Добре де! — изпъшках. — А ти махна халката си през септември.

Той се засмя, нагласи очилата си и пак се зарови в чантата.

— Мислиш, че съм странна, нали? — попитах и се изненадах колко тихо мога да говоря.

Той пак свали очилата си надолу, очите му бавно огледаха лицето ми и каза:

— Да. Странна в смисъл неочеквана. Изненадваща. Мисля, че си доста... голяма рядкост.

Рядкост? Това вече е *странны определение*. Преди да отворя уста да отговоря, което, ако трябва да бъдем честни, щеше да ми отнеме около век, той изправи рамене, усмихна се и каза:

— Донесъл съм ти нещо. Вече е почти обяд, така че реших... — и извади един бял и доста мазен хартиен плик от чантата на стола, в който имаше хотдог с нормална горчица.

— О, колко мило! Позволил си се да снижиш стандартите си по отношение на горчицата само заради мен — изгуках и взех хотдога с благодарност.

— Имах ли избор? Особено след като през цялото време вчера
стенеше от удоволствие, докато ядеше.

Едва сега си представих как ли съм звучала.

— Аз...

— И докато дойде майсторът да оправи термостата... — измъкна
голям вентилатор и го сложи на бюрото ми.

— Купил си вентилатор?

— Не исках да се разтапяш на работното място, нали?

И ето това бяха думите, които ме накараха да направя нещо, за
което копнеех от месеци — станах от стола си, минах покрай бюрото,
застанах смело пред него и оправих възела на вратовръзката. Бавно.
Много бавно. Накрая погалих копринената материя и плъзнах ръце по
гърдите му.

Той пое въздух през зъби, а аз чаках тревожно. Притеснявах се,
че съм прекрачила границата, че съм разбрала грешно малкия прогрес,
който направихме в общуването си и съм развалила всичко с прекалено
директното си поведение. Тишината между нас се раздуваше като
балон. Ставаше все по-тежка с всяко преместване на секундарника на
часовника му.

— Благодаря за обяд — прошепнах.

— Пак заповядай.

И най-накрая той взе ръцете ми в своите и започна да ги движи
по тялото си. Усещах мускулите на корема му под хубавата риза и
после нагоре към раменете. Сега беше мой ред да дишам като
астматик. Възможността нещо между нас да се случи се придвижи от
една прелестна малка фантазия към отбелязване на единица след
въпроса: Колко Пъти Найл Стела Е Слагал Ръцете Ми На Гърдите Си?:
Един.

И какво за бога правехме?

Усещах лекия аромат на парфюма му, на кафе в дъха му, на боя...
а, да, някой вероятно боядисваше на етажа ни. Наведох тялото си,
оставено на пълен автопилот, леко към него. Мозъкът ми не можеше да
контролира нито един нерв в тялото ми. Той също се наведе към мен.
Бавни, несигурни движения. Разстоянието между нас се стопи. Носът
му докосна върха на моя. Виждах миглите му, усещах дъха му върху
устните си. Затворих очи. Не бях сигурна, че мога да съм толкова

близо до него, да го усещам, да го вдишвам и да продължавам да дишам и съществувам.

— Ще ме целунеш ли? — Да, не спирах да изненадвам себе си.

Гърдите му бяха притиснати до моите, но не направи това, което очаквах. Отдръпна се съвсем малко, колкото да ме погледне в очите.

— Опасявам се, че няма да мога да спра — прошепна.

Линейка, помощ, пожар, катастрофа.

— Може би не бих искала да спираш.

Веждите му се повдигнаха, но не каза нищо. Просто чакаше да продължа. Не бях сигурна, че мога, но в крайна сметка успях.

— Мислила съм за този миг и какво бих казала точно в тази ситуация.

Той се отдръпна, за да огледа лицето ми по-добре.

— Наистина?

Затворих очи и най-сетне си признах.

— От месеци. — Веждите му изчезнаха някъде над бретона, но аз продължих. — Мислех, че мога само да ти се наслаждавам отдалеч. Нито за миг не ми е минавало през ума, че някога ще говорим или ще имаме някакви дори служебни отношения. Но сега сме тук и сме заедно и това флиртуване е много забавно, но се опасявам, че ще си изгубя ума... — Погледнах нагоре в разширениите му от изненада очи. Устата ми пак бе изпреварила ума с няколко обиколки и го беше оставила някъде из праха да се чуди какво да прави с мен. — И сега те накарах да се чувстваш неудобно.

Когато го погледнах пак, той изучаваше лицето ми. Погледът му беше мек.

— Не си ме накарала да се чувствам неудобно. Не е това... просто не съм свикнал...

— Не си свикнал момичетата да ти казват, че си падат по теб? — казах и се опитах дори да се засмея, но излезе нещо средно между лай и кикотене. — Не, много ми е трудно да повярвам.

Той направи крачка назад и сви рамене някак извинително.

— Е, това е самата истина. Порша е единствената жена, която... да, единствената жена, с която... — прокара ръка по врата си. — Като не броим факта, че това е бизнес среща и се познаваме от два дни, не забравяй и това, което вече ти казах — това е нещо съвсем ново за мен.

Гледах го с отворена уста. Найл Стела, който умееше да флиртува по най-чаровния и обигран начин и с такава лекота, който имаше тяло, което пищеше „Аз Съм Правил Страхотен Секс Повече Пъти от Броя на Вдишванията Ти“, сега стоеше пред мен и ми признаваше, че през целия си живот е бил с една-единствена жена? Не е бил мъжкият жребец в гимназията? Не е бил с различна жена всяка нощ в гимназията. Не е чукал като обезумял по няколко пъти всяка божа нощ в университета? Никакви перверзии, никакво глупости с никоя? Нула на брой. Само с жена му?

Буквално усещах как нервните ми клетки се прегрупират.

— Така че, както сама се убеждаваш — каза с лека усмивка, — ако имаш изобщо някакъв интерес към мен, трябва да си наясно, че в момента карам със завързани очи.

И точно когато очаквах да ме хване пак за ръката, да я стисне леко, да направи нещо друго, нещо... човешко, за да задържи мига, или поне да признае, че този миг се случва, че става нещо различно, той премигна, откъсна очи от мен, обърна се, седна на бюрото си и започна да чете някакъв отчет, а аз промърморих нещо от сорта, че отивам до тоалетната и излязох от стаята.

ГЛАВА ШЕСТА НАЙЛ

Ела да се видим за по бира.

Съобщението от Макс дойде секунди след като се върнах в стаята си със завързани на възел черва и стомах. Единственото нещо, което исках повече от това да се просна по очи на матрака, беше една голяма бира. Всъщност най-много от всичко исках да бъда с Руби.

Как е възможно да затъна толкова бързо за няколко дни. Едва няколко дни, по-малко от сто часа.

Една мъничка част в мен продължаваше да нараства в гърдите ми, да напира, да притиска ребрата ми. Тази растяща частичка, този малък ядрен заряд ми казваше, че Руби бе успяла да влезе под кожата ми и че в това трябваше да има някакво логично обяснение. Не защото тя беше нахлула в живота ми, за да ме измъкне от дупката, не защото, виждайки нея, мислех за различни неща и се разтоварвах от бремето на живота си, а защото тя беше подходяща за мен. Исках да се доверя на това преобръщащо и в същото време парализиращо сензационно чувство, не защото ми беше познато, не защото го разбирах, а точно обратното — защото ми беше непознато и не го разбирах.

И въпреки това, когато тя ми даде възможност да опозная това чувство по-добре, аз се затворих. На секундата.

По-добре да се удавя в някоя голяма халба с бира и да се правя, че нищо не е станало...

Момчетата бяха долу в „Нейв“. Човек би помислил, че им е редовното място за сбирки, но аз познавах брат си и знаех, че това е неговият начин да ме държи под око. Знаех също, че усеща, когато нещо не е наред с настроението ми.

Макс и момчетата бяха седнали на същата маса, на която седяхме преди няколко вечери. Всеки си беше поръчал пиече и по масата бяха оставени всякакви видове предястия. Беше почти единадесет и умирах от глад. Не бях ял нищо почти целия ден.

— Бъди добро момче и гледай встрани, докато изям всичко по масата — пошегувах се и седнах до брат си и заграбих една шепа ядки.

— Заех си, че ще си гладен — засмя се той.

— Какво става? — попита Бенет и се заоглежда. — Няма ли я? Къде е Руби? Разочарован съм.

— Ами... — започнах и набълъсках в устата си с цяло парче брускета, за да не се налага да отговарям.

— Не мислиш ли, че момичето може да иска да сложи нещо в устата си? — попита Уил.

Преглътнах и промърморих:

— Мамка му, много сте деликатни. Освен това съм сигурен, че отдавна си е поръчала храна в стаята. И докато сме на тема жени, защо постоянно се занимавате с мен? Вашите не ги виждам наоколо.

— Внимавай какво си пожелаваш — обади се Джордж. — Клоуи Варваринът ще се появи всеки момент.

— Клоуи... Извинявам се, за съпругата на Бенет ли говориш? — попитах абсолютно сигурен, че нещо не съм разбраł, но Бенет махна с ръка, без да ми отговаря.

— Сара и Хана са на някакво парти. Клоуи ще дойде всеки момент. И не се притеснявай, те използват помежду си много повулгарни епитети.

Джордж се наведе към мен.

— С Клоуи сме обвързани по специален начин. Тоест, толкова сме ужасни, че никой друг не може да ни понася, затова сме принудени да се търпим взаимно. — После кимна с глава към Бенет и добави: — Без да броим него, но и той е непоносим. Точно в този миг в бара влезе една от най-красивите жени, които някога бях виждал в живота си. Не беше висока, но от начина, по който се носеше между масите, човек би помислил, че е поне една глава над всички останали. Косата ѝ се разливаше до средата на гърба, роклята ѝ беше черна, официална, много стилна, а обувките ѝ бяха толкова високи, че за миг се обезпокоих за глазените ѝ.

— И като стана дума за вълка... — каза Бенет и стана. Докато гледаше как жена му върви към масата, на лицето му грейна горда усмивка.

— Съветвам те да не гледаш — каза Уил точно когато Клоуи стигна до масата. Съвсем се обърках, огледах мъжете и после неволно

погледнах към Бенет и Клоуи. Да се каже, че прегръдката им беше страстна, би било толкова слабо и грозно определение за това, което виждаха очите ми. Беше едно от онези неща, които те карат да усетиш жилото на проваления си брак, да осъзнаеш, че едва сега си подал глава да видиш света навън, и да си пожелаеш връзка като тяхната.

— О, я се затворете някъде насаме — простена с отегчение Уил.

Клоуи целуна съпруга си още веднъж и чак тогава насочи вниманието си към нас.

— Уил, просто ревнуващ, защото годеницата ти седи и обсъжда книги с други жени, вместо да седне тук и да те гледа с обожание.

— Ако поставяш нещата по този начин, да, права си. А ти би ли ми припомнила защо не си с тях?

Клоуи привика един от минаващите сервитьори, поръча си питие и седна на масата.

— Защото това е единствената ми свободна вечер и планирам да чукам мъжа си. И като стана дума за това... Бенет, изпивай вече това — изкомандва го набързо.

— Слушам, госпожо — каза той и вдигна чаша за тост.

— Отвратително — обади се Джордж.

— Здравей, Джордж — усмихна се тя.

— Метресата на Мрака — отвърна той.

— А ти трябва да си Найл.

Сега вече вниманието ѝ беше заковано в мен.

— Да — казах и протегнах ръка да се здрависване. — Радвам се да запознаем.

Тази жена се здрависваше като мъж.

— И аз. Къде е момичето?

— *Момичето?* — попитах и ги огледах един по един.

Клоуи се усмихна и трябва да призная, че ефектът от усмивката ѝ беше нещо почти невъзможно да се опише. Опитах се да си представя ужаса, който тази жена можеше да разбуди в душата на някой човечец, ако Клоуи го вземе на прицел.

— Предполагам, че говори за твоята Руби — поясни Макс.

— Не е моята Руби — поправих го.

— Разбира се, че е твоята Руби — прекъсна ме Клоуи. — Така казват всички.

И тогава се сетих и започнах да се давя с трюфела. Та аз *почти* я целунах на работа.

— Аха, значи сте решили всичко вместо мен още онази вечер?

— Разбира се — намеси се Джордж. — Ти си единственият, който не го вижда. Когато си с нея се превръщаш в робот.

— Искам да бъда справедлив с брат си и ще кажа, че той винаги е бил малко роботизиран — обади се Макс.

— Благодаря — промърморих саркастично. — Странно как само аз не мога да видя нещо, което вие всички си мислите, че виждате.

Напитката на Клоуи пристигна, тя повдигна високата чаша и каза:

— Това е така, защото мъжете са идиоти. Не ме разбирай грешно, жените също могат да бъдат кофти кучки и са в състояние да объркат нещата точно така бързо и ловко, както може да го направи всеки един мъж. Но от собствен опит знам, че когато нещо се обърка, това се дължи на този партньор, който има пенис. — Тя ме погледна с вледеняваща откровеност и накрая добави: — Не исках да обидя никого.

— Добре казано — засмя се Макс.

Всички ме огледаха и после бавно се върнаха към разговора, който очевидно бяха прекъснали, когато съм влязъл. Всички, освен Клоуи, която не откъсваше поглед от мен.

— Така и не ми каза защо не можеш да дойдеш с момичетата тази седмица в Катскилс — обрна се Бенет към Макс.

— Сара пренарежда апартамента, с което искам да кажа, че вече е викнала дизайнер. Идва утре — каза той и сложи ръка на главата си. — Имам усещането, че ще падат стени и... ужас.

— Макс, мисля, че е време да се захванеш с тази работа — каза предупредително Бенет. — Помниш ли, когато Клоуи се захвани с боядисването на апартамента? Дете с едно цветно моливче може да свърши по-добра работа.

— Внимавай Милс — предупреди го тя.

— Не започвай с това, Райън — отвърна й Бенет, а аз бях напълно объркан. — Зелената кухня? Дори ти трябва да признаеш колко беше ужасна.

— Няма да призная нищо такова. Бях в процес на елиминация на цветовете. Трябваше да опитам няколко, преди да разбера какво

наистина искам — каза и се усмихна сладко. Очевидно не говореха вече за цветове.

Джордж размаха пръст към тях:

— Не, не, не си принасяйте любовната игра на тази маса.

— Този ремонт със Сара... — продължи Макс, като внимателно подбираще думите си, за да каже нещо лошо за жена си. — Това е една доста... продължителна... ситуация.

— Деликатна бих добавил — намеси се Уил.

— Да, има щипка деликатност — засмя се брат ми с него.

Сервитьорът остави бирата ми на масата и попита дали искаме нещо друго. Аз си поръчах ядене. После ни огледа и доволен, че никой няма да поръчва повече, се обърна и изчезна.

Уил се облегна на масата и наруши временното мълчание.

— Джордж, какво ще кажеш за него? Сладък е... нали?

— Не! — изсъска Джордж. — Все едно да чукаш огромен телешки джолан.

— Боже мой! — изплака Бенет и прокара длан по лицето си. — Никой не говори за чукане, Джордж. Това е само купон!

— Чакай — каза Уил и започна да клати глава. — Ти ли си този, който чука? Все си мислех, че ти си този, който се дупи.

— В името на Бога, Уилям престани да говориш.

Не разбирах нищо и накрая не издържах:

— Какво става тук?

Джордж не ми обърна никакво внимание:

— Тоя не излиза от солариума. Имам сериозни опасения, че тенът му е стигнал до черния дроб.

— Може ли някой да ми обясни какво става? — повторих.

— Тези двамата са идиоти — каза Клоуи. — Джордж трябва да си намери някой, с когото да отиде на купона на РМГ. Уил му предлага да покани сервитьора, но явно кандидатът не е одобрен.

— РМГ?

— „Райън Медиа Груп“ — каза Джордж. — Бенет реши да ми подхвърли едно соаре, а аз няма гадже. Момчетата се опитват да ми помогнат, но очевидно темата е крайно конфузна за всички ни. Предпочитам да ми разкажеш какви намерения имаш спрямо Руби.

Знаех си, че някак всичко ще се завърти отново около нея. Всъщност до известна степен ми се искаше да говоря за това...

Странно. Почти никога не съм имал потребност да говоря с някого за развода си, но сегашната ситуация очевидно беше далеч по-различна. И непозната.

— Аз... всъщност не знам — казах и забих поглед в бирата.

Над масата настана гробовна тишина.

— Тя ми каза, че има чувства към мен... Всъщност че има чувства към мен от доста време.

— Това го разбрах още през първите пет секунди — каза Бенет.

— И аз — добави Джордж.

— Аха — присъедини се Уил.

Този път Макс се обади последен:

— Няма нужда да казвам каквото и да било повече, нали?

— Днес в офиса за малко да се целунем — казах изненадващо за самия мен и по някаква непонятна причина всички глави се обърнаха към Бенет, който вдигна високо среден пръст и го развя в лицата им. — Мога да кажа, че за мен това е ужасно бързо. Аз я... е, добре де, работим в една компания от месеци, но я познавам само от няколко дни.

— И какво мислиш да правиш? — попита Клоуи.

— Аз... — започнах да пелтеча, но тя замига насреща ми сякаш бях най-големият глупак на света. — Както вече казах, аз...

— Значи тя ти е казала, че има чувства към теб, почти сте се целунали, ти каза, че за теб всичко става много бързо и сега разбирам защо ти си тук, а тя не.

— Да.

— Е, значи или се интересуваш от това момиче, или не се.

— Не е толкова просто. Ние работим заедно.

— Това няма никакво значение — каза тя и размаха ръка. Когато всички я погледнаха с отворени усти, тя добави: — Какво? Е, да, не знам всички подробности, но от това, което чух, съдя, че е красива, умна и в крайна сметка ще я забележи някой много по-умен от теб. Не бъди идиот.

Засмях се и отпих от питието си.

— Наздраве.

— Както винаги Клоуи кара директно по темата — каза брат ми и сложи ръка на рамото ми. — Просто ѝ се обади и питай дали иска да дойде да пие по едно с нас.

Кимнах, станах и се отдалечих в по-тихия край на бара и набрах номера й.

Докато телефонът звънеше, ми мина през ума, че ѝ се обаждам за първи път, че не се бяхме уговорили нищо за тази вечер и че може би вече имаше планове и че все пак Клоуи вероятно беше права и някой по-умен... вече я бе забелязал.

— Ало?

Когато вдигна, вече бях загубил надежда, че някога ще вдигне и по някаква незнайна причина се бях превърнал в огромна топка нерви.

— Ало? — Пауза. — Господин Стела?

Гласът ѝ в слушалката накара тялото ми да потръпне.

— Руби, наричай ме Найл, става ли?

— Наред ли е всичко?

— Чудех се... се дали искаш да слезеш долу в бара да хапнем нещо. И за по едно питие.

Усещах как се колебае и как минава цяла вечност, затова продължих да бръщолевя:

— Освен ако... нямаш... някой... представител на... удоволствието... в стаята си?

О, боже, каква огромна глупост казах!

— Представител на удоволствието? — попита тя и чух как едва се въздържа да не се изсмее. Освен това ми се стори, че бе пила.

— Исках да кажа... компания. Или планове. Руби, не исках да прозвучи така... не правя никакви заключения или нещо. Не знам дори дали си...

Тя ме прекъсна с тих смях.

— Почти полунощ е. И съм съвсем сама, кълна се. Но току-що излизам от ваната. Изпих един-два коктейла и преди минутка си поръчах вечеря.

Съзнанието ми totally изключи, когато спомена за ваната, защото вече си я представях. Гола, леко пийнала. Мокра. Топла. Мека кожа. Стегнати мускули.

— Е, предполагам, че мога да се облека и да... — не довърши.

— Не, Руби, не искам... да... Просто исках да се уверя, че си яла. Беше дълъг ден и ние... аз... мисля, че си изморена — продължих да сричам и да приказвам глупости.

Чувах плиткото й забързано дишане. Усетих силна болка в гърдите си при мисълта, че пак успях да я разтревожа, че я карах по някакъв начин да страда заради мен. Знаех, че мога да направя нещо за нея. Просто не знаех как да започна.

— Добре съм, наистина. Кълна се.

Минаха няколко безмълвни секунди.

— Да, добре. Лека нощ, Руби.

— Лека нощ, господин Стела.

Върнах се на масата и си седнах на мястото. Макс ме попита дали Руби слиза по неговия си начин — безмълвно, само с едно повдигане на веждата. Почувствах се още по-зле. Никога не знаех какво да кажа по телефона, а това вече говореше много зле за мен, при положение че често не знаех какво да кажа и лице в лице. Поклатих глава. Не знаех дали съм облекчен, че няма да идва, или още поддепресиран. Накрая реших да го приема като облекчение, защото ако беше дошла, нямаше да мога да стоя далеч от нея и щях да искам да ме докосне с ръка по крака, щях да искам да погледна в очите й и да се уверя, че онзи копнеж, който видях днес в офиса, все още го има, а тя нямаше да посмее да направи някаква стълка за сближаване или щеше да го направи по възможно най-конфузния начин.

Бенет и Клоуи си тръгнаха подгонени от Джордж, който извика след тях, че по-скоро ще се самозапали, отколкото да ги гледа как се натискат. Поръчах си джин и тоник, после още един. Говорех, участвах в разговора, но накрая съвсем се оплетох в собствените си заблатени мисли. В началото бях само объркан, но след това изпитах странно спокойствие и успях да се убедя, че най-великата идея на света е да отида и да видя какво прави. В един през нощта.

— Къде отиваш? — попита Макс. — Това е единствената ми вечер в месеца, когато мога да изляза. Променят се нещата, така че не ми се измъквай.

— Имам срещи целия ден утре. Лека нощ.

Всички започнаха да дюдюкат и да подсвиркват, но не им обърнах внимание. Тръгнах право към асансьора, качих се на десетия етаж и право към нейната врата. Кокалчетата на ръцете ми се размазаха с тръсък върху вратата й. Исусе, дори почукването ми беше пиянско.

След няколко секунди тя се появи на вратата по прозрачно копринено горнище и къси гащи в същия цвят, които едва покриваха нейната... нейната...

O, боже!

Тя ми махна лекичко с ръка и попита:

— Наред ли е всичко, господин Стела?

Покашлях се. После пак.

— По дяволите... винаги ли спиш така? В това?

— Да — каза и вече усещах смеха в гласа ѝ. — Освен ако няма някой *представител на удоволствието* в стаята ми.

След много време успях да откъсна очи от гърдите ѝ, които между другото бяха голи под тънката материя и казах:

— Обичаш да ме дразниш.

Езикът ѝ се стрелна напред и навлажни устните ѝ.

— Да обичам.

— Да.

Стоях на вратата и знаех, че я гледам така, както гледа мъж, който не е ял, не е спал и не е мастурбирал дни наред.

— Искаш ли да влезеш? — попита. — Само те предупреждавам, че съм изпила няколко питиета от бара, но все още има някое и друго малко шишенце.

— Не бива да те докосвам. — *Това пък откъде се взе?* Стиснах очи, отворих ги и продължих още по-объркан: — Извинявай. И аз съм пил и... — Отворих очи и огледах лицето ѝ. Усмихваше се, изглеждаше облекчена. — Не знам защо съм тук. Не можех да спра да мисля за това, което се случи днес и колко много искам да те видя. Но наистина не бива да те докосвам, Руби.

Буквално чувах пулса във вената на врата ѝ. Трепереше.

— Не трябва или не искаш? — попита.

Без да ѝ отговарям и без да мисля, разбира се, влязох в стаята ѝ. Руби направи крачка назад и пусна вратата да се затвори зад гърба ми. Тя се затръшна с тъпо ехо, което отскочи от стените и после пак стана тихо.

— Вярно ли е това, което ми каза по-рано? Че мислиш за това? За мен?

Червенина плъзна от врата към бузите ѝ, но тя успя да събере смелост.

— Да.

Беше застанала неподвижно, но не и аз. Бавно се приближавах към нея, докато тялото ми почти докосна нейното. Усещах дъха ѝ върху шията си, аромата на портокал и водка.

Това е глупаво, Найл. Прибирај се в стаята си.

— За какво мислиш? — попитах.

— Да дойдеш в хотелската ми стая — усмихна се и погледна устните ми. — Като *представител на удоволствието*.

Засмях се леко и прокарах ръце по лицето си.

— През последните няколко дни и аз мисля за това. Мисля, че си ми изсмукала акъла.

— Това много ли е лошо?

Изглеждаше нервна, но уверена. Аз бях в стаята ѝ, а тя бе успяла да възвърне поне частично самообладанието си — нещо, което не можех да кажа за себе си.

— Не. Не е лошо. Просто не съм сигурен какво да правя с теб.

Не знам защо го казах, но както и да беше прозвучало, очевидно не успя да я притесни или разколебае и за секунда.

— Ще го измислим — каза.

— *Ще го измислим?* — попитах и погледнах в очите ѝ.

Руби кимна, протегна ръка и я сложи на гърдите ми.

— Аз те разбирам и мисля, че и ти разбираш мен. — Преглътнах безмълвно. — Аз ще ти кажа какво искам, ти ще ми кажеш от какво се нуждаеш — прошепна тя.

Ръката ѝ се плъзна по гърдите ми и спря точно над колана. И после я дръпна.

Трябва да си тръгна. Трябва и двамата да се наспим, да се събудим и на трезва глава да разберем, че това е грешка.

Тя ме погледна и попита:

— От какво се нуждаеш?

— От това — казах. — От това... странно чувство на спокойствие, когато съм близо до теб. От начина, по който ме гледаш.

Очите ѝ изучаваха лицето ми.

— Много жени те гледат по този начин.

— Грешиш. Може би ме гледат по начина, по който много мъже гледат теб. Да, гледат, защото те искат и мислят заекс с теб. Но ти гледаш по различен начин. Искам да кажа, че можеш да влезеш под

кожата ми. — Мъкнах за миг, помислих и добих: — Освен това, никога не съм бил от онези мъже, които искат да имат много жени около себе си.

Усмивката ѝ беше лъчезарна — забравих какво се канех да казвам. Сърцето ми биеше толкова силно, че започвах да губя равновесие. Може би беше и от алкохола, но не исках това чувство да си отива. Никога не бях преживявал такава буря от емоции. Тя беше така близо, ухаеше на рози, вода и носеше изумителния аромат на жена. Би било страхотно и съвсем в реда на нещата да я усетя до гърдите си, прилепнала към тялото ми, точно под брадичката ми. Или да ме язди, да виждам коленете и от двете страни на тялото си и потта, блещукаща по гърдите ѝ.

— Руби, какво правим?

Тя прибра косата си зад ушите, засмя се.

— Ти дойде в стаята ми. И двамата сме леко пийнали. Ти ми кажи.

— Не знам... аз... искам да... да разбера за какво става дума.

Усмивката и се стопи и лицето ѝ стана болезнено откровено.

— Аз също.

— Но може би не тази вечер. Не бива да те докосвам. — *Може би, ако го кажа хиляда пъти, сам ще започна да си вярвам.* — И двамата сме пили, а аз искам да съм трезвен, ако... ще...

Тя затвори очи и буквально почувствах разочарованието ѝ. И после цялото ѝ лице се преобрази. Тя отвори очи и ме погледна с весели, палави очи. Обърна се, приближи се до леглото, вдигна някаква копринена дреха, започна да я сгъва и попита:

— Но *ако искаше* да ме докоснеш, как би го направил?

После се обърна и прибра дрехата в отвореното чекмедже пред нея. Нямаше нужда да се замислям, знаех отговора, но изобщо не го премислих.

— Отчаяно.

Направих крачка към нея.

— И грубо?

— Не... не... не бих си позволил...

На леглото имаше и някаква блуза без ръкави. Тя започна да я сгъва и каза:

— Обичам да си представям как ме докосваш грубо — каза и ме успокои с усмивка. — Как големите ти ръце треперят от потребност да ме докоснеш. И си толкова нетърпелив.

— Да, така би станало — признах. Когато вдигна поглед и с очи ме попита какво още мога да кажа по въпроса, аз добавих: — И съм нетърпелив.

Почти не можех да дишам. Ръцете ми трепереха до тялото.

— Опитвам се да внимавам, но няма да мога да се контролирам.

Тя затвори шкафчето и направи крачка към мен.

— Ще съблечеш дрехите ми, преди да стигнем до леглото — каза и прокара пръсти по презрамката на горнището си и като че чакаше да я спра. Не можех. Дори светът да се отвореше под мен, пак нямаше да мога. После плъзна ръце по гърдите си чак до долу, хвана крайчетата на горнището и след секунда вече го нямаше. Сърцето ми спря и когато започна да бие отново, имах чувството, че е станало десет пъти по-голямо, по-шумно и бързо.

Руби пусна копринената дреха на пода, без да откъсва очи от лицето ми. Гърдите ѝ бяха напълно голи. Изящни извивки, бяла кожа, малки зърна. Преглътнах и започнах да се притеснявам, че пулсът ми е над триста. Исках да я докосна, да я целуна. Да легна върху нея и да се движка в нея.

Тя направи крачка назад, обърна се и тръгна към леглото.

— Руби. — Не исках да ѝ казвам нищо. Повтарях името ѝ просто по инстинкт. Като молба.

— Докосваш гърдите ми, сякаш ги познаваш отдавна. — Тя се обърна към мен и прокара длани по гърдите си, притисна ги една към друга, стисна зърната си. — Засмукваш ги. Алчно.

Исусе.

— Аз съм вече алчен.

— Обичаш гърдите ми. И понякога правиш mrъсни неща с тях.

Едва не се задавих. Никога през живота си не бях играл такава игра.

— Да?

— Да. Търкаш се в тях.

Кожата ми пламна. Целият пулсирах. И най-вече на някои определени места.

— Търкам се?

— Да, търкаш пениса си в тях.

Устата ми се напълни със слонка и започнах да си представям как ме целува *там*.

— Но точно сега ме искаш гола?

Това беше въпрос, невинно маскиран под увереността ѝ. Тя закачи палци на ластика на долнището си и пак зачака да я спра. Помислих си дали да не вкарам юмрука си в устата, за да не разбудя етажа с отчаяните си викове.

— Да, искам те гола.

Тя плъзна късите панталонки по бедрата си и съблазнително ги поклати. Нямаше бельо. Беше сладка, изглеждаше така мека. Никога не бях виждал нещо по-красиво в целия си живот.

— Обичаш да ме гледаш гола? — каза, но това не беше въпрос. Без съмнение изражението ми предаваше съвсем точно всяка мисъл... *липса на мисъл* в главата ми. Как исках да се покатеря отгоре ѝ и да бъда алчен и да се държа мръснишки с тялото ѝ. Както тя каза. Как исках да направя нещо съвсем безобидно, като да докосна влагата между краката ѝ. С пръсти.

— Ти си единственото нещо, което искам да гледам — казах и прегълтнах тежко.

Руби наклони тяло напред, легна в средата на матрака и разтвори коленете си до долу.

— Гледай... тогава.

Без никакъв срам зарових поглед между разтворените ѝ крака. Кръвта пулсираше в ушите ми и се наложи да се облегна на шкафа, за да не падна.

— Исуе.

Тя прокара пръсти по краката си. По коленете и бедрата. И после, докато я гледах точно *там*, прокара единия си пръст между долните си устни, потопи го във влагата си.

— Обичаш и да ме дразниш — прошепна.

Можех само да прегълъщам и да кимам, но исках да ѝ кажа, че нищо на света не би могло да ми достави по-голямо удоволствие.

— Но ме дразниш прекалено много.

Погледнах лицето ѝ и събрах вежди. В думите ѝ имаше укор.

— Така ли?

— Да — изскимтя тихо. И е ужасно, когато ме караш да те моля да сложиш устата си върху клитора ми.

Нейният... клитор? Зави ми се свят. Прокарах ръка по лицето си. Всичко това... въртеше ме с бясна скорост, прекалено бързо.

— Какво... как го правя?

Тя сви рамене и каза:

— Целуваш бедрата ми и после точно тук. — Завъртя пръсти между устните си. — И прокарваш език там, където съм много мокра. Ето тук — плъзна показалеца си малко по-надолу. Но така правиши, когато ме дразниш. — Виждаш ли къде съм мокра?

Едва не скочих върху леглото. Гласът ми излезе като прегракнал шепот.

— Да, доста си мокра.

— Но не забравяй, че така само ме дразниш. Никога не ме лижеш там. Не и докато не започна да пищя и да те моля с викове да го направиши.

Направих крачка към леглото.

— Не е честно от моя страна.

— Не е, нали? — засмя се тя с леко пияна усмивка.

Кръвта ми бучеше в ушите, но започнах да усещам силата, която имах над тялото ѝ. *Погледни я само!*

— Но това е само защото обичам как се зачервява кожата ти, когато наистина го искаш.

Устните ѝ се разтвориха и пое рязко въздух.

— Но аз наистина го искам.

— Да, там е работата, че го искаш само там. А аз харесвам вкуса на бедрата ти.

Бедрата ѝ отскочиха от леглото и пръстите ѝ изпълнително се върнаха на бедрата ѝ. Сърцето ми определено щеше да избие ребрата ми.

— Гърдите ти са разкошни.

Тя простена и затвори очи.

— Винаги едната ми ръка ще е върху тях, когато целувам бедрата ти.

— Да — съгласи се тя и плъзна ръка по тялото си. — И винаги ми харесва. Но когато ме дразниш така, започвам да си губя ума. Моля те, нека те почувствам.

— Само целувка с поглед — казах.

Тя простена силно, сложи ръка върху клитора си и извика от удоволствие.

— Нека вкарам езика си в теб.

Очите ѝ се отвориха, погледна ме и вкара единия си пръст. Гледах как влиза и излиза от нея и когато с огромни усилия погледнах лицето ѝ, ми се стори, че е на ръба да се разплаче.

Бях totally изгубен в играта, като надрусан от гледката пред мен. Не бях на себе си. Това не беше човекът, когото познавах. *Тя* ме правеше такъв.

— Обичам ли вкуса на соковете ти?

— Знаеш колко го обожаваш — каза с усилие тя.

— Побърква ме, нали. Ставам...

— Твърд... — довърши вместо мен.

Засмях се, приближих се до матрака и опрях коляно в него. Наведох се и сложих ръка до ханша ѝ, като внимавах да не я докосвам.

— Вече съм толкова твърд, чак боли. Исках да ти кажа, че озверявам и искам само аз да те притежавам и бих пребил всеки друг мъж, който някога е опитвал вкуса ти.

— Възбуден ли си? — попита накъсано.

— Погледни.

Погледът ѝ падна към ципа ми. Панталонът ми беше опънат до пръсване.

— Искам да видя — каза и облиза устни.

Поклатих глава, но прокарах ръка по ципа, опънах панталона, за да може да види... размерите, до които бях стигнал.

Исусе, какво става? Какво правя?

— Не тази вечер — прошепнах.

Тя се надигна, за да седне. Ужасът бавно плъзна по лицето ѝ.

— Защото няма да мога да спра — уверих я бързо. — Едва се държа, Руби. Моля те, не спирай сега.

— Наистина ли искаш — попита някак трезво и смутено.

Кимнах. Не исках да развалям този миг.

— Искам е слабо казано. Това е като сън, божествен сън.

— Искам да те докосна — каза едва чуто тя.

— Не може.

Очите ѝ потърсиха моите.

— Никога ли?

— Тихо. Целувам те между краката. Как можеш да мислиш за друго?

Без да откъсва очи от мен, тя започна да движи пръстите си бавно, сякаш очакваше и аз да направя същото за нея.

— Точно така. Нека те засмуча там... да, точно там. Искам да чуя как свършваш.

Тялото на Руби се изви над леглото, пръстите ѝ се движеха в малки стегнати кръгове.

— Аз... аз...

— Толкова бързо... — прошепнах и с мъка се преборих с порива да се наведа и да засмуча кожата на шията ѝ, която сега блестеше от пот.

— Луда съм по теб — каза задавено тя.

— Не мога да опиша каква лудост е да те усещам върху езика си. Всичките ми сетива са пълни с усещането за теб.

Беше абсолютно *нереална*. Това беше най-еротичната гледка в целия ми живот. Бедрата и бяха меки, разтворени пред мен докрай. Трябваше само да се наведа леко напред и да превърна играта в реалност. Притиснах ръка към панталоните си и изстенах. Очите ѝ се отвориха, устните ѝ се разделиха, а гласът и беше напрегнат и отчаян, когато първите конвулсии на оргазма я пометоха. В този миг знаех със сигурност, че звукът на оргазма ѝ никога нямаше да излезе от главата ми. Никога, не и след милион години и в друг бъдещ живот. Тихите запъхтени звуци бяха последвани от остьр вик.

Гърдите ѝ бяха червени, зърната изпъкнали и твърди, докато лениво ги галеше и ми се усмихваше. Изпитах нечовешка завист към пръстите ѝ, които сега бавно се разхождаха по влагата ѝ.

— Нека те докосна — прошепна. — Моля те.

— Ти ме докосваш. Ръката ти ме гали.

— Моята ръка? — попита шеговито. — Доста тъжен и неуспешен опит да отвърна на жеста.

— Устата ти също е жадна да ме докосне.

— О! — прошепна и веднага разбра за какво говоря. — Обичаш да усещаш соковете си върху мен.

Очите ѝ пламнаха, устните ѝ се разтвориха и пое рязко въздух.

— Обичам.

— А аз обичам да те глезя и да ти давам това, което обичаш. А ти обичаш и да усещаш тежестта на пениса ми в ръцете си.

— Обичам. Обичам да целувам тази твоя уста-мечта. Мога да го правя с дни.

— Понякога го правиш.

— Господи, защо не си в мен?

Сладкото ѝ нежно скимтene ме накара да се усмихна.

— Защото все още не сме се любили.

— Не сме ли? — попита и изведнъж очите ѝ се разшириха, осъзнала малката ни откачена сюрреалистична игра.

— Не, чакаме — казах и поклатих глава.

Тя се засмя и звукът от смеха ѝ беше толкова сладък, че за малко да се наведа да усетя вкуса от ехото му върху устните ѝ.

— Но правим всичко друго?

— Почти — кимнах.

Очите ѝ бяха толкова широко отворени, искрени, гладни. И тогава попита:

— Какво чакаме.

— Да сме сигурни.

Най-сетне протегнах ръка и прокарах палеца си по таза ѝ.

— Да си сигурен за мен? — прошепна.

Гледах красивите ѝ плътни устни, тревожната бръчица на челото ѝ и казах:

— Да сме сигурни за мен. Да сме сигурни за всичко преди да стане така, че да не можем да върнем нищо назад. За мен това решение не е леко. За мен това е сериозна крачка.

— Знам. И нямам търпение.

Истината беше повече от ясна, казана и приета. И колко странно, че това се случи след най-еротичното видение в живота ми. Чувствах се нестабилен, замаян, сякаш последните двадесет минути бяха просто сън и току-що се будех. Можеше да бъде странно и неловко, защото работехме заедно или защото до преди дни не я познавах, макар че сега беше напълно гола пред мен и беше мастурбирала, докато ѝ говорех. Можеше и да е най-ужаснияят момент в живота ми. Но с алкохола в кръвта и удовлетворението по отпуснатото ѝ тяло не беше неловко, не беше странно, не беше ужасяващо. Събрах още малко

смелост и прокарах ръка по таза ѝ и го обхваних между пръстите си. Тя сложи ръка върху моята.

— Как спим, след като правим тези неща?

— Увивам се около тялото ти. На лъжичка. А ти се събираш съвсем по мярка в мен.

— Но ти никога не ме будиш да правимекс.

— Будя те, да те докосна пак, защото не мога да ти се наситя, но все още не те будя заекс.

Дали ме разбра? Или просто изглеждах странно в очите ѝ заради възгледите си, чеексът променя всичко? Чеексът има значение? Че не е нещо, което човек прави просто така, без да мисли?

Тя затвори очи и сложи ръце върху тупкащото си сърце.

— Имаш ли представа колко силно искам да те почувстваам?

— Да, мисля, че знам — казах тихо.

— Надявам се някой ден да ме целунеш.

— И аз — казах и прогълътнах тежко, защото реалността пак започна да си пробива път.

— Винаги ли ме целуваш за лека нощ? — попита и пак се върна в играта. Очите ѝ показваха някаква ранимост, нещо крехко и чупливо. Те ми казваха, че дори самата Руби не знаеше какъв съвет да ми даде как да бъда много внимателен, за да не разбия сърцето ѝ.

— Винаги.

Но нямаше да я целуна тази вечер. Не можех. Не и по устата. Наведох се и долепих устни за една-единствена целувка върху кожата около пъпчето ѝ. Ръцете ѝ бързо се плъзнаха в косата ми и пак ме подпалиха с нова сила.

Когато станах, Руби седна. Наблюдаваше как вземам сакото си, но не се помръдна да си вземе дрехите.

— Нали утре няма да е много странно и неловко? Или вече провалих всичко? — попита тихо.

Не знам как се сдържах да не се върна и да я задуша от целувки, за да я успокоя, да я убедя, че всичко ще е наред. Не знаех от какво имам нужда, какво ми пречеше да направя тази стъпка.

— Съвсем не. Точно обратното.

Тя се усмихна едва-едва, но предполагам, че искаше това, което исках и аз — да остана с нея тази вечер. Дори и без да я докосявам,

щях да се чувствам много по-добре близо до нея отколкото където и да е другаде.

— Лека нощ, скъпа Руби.

— Лека нощ, господин Стела.

Името ѝ беше константа, мантра в мислите ми, но нито един-единствен път тя не ме бе нарекла *Найл*.

ГЛАВА СЕДМА

РУБИ

Когато отворих очи, слънцето вече се изливаше през прозореца и алармата на телефона ми звънеше. В същото време се задейства и другата аларма — студена и парализираща: *Какво По Дяволите Направих?*

О, нищо особено. Едно обикновено лениво утро, след като се напих и после мастурбирах пред очите *На Найл Стела*. Зарових лице във възглавницата и изръмжах недоволно. И след това всички детайли и подробности се изсипаха в мозъка ми, но май не бях толкова засрамена, колкото трябваше да се чувствам. Спомнях си подробните в леко телеграфен вариант: той каза, тя каза. И после си спомних колко възбуден беше, как не можеше да диша. Спомнях си с какъв гладен поглед наблюдаваше движенията на пръстите ми между краката. Не изпитваше никакъв срам просто да... гледа. И когато го видях така гладен, така открит в желанието си... все едно в тялото ми влезе някакъв луд дух и започна да ме командва какво да правя.

Страхувах се, че когато изтрезнее и осъзнае какво сме направили, ще иска да се самоубие или нещо такова, ще го е срам, ще изпитва ужас. След като предложението ми да се целунем вчера в офиса го бе накарало да мълкне за целия ден, то сега след моето виртуозно изпълнение може би щеше да пролази обратно в черупката си и никога да не се появи отново на бял свят.

Колко Пъти Си Бях Представяла Как Нещо Се Случва Между Нас: Безброй. И във всяка моя фантазия бях смела и честна и можех да му кажа какво искам и това отприщваше в него някаква увереност, че аз съм онова сигурно място, където може да намери подслон и утеша, когато пожелае. Че ще мога да бъда неговото скривалище, когато има нужда от такова. И после снощи... той беше тук. В плът и кръв. И за първи път не мълчах. Напротив — не спирах да говоря. Предимно глупости!

Изглеждаше толкова красив. Клепачите му леко спуснати, бузите порозовели от алкохола, а онази свита и затворена персона, която познаваха всички, висеше на един косъм и за малко да изчезне. Знам, че се страхуваше, че мога да изтълкувам всичко погрешно — примерно, че се възползва от мен, но това не беше вярно. Исках да видя как може да се отпусне, как ми показва истинското си страстно аз. Исках да видя онзи страстен мъж, който бях убедена, че се крие зад черупката. Толкова много исках, че едва поемах дъх. Кожата ми беше като подпалена, болезнено чувствителна — можех да се превърна в пепел само от едно негово докосване. Може би си бе помислил, че запазването на дистанция ще проработи в негова полза, може би бе преценил, че сме прекалено пияни. Може би наистина искаше да бъде трезвен, когато се реши да направи повече, за да има пълен контрол над сетивата си, но по някакъв странен начин случилото се беше точно това, от което се нуждаех.

Можех да се обзаложа се, че за Найл Стела интимността беше нещо подредено и организирано на етапи, стъпки, планирани действия: харесване, флиртуване, признаване на чувства без прекалено много дискусия по тези въпроси, разрешение за докосване, целуване, събличане на ризата, след време събличане и на панталоните, после голямото „Обичам те“ и най-накраяекс. Запитах се дали в неговото съзнание това, което се случи снощи, все още позволяващо някаква емоционална дистанция. И как бе възможно да не проумее, че това, което направихме, беше най-интимното нещо, което някога съм правила в живота си? И как можех да му покажа?

Знаех, че трябва да ставам и да тръгвам, но не бях готова. Стомахът ми беше свит на топка, а нервите ми бяха опънати докрай.

Приятелите ми липсваха. Исках да поговоря с някого. Липсваха ми неделните сутрини, когато излизах от стаята си и пиех кафе с момичетата. Тогава се събирахме с чашите димящо кафе и говорехме за живота си, за работа или училище, и за мъже.

Увих се плътно с одеялото и взех телефона. В Калифорния бяха три часа назад, но реших, че това е по-добрата опция, като се има предвид, че разликата във времето с Англия беше далеч по-голяма и хората точно си бяха легнали. Бях прекарвала часове наред да слушам за проблемите на Лъндън и Лола. Сега беше тихен ред да послушат малко за моите. Определено трябваше да поговоря с някого.

Без да се замислям повече, изпратих групово съобщение. Знаех, че Лола едва ли ще ми отговори, защото работеше по цяла нощ. Тя беше разумната, мотивирана да успее на всяка цена „защото вече съм на тридесет и една“ и вероятно бе измислила начин как да сложи на телефона си табелка „*Моля, не ме беспокойте*“ в часовете, с които не искаше никой да я притеснява. Мия и Ансел рядко вдигаха телефона след залез-слънце, а Харлоу прекарваше повечето си време във Ванкувър и си играеше с Фин на младоженци.

Лъндън, най-добрата ми приятелка, беше и моята най-голяма надежда.

Някой буден. Имам нужда от помощ :(

Отговори ми почти веднага.

Имаш телефон, което ме навежда на мисълта, че знаеш колко е часът.

Знам и съжалявам. Но... нещо се случи.

Нещо или „нещо“?

Не знам кое „нещо“ да ползвам??

След няколко секунди тя направо се обади. Вдигнах в мига, в който телефонът започна да вибрира.

— Предполагам, че има нещо общо с Найл Стела?

— Разбира се — изпъшках в слушалката.

— Добре, значи когато каза „нещо“ — започна тя, но звучеше ужасно уморена и имах чувството, че едва държи очите си отворени. Работеше като барманка и се запитах в колко ли се е прибрала тази сутрин. Тя се покашля, прочисти гърлото си, сякаш да разгони съня и ако не бях толкова щастлива да чуя гласа ѝ, може би щях да изпитам леко чувство на вина, че я будех в такъв нечовешки час. — ... под нещо разбирам, че сте излезли на кафе. А когато казвам „нещо“ в кавички, имам предвид, че е видял вагината ти.

Обърнах се по гръб, премигнах към тавана.

— Аха — започнах. Последното ѝ изречение беше притеснително близо до истината, само че тя все още не го знаеше. Дали го бе усетила в гласа ми? Дали някоя буква не е успяла да изпиши „Да, съблякох се гола пред него, но като цяло той само гледа вагината ми“.

— Боже, правила сиекс с него? Ти малко лайно такова.

Сложих ръка на челото си, затворих очи и казах:

— Ами... не точно.

— Не точно? Руби, слънце, знаеш, че те обичам, но всяка вечер тази седмица се прибирам от работа рано сутринта и имам нужда от сън, а не от пъзели по телефона.

— Добре — казах и се запитах как, по дяволите, да обясня какво се случи. — Ами... представи си да правишекс по телефона, но человека на другата линия да е в стаята ти.

Чух някакъв шум в слушалката — Лъндън или се наместваше по-удобно, или бе започнала да се души с възглавницата си. Честно казано, второто беше по-вероятно.

— За по-малко от една седмица минахте от фаза „не се познаваме“ към мастурбация един пред друг?

— Е, ако трябва да се впускам в технически детайли, само аз... участвах в тази част с мастурбацията. — Вече си представях физиономията ѝ. — Освен това не искам да използваме думата „мастурбирам“ от този момент нататък.

Тя застина, шумоленето спря.

— Чакай. Чакай, чакай, чакай, чакай. Руби Милър, наистина ли ми казваш, че си направила такова шоу за момчето мечта?

— Май да... Искам да кажа... очевидно.

— Говориш за него от... Колко? Пет месеца? Не си ли щастлива от тази малка мастурбация пред очите му?

— Лъндън, току-що наруши клетвата.

— Казах „мастурбация“, а не „мастурбирам“. И защо ми се обаждаш в четири и половина? Искаш някой да те потупа дистанционно по рамото или да избърше сълзите ти и да ти помогне да не се разпаднеш от ужас?

— Може би по малко и от двете?

Самата аз не знаех как се чувствам. Как изобщо очаквах някой друг да ми помогне?

— Не съжалявам, но не знам къде сме в момента. Не сме двойка, не сме заедно, ние сме просто колеги. Дори не съм сигурна, че сме приетели. Освен това, той беше пийнал, а аз по-пийнала и почти чувам как изперква от ужас от другата страна на стената.

— Изперква, в смисъл че съжалява? — попита тя и усетих как сяда в леглото си.

— Не знам. Мисля? Надявам се да не е така — захапах устна и се замислих.

— Но той те харесва, нали?

— Да, искам да кажа... доколкото може да харесаш човек за толкова кратко време. Минал е през доста неприятен развод и след развода е малко...

— Руби, знам, че може би това е бил твоят начин да привлечеш вниманието му и да му покажеш коя си, но какво очакваш да се случи от тук нататък?

— Ами... — Честно казано в момента не можех да сътворя и една мисъл. Нищо. Въздъхнах. Дали съм си мислила, че ще разбере, че през цялото това време ме е обичал и ще ми го признае и ще падне в краката ми? Дали съм си мислила, че би ми казал как иска да се грижи за мен до края на живота си, а аз да съм объркала „грижа се“ с „разтвори си краката и мастурбирай пред мен“? Не, вероятно не.

— Не съм сигурна. Може би, че това ще е нещо като първа стъпка?

Лъндън се прозя и чух как се мушка обратно в завивките си.

— Такива първи стъпки с измеренията на големи скокове правят хората, когато стъпят на Луната, но трябва да го обърнеш в своя полза. Отиваш днес на работа, заставаш лице в лице с него като жена, която мастурбира... Извинявай, извинявай... Пред любовта на живота си и показваш, че не съжаляваш за нищо. Знаеш, че нямам вяра в мъжката част от населението, но ако този мъж е наполовина толкова разкошен и умен, както го описваш, защото в какъв друг мъж би се влюбила?.. Той трябва да е достатъчно в час да разбере и да догони събитията. Отивай и го хващай.

* * *

Оказа се, че идеята да се държа, сякаш това е първата стъпка към нещо по-голямо е крайно сложно начинание. Като сложна партия шах. Изглежда Найл Стела бе решил да се държи, сякаш всичко е съвсем, ама съвсем нормално. Така се бе вживял да го играе „нормално“, че през по-голямата част от времето беше напълно ненормално.

Беше отишъл в офиса много рано и когато пристигнах, вече събираще лаптопа си за среща. Телефонът му беше залепен за ухото. Кимна ми, усмихна се леко и после излезе в коридора да води разговора си насаме. В няколкото секунди от неговото бюро до моето вече бях направила около дванадесет различни интерпретации и дисекции на начина, по който ме посрещна и веднага пренебрегна, като всяка една интерпретация беше по-ужасна и откачена от предишната. Едно е да подлагаш на анализ всичко, което е казал по време на среща или събрание, когато знаеш, че ти нямаш нищо общо, но това... това вече беше съвсем друго. Просто нямаше начин и той да не мисли за снощи. Всяка една дума, която излизаше от устата му, имаше значение.

Чувах думите му, просто защото бе застанал точно пред вратата. Дали ме чакаше? Изглеждаше сякаш тръгва, но дали щеше да се върне, преди да излезе?

— Няма никаква логика! — Само мързеливият му акцент допринасяше за спокойния му тон, но усещах, че е крайно раздразнен.
— Графикът, който ни беше даден за окончателно привършване на проекта, беше шест месеца след датата, която ми даваш днес. Тази алтернатива е неприемлива.

Ушите ми бяха като сателитни локатори. Никога не го бях чувала или виждала ядосан. Докато слушаше какво му казва човекът от другата страна на линията, той запази мълчание и имах странното чувство, че очите му са върху мен. Махнах шала си, после палтото и го закачих зад вратата. Погледът му притискаше кожата ми, сигурна бях, че ме гледа. Разтърсих глава, така че косата ми да падне върху лицето и да прикрие залялата ме топлина и почервенелите ми бузи.

— Тони, „Даймънд Скуеър“ няма да бъде от онези проекти, при които ще козирам и изпълнявам. И ръководя този проект, защото знам за какво говоря, мамка му. Кажи им го. Не, нека аз да им го кажа. Не ми е проблем да им затворя устата — каза и въздъхна уморено.

Тони. Гадост!

Взех тефтера си и се обърнах към него.

— Наред ли е всичко?

Той кимна, пъхна телефона в джоба си, но отказа да коментира.

— След срещата с МТА тази сутрин, искам да видя някои от станциите и да разгледам обектите, които се наводняват най-често —

каза с вежлива усмивка.

Найл се бе приbral в черупката си.
После кимна към стълбите и попита:
— Искаш ли да ме придружиш?

* * *

„Саут Фери“ беше една от най-засегнатите от урагана Санди станции. Тунелът се беше наводнил само за няколко минути, предимно поради това че входът към метрото беше едва на тридесет метра надморско равнище. Водата бе унищожила абсолютно всичко по пътя си: захранване, съоръжения и бе изкопала такива дупки, че работниците можеха да плуват в тях. Ето защо бяхме тук — да мислим, преди природата да ни подложи на такива изпитания, да направим така, че подобни катастрофални последици да не се случат никога повече.

Тръгнахме по стълбите към новата станция. Очите ми бяха вперени в широките му рамене. Днес Найл Стела беше *Господин Сериозен Бизнесмен*. Изражението му остана напълно равнодушно и неутрално през целия път в таксито. Разговорът беше сведен до минимум. Беше облечен в тъмно сако и още по-тъмно палто. Кашмиреният му шал постоянно излизаше изпод реверите и се вееше зад гърба му. Когато Найл Стела вървеше, във всяка стъпка се усещаше, че крачи с цел.

Няколко строителни инженери вече ни чакаха. Найл ни представи, след което записа името на всеки от специалистите. Докато вървяхме от единия край на тунела до другия, с огромно внимание слушаше всичко, което му се разясняваше. Когато го гледах такъв, пак започна да ми се вие свят — това беше човек, който знае всичко, който се чувства в собствени води, уверен, сигурен... и в същото време не можех да не го сравня с човека, когото видях снощи.

През последните шест месеца бях натрупала цял каталог със спомени, свързани с него, но последните няколко, когато го видях зад защитната барикада, сякаш засенчваха всички предишни.

Найл ме извика да застана до него, после се наведе, направи измервания и огледа внимателно и до последния детайл един от

изходите, който трябваше да се ремонтира. Бях объркана — исках да се концентрирам и да следя внимателно всичко, което ми обясняваше. Исках да видя всичко, да запомня, да се фокусирам върху работата, но когато той беше така близо до мен, се превръщах в луд маниак. *Дали мислеше за това, което се случи снощи? Дали се опитваше да се преструва, че не се е случило?* И тогава ме порази възможно най-кошмарната мисъл: *Дали изобщо помнеше?*

Докато правеше измерванията, аз трябваше да записвам, но беше толкова шумно от врявата от хората и шума от влаковете, че се наложи да стоя близо до него, толкова близо, че рамото му ме докосваше от време на време_. По крака_. Предположих, че е съвсем неволно и се опитвах да не реагирам, макар че бях изтръпнала от главата до петите. Когато се случи за трети и четвърти път, започнах да се чудя дали наистина е случайно.

— Руби? — каза и погледна към мен. — Отбеляза ли, че това е последната станция, която са отворили след наводненията?

Кимнах. Разбира се, че бях записала. Но понеже знаех колко е важно за него, реших да запиша пак, но химикалът ми спря, когато усетих ръката му около глазена си. Задържа се малко, после пръстите му се плъзнаха към коляното, леко стиснаха и после изчезнаха. Всеки нерв в тялото ми даде на късо и започна да се върти в луд кръг — започваше точно от глазена ми и свършваше точно между краката. Залюлях се и за малко да падна. Болката между краката ми се плъзна нагоре и зърната ми се втвърдиха като лешници. Сърцето ми забълъска.

Спомнил си е! Просто му е трябало време и усилие да излезе от черупката.

Колкото повече време прекарвахме заедно, толкова повече се откриваше и отпускаше. Флиртът му беше безмълвен, но толкова интензивен. И продължи цял следобед: когато излизахме от станцията на метрото, ръката му се притисна под кръста ми; докато чакахме на опашка за кафе, пръстите му бързо минаха по челото му и събра косата над очите ми, и... палецът му мина по долната ми устна. *Няколко пъти.* Наляво, надясно, пак наляво и пак надясно. Бяхме в метрото и минавахме през тъмния тунел. Не можех да дишам. Едва стоях права. Когато се освободи едно място, той буквально ме натисна да седна и застана толкова близо до мен, че *пакетът* беше право в лицето ми. Виждах кула от прелестна плът, облечена в стилна риза, прилежно

прибрана в панталона му и малко по-ниско ясното очертание на полунадървения му пенис.

Милостиви боже!

Вдигнах ръка и закачих палец върху токата на колана му. Той ме гледаше безмълвно и напрегнато. Когато станахме да се пригответяме да слизаме и се наведох да събера нещата си, той ме хвана за ханша и се притисна в мен. И го почувствах.

Почувствах го.

Искам да кажа... наистина го почувствах.

Забравих как се дишаш. И положението стана още по-сложно, когато се наведе и прошепна в ухото ми:

— Тръгваме наляво.

Докато стигнем до временния офис, бях на ръба на експлозията. Буквално се бях подула между долните устни, а по краката ми се стичаше хълзгава влага. Всяко едно сетиво в тялото ми беше пред гръмване и дори елементарни неща — допирът на дантелата на сutiена ми и триенето ѝ в зърната ми беше като запалена клечка през сноп динамит.

Мислех си, че всичко това ще доведе до нещо, до стъпка две. Но не доведе до нищо. Вместо да затвори вратата на офиса и да ме докосне, той седна зад бюрото си и започна да разглежда някакви файлове, а аз стоях там като пън. Възбудена и объркана. И не можех да обеля и дума.

Това беше истинско наказание. Да гледаш как се възбужда, как се отваря, как се показва за малко от черупката си и секунди след това как се скрива след всяка една стъпка незначителен напредък. Исках да го попитам направо, но се притеснявах, че ако съм толкова директна, ще се затвори завинаги. А освен това болката между краката ми беше непоносима. Цял следобед нежна сексуална игра и сега тялото ми беше наелектризирано. Буквално вибрирах.

Слава богу, банята ни не беше обща. Влязох, заключих вратата и направих най-наложителното — започнах да дишам. Все още усещах аромата на парфюма му. Сякаш някой ме беше жигосал с тоя аромат. Отидох до малката кожена пейка под прозореца и си представих как би ухаело тялото му, когато носът ми е директно притиснат към кожата му.

Седнах и свалих бикините си и си представих топлата му кожа под допира на пръстите му. Пръстите ми вече бяха неговите. Пльзнах ги по бедрата си и между краката. Чувах как Найл говори с някого по телефона и си представях, че говори тихичко на мен. Кожата ми беше толкова чувствителна, бях толкова мокра, че само едно докосване на... *неговите* пръсти по клитора ми и бедрата ми отскочиха разтреперани напред. Чувах гласа му в далечината, зърната ми бяха болезнено втвърдени, а болката слизаше като електричество право в клитора ми. Представях си как нашепва думите в ухото ми, в шията ми, сменящата се интонация на гласа му се превърна в ритъм, в темпо, с което влиза и излиза от мен. Представих си го от другата страна на вратата; представих си, че знае какво правя, знае, че се докосвам и си представих как ме моли да дойде да ме гледа. Ето точно тази мисъл ме изстреля и свърших за няма и минута.

Едва сега осъзнах колко тихо беше станало навън в офиса и се изплаших, че съм била прекалено шумна. Чувах равномерното преместване на секундарника на часовника ми, шума от трафика някъде в далечината, но не и гласа му, не и стъпките му по килима.

Когато краката ми спряха да треперят, станах, оправих дрехите си и се наплисках с вода. Излязох от банята и едва не го съборих, когато отворих вратата на банята.

— Извинявай — извиках и се опитах да хвана падащите от ръцете му папки. Уви, почти всичко се разпиля по пода. — Аз ще ги събера! — почти изпищях, с което дадох да се разбере, че има и друга причина да се чувствам неловко.

Найл не каза нищо, просто се наведе и започна да ги събира сам. Опитах се да избегна погледа му, понеже бях сигурна, че това, което бях направила преди минутки, трябва да е било написано на челото ми. В неонови цветове. Пригладих полата си, прибрах косата зад ушите си и чак тогава го погледнах. Той изучаваше лицето ми с наклонена настрами глава.

— Какво? — попитах и се опитах да прозвуча максимално невинно.

— Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре!

— Бузите ти са пламнали. Сигурна ли си, че нямаш температура? Мога да се оправя и сам, ако мислиш, че се разболяваш...

— Добре съм — казах леко раздразнено и се отдалечих от него.

Усещах погледа му в тила си. Ако не спреше да ме гледа така, скоро щеше да пробие дупка в главата ми и мозъкът ми да изтече на пода.

— Да не си... бягала по стълбите? — попита, но по тона му личеше, че сам не си вярва.

— Не. Аз... — Обмислих варианта да изльжа, но знаех, че каквото и да кажа, няма да ми повярва. — Испусе, ти си като куче, захапало кокал. Може ли да сменим темата?

Погледна ме по-топло и пак огледа внимателно лицето ми, после се загледа през рамото ми, сякаш сега се сещаше къде сме.

— Хайде. Изплюй камъчето.

— Аз... бях... — Започнах да се питам кого трябва да убия, за да се разтвори земята под мен и да ме погълне. — Аз... просто...

— Ти просто... — Веждите му се събраха, погледът му отскочи към ръката ми, която сега беше на шията ми и май разбра. — В тоалетната? *Сега?*

— Да.

— *На работа?*

О, боже!

— Съжалявам... След снощи... и днес...

— Чакай, за мен ли си мислеше там?

— Разбира се... аз... — Затворих очи и поех дълбоко въздух. Как може да седи така неподвижен и тих? — Докосваш ме и после се обръщаши и се затваряш. И тези объркани сигнали ме побъркват.

И сега вече унижението започна яко да добавя нови пластове към лудостта ми. Почти подскочих от уплаха, когато пръстът му леко докосна брадичката ми.

— Успя ли да свършиш?

Във вените ми потече лава и когато го погледах, в очите му видях същия огън. Облизах устни и кимнах.

— Кажи ми за какво по-точно си мислеше.

— Как те докосвам. — Устата ми беше пресъхнала. — И те целувам.

Той кимна и погледна към устните ми. Това беше достатъчно красноречива покана. Надигнах се на пръсти и прокарах нос по топлата кожа на шията му. Звукът, който изدادе, беше нещо средно

между стон и вой и се опита да се отдалечи само на сантиметър от мен, за да ме погледне. В очите му виждах нечовешка вътрешна борба. Знаех, че се разкъсва. Може би бях права — все пак се беше развел насърко и мъничко се срамуваше? Може би се притесняваше, че всичко става ужасно бързо? Или просто не се чувстваше в собствени води, когато се налагаше да прави нещата, както аз бих постъпила: *да се метнем в леглото и да се скушим от чукане един месец, докато дойде време за обратния ни полет за Лондон.*

В този миг имах чувството, че бих взела всичко, което той склонеше да ми даде. Дори ако това означаваше десет милиона години флиртуване, само и само да се докопам до една целувка.

— Добре ли си? — попитах.

— Да. Просто се питам дали да не... — Той преглътна тежко и скри лице.

— Да ме качиш на първия самолет за Лондон и никога да не ми проговориш?

Той се засмя и поклати глава.

— Не, моля те, не.

— Да поговорим за снощи?

Той вдигна ръка, прокара я по брадичката ми и каза.

— Да.

— Майка ми винаги казва, че ако не можеш да говориш за едно нещо, никога не трябва да го правиш — казах с облекчение и в същото време с ужасна тревога.

Той повдигна вежди, огледа лицето ми, устните му се извиха в най-очарователната, изпълнена с надежда и даваща надежда, усмивка.

— Разбрахме се. Тиха, спокойна вечеря.

* * *

Найл дойде да ме взема от стаята ми в хотела. Беше облечен в любимото ми черно сако и вратовръзка. Беше ушито специално за стройното му мускулесто тяло, а на фона на тъмния цвят, очите му изглеждаха по-скоро медено-кехлибарени, а не кафяви. И тези изумителни очи щяха да бъдат фокусирани единствено и само върху мен. Цяла вечер.

Само върху мен.

Почти бях сигурна, че до края на вечерта ще съм се превърнала в пепел.

Взехме такси до „Пери“ — ресторант на един от последните етажи на една висока сграда. Да, правилно, точно на улица „Пери“. Беше елегантен, луксозен ресторант с прозорци от пода до тавана и минимален декор. Масите и сепаретата бяха претъпкани с хора и изведнъж се притесних, че няма да могат да ни намерят маса.

— Маса за двама. Резервацията е на името на Стела — каза Найл и сърцето ми подскочи, когато си представих как се е обадил и е направил резервация само за нас двамата.

Последвахме хостесата към малко сепаре в ъгъла.

— Мили боже, това е разкошно! — възкликах, когато погледах надолу към Хъдсън Ривър. — Откъде знаеш за това място?

— Разбира се от Макс — каза той и седна.

— Да, Макс — отговорих и се помолих гласът ми да не е прозвучал така задъхано, както изкънтя в ушите ми.

Нправил си е труда да се обади на Макс, за да потърси съвет за вечеря?

Кракът му беше опрян до моя. Можех да излетя през някой прозорец.

— Отдавна ли живее тук?

— От няколко години — отговори и отпи от водата си.

— Изглеждаше толкова щастлив. Всички от компанията му изглеждаха щастливи.

Той се усмихна и каза:

— Те наистина са. Поне така изглежда. Макс и Сара имат новородено бебе, нали знаеш? — Кимнах, той се поколеба малко и попита: — Искаш ли да я видиш?

— О, да, много.

„Много“ е твърде меко казано. Умирах от желание да видя снимка на племенницата му. Той извади телефона си и мина през снимките в галерията си.

— Ето я — каза и с любов прокара пръст по екрана.

Това беше Найл с едно мъничко бебче. Малката ѝ ръчичка се бе подала над одеялцето и стискаше грамадния му палец. Но не красивото бебе накара сърцето ми да падне в петите. Да, тя беше прелестна,

невероятна, божествена, но това което едва не ме уби, беше погледът на Найл. Никога не съм си представяла, че този мъж може да гледа с такова обожание, с такава любов и нежност. На тази снимка Найл изглеждаше щастлив, като докоснат от Бог. Тотално обсебен и погълнат от мъничкото същество.

— Как се казва? — попитах и вдигнах поглед към него и с изумление видях същото изражение на лицето му. Една снимка можеше да го накара да падне в нозете на малката принцеса.

Мили боже, овулацията ми е след 3... 2... 1...

— Анабел Дильн Стела. Красавица е, нали?

Акцентът му беше толкова мек.

— Прекрасна. Мисля, че прилича на теб. Погледни ѝ носа.

Не вярвах, че усмивката му може да стане по-сърдечна и щастлива, но очевидно съм грешала.

— Наистина ли?

— Да. Има типичен Стела нос.

Сервитьорката дойде и попита дали искаме да поръчаме коктейли преди вечеря. Двамата се засмяхме при спомена за снощи, погледнахме се продължително. Не посмях да кажа нищо.

— Може би бутилка вино? — каза тихо Найл и ме погледна, за да се увери, че нямам нищо против.

После разгledа вината, поръча бутилка „Пино Ноар“ и върна менюто. — Може ли да го донесете малко преди да поръчаме вечерята?

След като сервитьорката се отдалечи, той се загледа в чашата си с вода и имах чувството, че започва да ѝ прави химичен анализ. Не издържах и започнах първа.

— Знам, че снощи... беше една доста дива нощ и за двама ни, но се надявам да не съжаляваш. Бих се почувствала ужасно, ако съжаляваш.

Той вдигна рязко глава.

— Не, изобщо не съжалявам — каза и после въздъхна някак облекчено. — Забрави ли, че аз дойдох в стаята ти?

Да, определено не бях забравила. Секундите минаваха, той гледаше в ръцете си и не успя да каже нищо повече. С всяка изминалата секунда от притисналото ни неловко мълчание започвах да си мисля *Това ли беше всичко? Само това ли има да казва? Дъвчех устната си и*

търсех по лицето му някакви следи от... каквото и да е. Той пое въздух, за да се успокои, засмя се нервно и каза:

— Това е нещо съвсем ново за мен, Руби. Прости ми, ако ти губя времето, докато намеря точните думи.

Исках да бъда търпелива, но тишината беше смазващо изтезание. В професионално отношение Найл беше ненадминат оратор — уверен, сигурен. И в няколкото случая, когато си позволи да ме докосне, също беше уверен и сигурен в това, което прави. Но когато опреше до това да изрази мислите си, да изрази *себе си*, той не умееше да направи дори едно разбираемо изречение. Може би Пипа беше права, когато каза, че е затворен и емоционално задръстен и подобно спечено отношение беше романтично само в книгите и филмите. И сега ме изтезаваше, а сърцето ми нямаше да издържи дълго на подобно темпо.

— Трябва да е било доста странно — казах накрая, защото не можех повече да понеса мълчанието. — Да... го направиш... В смисъл да ме гледаш как го правя.

Господи, каква катастрофа!

Той ме гледаше вероятно да прецени накъде бия, а аз... аз също чаках да разбера накъде бия с това умно изказване. Ако беше футболен мач, това беше мигът, в който някой ми подаде топката, аз я ритнах, тя гръмна и целият стадион избухна в пламъци.

Найл прокара пръст по веждата си и се усмихна лекичко:

— Опитвам се да се върна в играта. Не съм сигурен обаче, че точно това правя след развода си и дали го правя правилно.

Сервитьорката дойде да вземе поръчката ни и двамата отворихме менютата и заровихме носове в тях. Аз си поръчах първата комбинация от думи, която можех да произнеса без запъване:

— Съомга, моля.

Найл се загледа пак в менюто, затвори го рязко, подаде ѝ го и каза разсеяно.

— Стек. — Отвори уста вероятно да каже какъв и с какво, но после се отказа. — Какъвто предложите. Средно изпечен, моля.

Изчакахме момичето да се отдалечи и очите ни се срециха.

— Докъде бяхме стигнали? — попита.

— Точно ми обясняваше какво значи „да се върнеш в играта“.

— Да, правилно — засмя се той.

— Искаш да кажеш, че не излизаш много с жени?

Найл се замисли, оправи очилата си, дори ги избърса от една миниатюрна капка вероятно от кондензацията и каза:

— Не, никак.

— Защо? Ти си страхотен мъж, умен и преуспял. — *Боже, няма ли някой да дойде да mi залепи устата с тиксо!* — С една дума — мъж, когото забелязва всяка жена.

Той пак се засмя.

— Никога не съм... Искам да кажа... знам, че не... никога не бих казал такова нещо за себе си.

Тоя се шегува.

— Кажи ми, че се шегуваш и че си се виждал в огледалото. Чувал ли си се как говориш? Може би не е зле да повикам сервитърката да й прочетеш менюто. Сигурна съм, че ще ти предложи брак,екс и всичко още преди да си изчел салатите.

Когато се усмихна, сякаш едната му трапчинка започна най-бесрамно да флиртува с мен.

— Значи снощи ти хареса? — попита най-сетне.

Аха, най-накрая нещо по темата.

— Сигурна съм, че и на двамата ни хареса — казах и се опитах да не мисля за топлината, която се разливаше по лицето ми, след което продължих към по-важната за мен тема. — Но днес, когато ме докосваше... и... — Устата ми изведнъж пресъхна и отпих от виното. — Не бях сигурна къде ти е главата цял ден.

— И аз не мога да ти кажа къде ми е била главата цял ден — призна. — Физически се стремя към теб, но се колебая. Не защото не ме привличаш. Напротив. Надявам се поне тази част да е достатъчно очевидна. Но не съм сигурен, че мога да се доверя на новаторските си умения във връзките с жени.

— Има само един начин да разбереш — казах му съвсем честно.

— Не съм сигурна, че и аз имам такива умения. Освен това бракът ти е продължил повече от една декада — все нещо е било правилно. Поне някои неща трябва да са били правени с майсторлък.

— Страхувам се, че когато с Порша бяхме заедно, невинаги беше... — Той спря, замисли се и започна отначало. — С Порша човек остава с убеждението, че върши всичко по неправилния начин.

Какво му е направила тази жена? Представих си права руса коса, опъната назад, остри черти и кисела физиономия. Мъж, който е

останал с убеждението, че неумее да прави нищо правилно?

— Е, да започнем от това, че името й е Порша — казах язвително. Той ми се усмихна, очевидно съгласен с мнението ми.

— Намерихме някакъв ритъм и начин на живот. Тих, но предсказуем. — Той вдигна чашата и отпи. — Докато с теб нещата са така динамични, интензивни, понякога не разбирам какво става. Когато остана сам след това и започна да премислям, имам чувството, че затъвам в блато и съм толкова непохватен.

Господи, той беше толкова очарователно скован. Едва издържах. Бях видяла с очите си колко може да бъде забавен — когато си правихме селфи, когато ме хвана в коридора, когато говореше за племенницата си. Просто трябваше да се отпусне малко.

— Мисля, че и за двама ни е по-добре да не премисляме нещата. Особено ти. Когато сме просто ние, без да мислим за последиците, е наистина много хубаво.

— Съгласен съм. И все пак... по проблемите на интимността, не съм много... красноречив. Така че...

— Искаш да кажеш, че ти е трудно да говориш за секс? — казах, за да опростя нещата.

Той поклати глава. На устните му играеше търпелива весела усмивка.

— Не, не само секса. Интимността като цяло. Снощи не правихме секс, но това беше едно от най-суворите и интимни преживявания в живота ми. Все още мисля за това, което се случи, и се опитвам да го разбера.

Кимнах бавно с глава. Значи той наистина е разбрал колко различна е била тази нощ, колко беше по-истинска от едно катурване и бързо чукане в хотелското легло. Той почеса брадичката си, загледа се в чашата с вино и започна много бавно и внимателно:

— Сама ще се убедиш, че това, което за теб е съвсем естествено, че ако *ти* си свикнала да обсъждаш една връзка очи в очи и ако знаеш как да говориш за бъдещето й, за мен това е нещо съвсем ново и непознато. Порша реши, че трябва да бъдем заедно и бяхме. Порша решаваше кога да бъдем заедно и бяхме. След това обсъждахме времето, но никога емоциите си. Разговорите за секс бяха нещо нечувано и пълно табу. Така че самият факт, че съм тук и водя този

разговор с теб, без дори да сме се целунали или правили секс, е нещо като... голям скок, като просветление.

— Просветление за нещо хубаво? — попитах с надежда.

— Да, за нещо хубаво — кимна бавно той. — Харесва ми компанията ти и просто... искаам да разбера за какво става дума по най-подходящия начин. — Той мълкна за секунда, погледна ме в очите и каза: — Вече бяхме много интимни и без дори да се познаваме.

Кимнах и едва прегълътнах огромната буца в гърлото си. И тогава ме удари най-стрнното просветление. Да, аз го познавах, знаех всичко за него, имах чувството, че винаги съм го познавала, но той ме видя за първи път едва преди няколко дни. Той *не ме познаваше*.

— Можем да направим няколко крачки назад. Да се опознаем, да научим повече един за друг — предложих.

Той поклати глава и промърмори:

— Точно там е работата. Не съм сигурен, че искаам да правя крачки назад или че се налага да го направя. Защо е нужно да знам всичко за теб, преди да си позволя да ти се насладя физически? Харесвам те. Това не стига ли?

Свих рамене, за първи път безмълвна и просто наблюдавах как се бори с думите и как се опитва да разбере.

— Това е нещо, което трябва да направиш за себе си. Не бива да го правиш заради мен — казах.

— Но аз искаам да го направя и заради теб. Изпитвам едно странно чувство на свобода, когато съм край теб.

— Наистина ли? — попитах и се усмихнах.

— Ти ме караш да се чувствам смел, дързък, интересен... и забавен.

— Забавен? — попитах с престорен шок. — Господин Стела, избийте си тази мисъл от главата.

Той се засмя толкова топло, истински, сърдечно — цялото ми тяло потрепери.

— Освен това ме караш да мисля за неща, които не са чак толкова нежни, за неща далеч от целомъдрието и нормалното според хората поведение.

— Например?

Той премигна и пак ме погледна в очите.

— Мисля, че предпочитам да ти покажа. Просто трябва да си дам разрешение. Сам на себе си. Ако си съгласна.

Не мислех, че гръдният ми кош би могъл да се свие повече, отколкото се бе сгърчил на този етап, но и такива чудеса стават. Едва успях да кажа едно „Добре“, което излезе като грачене. Очите му бяха толкова открити, толкова изразителни, когато ме попита:

— Ще продължиш ли да бъдеш така открита и отворена към мен както беше снощи?

Кимнах и вдигнах чашата към устата си. Ръката ми трепереше. *Как се случваше всичко това. Как?*

— В такъв случай — каза и се опита да потисне някакво ново притеснение или нервност, — знам, че вероятно е трудно да се обяснят такива предпочтения... в смисъл... трудно е да се изразят с думи неща, които са предимно от физическо естество и са реакция на тялото... — продължи да дърдори безпомощно и най-накрая ме погледна. — Но винаги е добре такива неща да се знаят.

Тук вече напълно се обърках.

— Да се знае? Кое да се знае?

Той премигна, погледна към двойката до нас, за да се увери, че не ни слушат, и каза:

— Да се знае кое е хубаво и кое не е — каза колебливо. — Хората да са честни един с друг. Не съм сигурна, че Порша изобщо някога е...

— Свършвала? — предположих.

— А, не... тя винаги свършваше — каза и потърка брадата си. — Но не съм сигурен, че някога е искала да правиекс. Че някога е искалаекс с мен. Че някога е искала мен.

Имах чувството, че товарен асансьор се спусна от гърлото до петите ми. Определено ми трябваше миг да се съвзема. И малко вино. И да се покашлям, да прочистя гърлото си и възвърна самоувереността си, за да не се издам как сърцето ми току-що бе разбито на милион парчета. И след като се посъвзех, казах:

— Е, мога да кажа само, че тази жена е звяр. Както вече казах по-рано, поглеждал ли си се скоро в огледалото?

Той се засмя, но знам, че веднага след това съжали. Почувствах се ужасно.

— Руби, не искам да казвам нищо лошо за нея. Трябва да разбереш, че тя е единствената жена, с която съм бил. Това, което се

опитвам да кажа е, че не експериментирахме много... дори никак векса. Има огромна разлика — не само да стигнеш до крайната цел, но преди това и да се насладиш на пътуването. — Той вдигна поглед и очите му танцуваха в моите. — Това, което се случи снощи, ти самата... това беше съвсем ново изживяване за мен.

Мълчах, гледах реката и се чудех как да отговоря на това. Нищо чудно, че беше изградил такава масивна стена около себе си. Преди десет години явно жена му бе издигнала цяло укрепление около сексуалния им живот.

— Обичаш ли я все още? — попитах.

— Не за бога, не. Но няма съмнение, че връзката ни ме направи такъв, какъвто съм сега. И аз бях напълно наясно, че тя правеше секс с мен заради мен и никога заради себе си.

Вдигнах чаша и с надежда да поразведря разговора казах:

— Е, ако мога да бъда от помощ в случая, мога да кажа, че аз нямам нищо против да правя секс само за мое удоволствие.

— Много щедро от твоя страна — отговор с любимата му усмивка, онази, която показваше трапчинките му. — Но точно до там се свежда въпросът — какво обичат жените.Pornографията не е от помощ в случая.

— Невинаги — поправих го. — Обичаме големи пишки и да ни се говори мръснишки. Това става ясно и от порнофилмите.

Той почти не мигна, когато казах изречението, което беше достатъчно доказателство, че се чувства удобно в компанията ми.

— Да, но оралният секс... — Не довърши изречението. Погледна ме и само повдигна въпросително вежди.

— Ще се изненадаш да разбереш, че повечето жени са заклети фенове на оралния секс.

Той подреди вилицата и ножа си и попита:

— Да го получават?

— Това сериозен въпрос ли е?

— Уви, да. — Усмихна се и в този момент изглеждаше толкова млад и закачлив. — А да го правят?

Захапах устна и си представих как прокарвам език по връхчето на пениса му, как чувам тихия му стон.

— О, да!

Той се огледа набързо да се увери, че никой не ни слуша и попита тихо:

— Жените обичат ли да гълтат?

Този разговор вече премина всякакви граници — едва се въздържах от копнеж и стоях на масата.

— Ще направя едно напълно лишено от научни изследвания изказване. Седемдесет на тридесет в полза на тези, които не гълтат.

Очите му грейнаха със закачливо пламъче.

— А в коя категория си ти?

— С теб — прошепнах и се наведох напред. — Бих.

Найл пое рязко въздух и леко отметна глава назад. Стаята като че се смаляваше и накрая стана толкова малка, че имаше място само за нас двамата. Седяхме на масата и се гледахме в очите.

— И аз го искам — призна.

Идеята, видението за това, което искахме и двамата, като че зае и малкото останало пространство между двама ни и започна да живее и пулсира като истинско живо същество. — Кажи нещо мръсно — прошепнах изведнъж събрала смелост. — Кажи ми най-мръсното и лудо нещо, което ти идва наум. Искам да ме оставиш без думи.

Той кимна, сякаш му бях поставила някаква задача, план, с който трябваше да се справи, погледна ръцете си, премигна и ме погледна. Миглите му изглеждаха много гъсти, като рамка около кафявите очи и въпреки това изведнъж се сетих, че той е просто мъж и за секунда забравих, че това е онзи мъж, който бях идеализирала и боготворяла месеци наред. И го исках още повече.

Той се наведе към мен и започна:

— Много ми харесва когато...

— Не, по-мръсно. Не обмисляй думите.

Погледна устните ми, очите му потъмняха.

— Искам да...

— Да какво? Не преценявай думите си.

— Искам да смучеш пениса ми толкова силно и гладно и да ме молиш с очи да свърша, за да го гълтнеш.

O!

Найл Стела се учеше много бързо.

Сервитьорката дойде с храната ни, подреди чиниите ни и попита дали искаме нещо друго. Исках една кофа вода. За между краката ми.

Но не казах нищо. Едва успях да сдържа смеха си, а Найл се усмихна и каза:

— Не, благодаря, всичко е наред.

— Впечатлена съм. Много добре — казах тихо, когато останахме сами. — Не знам как ще ям сега.

Шумът около нас изведнъж започна да се усилва, сякаш се връщах обратно на земята, което ми напомни, че не сме сами. Бяхме наведени един към друг над масата. Почти се докосвахме, почти се целувахме.

— Какво си причиняваме един на друг? — прошепна той.

— Нищо. Просто се опитваме.

Той грабна вилицата и лъжицата и отряза хапка от стека си.

— Въщност сега усетих зверски глад.

— Като след оргазъм? — пошегувах се.

— Не е изключено — каза и сложи хапката в устата си. Гледах как челюстта му се стяга, как дъвче и се питах как е възможно човек да изглежда толкова секси дори когато яде. Това не беше никак, ама никак честно.

— Какво? — попита когато преглътна.

— Нищо. Просто ядеш секси и съм малко разсеяна след това, което каза за оралнияекс.

Той сви устни по възможно най-чаровния начин и попита:

— Тогава нормална тема ли е?

— Да, темата е добра — казах и боднах в съомгата си.

— Любима дума?

— Пичка — казах без колебание.

Той възклика с престорен ужас.

— Как можа да вземеш моята?

Едва не се задавих.

— Не мога да си представя да кажеш тази дума дори наум, какво остава да я тръснеш на масата. — Той се засмя и поклати глава, докато режеше поредното парче от стека си.

— Предполагам, че мисля много неща, но никога не ги казвам.

Обичам тази дума. Вярно е че, не я казвам често.

— В какъв контекст я казваш най-често?

— Обичам да я използвам като обида, когато играя футбол — след което с ленив северен акцент ми демонстрира как думата влиза в

употреба. После се наведе и напълни устата си с грах, а аз почти се просълзих, докато го слушах. После избърса устата си и попита: — Ати в какъв контекст обичаш да я ползваш?

Изпих около половината от виното в чашата и казах:

— В доста по-груб.

— Наистина? — Усмихна се с разбиране. — Мислех, че вие, американките, мразите тази дума.

— Аз не.

Найл вдигна чашата до устните си и отпи голяма глътка.

— Ще го запомня.

ГЛАВА ОСМА НАЙЛ

Закачливата размяна на реплики продължи по време на цялата вечеря и после леко се поуспокои. Разговорът беше лек, виното пивко. Руби имаше доста свободна представа заекса, но за моя изненада възгледите й за връзките бяха като цяло консервативни. Между основното и вечерята призна, че не би започнала връзка, ако не може да се разбира добре с мъжа и ако нямат какво да си кажат. Изучавах я — меки устни, големи очи, ръцете й жестикулираха, но премерено, и само когато искаше да постави акцент върху някоя мисъл. Не можех да се научудя как правеше всичко това без грам усилие. Тя беше търпелива, не се подразни от липсата ми на опит. Всъщност това едвали я изненада.

Приключихме с вечерята. Гледах как става и увива ръка около чантата си, как изправя врата си, как се пресяга и оправя синджирчето си там, където се бе закачило за ръба на роклята й около врата. Гледах как прибира косата зад ушите си и как се обрна да ме погледне и ме хвана, че я гледам. Бях в транс от всяко нейно движение.

— Беше много вкусна вечеря — каза и ми се усмихна закачливо.

— Да, до последната хапка — съгласих се, докато й помагах да облече палтото си.

— Хапеш ли? — попита, докато излизахме навън.

Въздухът выбириаше от ударната вълна от климатика над вратата и шума от улицата.

— Предполагам, че може и да хапя — казах, когато завивахме към Гринуич. — Зависи от обстоятелствата.

Кожата ми беше странно топла. Пръстите ми не си намираха място, докато накрая не сложих ръка около кръста й. Тя застина, потрепери и тогава хвана ръката ми в своята. Дългите й елегантни пръсти се увиха около моите и ме придърпа да вървя в крачка с нея.

— Притесняващ ли се за работата? — попита тихо.

— За работата? — попитах объркано.

— За работата и... това?

— Е, за момента не — вдигнах ръка и помахах на едно такси. Когато таксито спря, отворих вратата, за да влезе и казах: — Мисля, че първо трябва да съм наясно какво е това и после да седнем и да помислим как да направим, за да не се отрази на твоята и на моята работа, но... не мисля, че това, което правим, е забранено от политиката на компанията.

— Не е. Проверила съм, преди... около една вечност — каза тя.

— Една вечност?

Тя издърпа навътре долната си устна, прикри усмивката си и поясни:

— Преди четири месеца.

— Преди четири месеца аз не...

— Знаеше, че изобщо съществувам — довърши вместо мен. — Знам. Дори исках да си втълпя, че е крайно време да спра да те харесвам — засмя се. — Надявах се да видя, че политиката на компанията го забранява и с това да се приключи.

— Или тогава щеше да го искаш повече — казах и прокарах палец по линията на брадичката ѝ.

— Може би — каза и наклони глава в дланта ми. — Кога ме забеляза?

— В деня, в който Тони ми каза, че ще идваш с мен. Това беше първият ден, когато наистина те забелязах.

Тя сложи пръст под брадичката ми и обърна главата ми към себе си.

— Няма защо да се притесняваш. Знам, че преди това не знаеше дори че работя в компанията ви. Не се тревожи, това няма да накърни чувствата ми.

Изучавах сладката ѝ розова уста, спокойните ѝ зелени очи.

— Не е като да не съм знаел, че съществуваш... аз... — Опитвах се да задържа погледа ѝ. — Ще ти кажа нещо, но нека си остане само между нас... Възможно е Тони да е намекнал нещо... като да използвам тази командинска „да ти се пусна“.

— Да ми се пуснеш? Ти на мен? — повтори и поклати недоволно глава. И тогава се сетих какво всъщност се случи и защо тя се смее така истерично. — Тони е прасе.

Реакцията ѝ ме успокои.

— Мисля, че е доста безобиден.

Тя наклони глава и каза:

— Да, може би, но начинът по който оглежда мен и Пипа... — поклати глава и леко потрепери.

Не ми се искаше да потвърждавам казаното от нея, но истината е, че Тони оглеждаше така всяка жена в компанията и беше крайно неприятно.

— Но фразата ми хареса. Да ми се *пуснеш*... някак секси по доста грубоват и недодялан начин. Харесва ми идеята да пуснеш тялото си по моето и да ме заковеш на матрака.

Затворих очи. Наложи се да поема дълбок въздух и да успокоя нервите си.

— Мога да те уверя, че предложението му някак се заби в съзнанието ми, но това е, защото в крайна сметка съм просто мъж. Но дори и да не го беше казал, само мисълта, че ще пътуваме заедно, доста ме позамая. И ужаси.

Тя се засмя и за кой ли път осъзнавах, че това момиче бе успяло де ме опознае толкова добре. Бе успяла да ме прочете и разбере само докато ме е наблюдавала.

— И после се видяхме в асансьора и...

— И аз се държах като изтървана от лудница и още по усмирителната риза.

— Да, така беше. Истинска заплаха — пошегувах се. — Но истината е, че исках да изляза от асансьора, защото усещах, че присъствието ти ме кара да губя ориентация.

— Моите дълбоки и сериозни ментални отклонения са те впечатлили?

— Безспорно — казах тихо и прибрах едно кичурче зад ухото й.
— Ти се шегуваш, но аз не. Нещо в теб...

Тя затвори очи и аз позволих на пръстите си да се плъзнат по врата й. Кожата й беше хладна. Нощта беше студена. Но... господи... колко гладка. Дори не можех да си представя какво би било да я целувам, какво интензивно и погълщащо усещане би било да я целуна по шията, да не говорим изобщо какво би било да правим любов. Предполагам, че наистина бих разкъсал дрехите й, както каза тя снощи. И със сигурност бих я хапал.

— Но те бях забелязвал и преди. По време на събранията. Разменяхме си един-два погледа...

Изражението ѝ се промени. Сякаш не ми вярваше и си мислеше, че си играя с нея.

— Няма проблем и да не си ме забелязал. Няма проблем и дори само да го приемаш като експеримент, за да се убедиш, че има и други жени освен Порша. Аз съм мъжко момиче, кълна се.

— Аз не... — започнах, но после мълкнах, защото таксито спря.

Поведох я към хотела и влязохме в претъпкания асансьор. Слязохме на нашия етаж и тръгнахме мълчаливо към стаите си. Стъпките ни кънтяха в тихия коридор. Когато застанахме пред вратата ѝ, казах:

— Никога не съм си помислял, че това е само за една нощ,екс заради самияекс илиекс на пияно. Не, не се интересувам от такива неща.

Тя облиза устните си и ми се усмихна лукаво:

— В такъв случай трябва да опита по-добърекс.

Руби не откъсваше търпеливите си игриви очи от мен и тишината натежа.

— Мисля, че със сигурност трябва да опитам по-добърекс — признаях тихо.

Веждите ѝ се повдигнаха леко, погледна към вратата на стаята си, сякаш очакваше да вляза.

— Тази вечер прекарах много хубаво...

Руби ми даде още десет секунди да кажа нещо повече от тази глупост или да направя нещо, после се вдигна на пръсти и ме целуна по бузата, почти до ъгъла на устните ми.

— Лека нощ, мой изкучителен иекс мъж на мечтите ми.

Гледах как се обръща и бавно крачи към вратата си. После влезе, превъртя ключалката и едва тогава се сетих:

— Лека нощ, мое пълно с живот и смях красиво момиче.

* * *

— Какъв тъп малоумник си? — попитах отражението си в банята. — Какво тъпло животно си. Можеше да я целунеш. Можеше да

й се насладиши тази вечер. Можеше поне да я поканиш да влезе.

Затворих очи и поех дълбок въздух. Имах чувството, че по кожата ми се разгарят малки локални пожари и не бях сигурен дали да вляза с дрехите под душа, или да нахлюя в стаята ѝ да се свърши, поне един път да мога да взема някакво решение. Не знаех дали има друг начин да накарам чувството да изчезне.

Можех да се закълна, че бях запаметил всяка нейна усмивка тази вечер. Също и когато се смееше с пълно гърло с изметната назад глава и затворени очи. Руби умееше да се наслаждава на всеки детайл от живота си. И улавяше мига. В нея имаше нещо, което ме караше да циркулирам край нея през цялото време, да я сложа на пиедестал и да черпя от нейната енергия и откровена чистота и сладост.

Кажи нещо мръсно. Остави ме без думи.

Тръгнах към гардероба, свалих сакото, вратовръзката, ризата. Беше ми топло, кожата ми беше прекалено чувствителна. Бях толкова напрегнат, че щях да гръмна. И най-вече се чувствах като кръгъл глупак. Руби никога не би ми отказала, ако бях направил крачка напред, ако бях сложил длани на лицето ѝ и ако я бях целувал. Не би казала нищо дори ако ѝ бях казал: *Ела и ми покажи как да направя всичко това... Сега, моля. Страхувам се, че няма да се справя добре и ще объркам всичко.*

Защото, честно казано, никога досега не бях правил такава голяма крачка. Професионално, да. Излизах, казвах какво мисля и карах напред към целта. И я постигах. Да, професионалният ми живот никак се бе подредил. Без усилия.

Когато бяхме на шестнадесет, Порша ме намери в гората близо до нашата къща и ми каза да я целуна. Когато бяхме на осемнадесет, тя ме информира, че е готова да прави любов. И понеже Порша си е Порша, не можа да не каже на родителите си, че сме правили любов, и веднага след това те излязоха с предложението да се оженим. От там нататък нещата се развиха в доста планирано и с лек привкус на подчинение: голяма сватба, апартамент, който купихме с парите на баща ѝ отпуснати като заем (и които му изплатих след около четири години), кола, куче, план за развитие на брака. Неща, които никога не съм искал.

В такъв случай, сега — нов план. Щях да дам воля на тази част от мен, която дълго, прекалено дълго бе служила за изтрявалка за

обувките на Порша. Щях да освободя страстната, романтичната, отчаяната за приключения част от мен с някой мъничко по-луд, отколкото аз някога бих могъл да бъда и нямаше да ѝ позволя да се подхълъзне в блатото на вежливостта, удобството и рутината.

Ако Руби искаше да изляза от черупката си, бих направил всичко по силите си, за да го направя.

Щях да ѝ кажа какво искам от нея.

Щях да науча как да играя тази игра.

Щях да ѝ покажа, че мога да ѝ дам това, което иска.

След като взех това решение, изведнъж почувствах странно и помитащо облекчение. Седнах на стола на бюрото с намерение да прослушам безкрайните гласови съобщения в телефона от офиса в Лондон. Натиснах рекордера за гласови съобщения и започнах да давам кратки отговори на всяко съобщение, което асистентката ми щеше да обработи и пусне на хората. След петнадесетото гласово съобщение мислите ми неусетно се върнаха към вечерята.

Руби имаше навик да се смее с език между зъбите, който намирах крайно очарователен. И след като изяде сладоледа от ананас, въпросът какъв вкус има езикът ѝ се заклеши в съзнанието ми и започна да ми се вие свят. Дали езикът ѝ беше студен. Студен и сладък? Дали обичаше да ѝ смучат езика? Какво ли би било да оближе сладоледа си и после да оближа езика ѝ? Или да оближе пениса ми с този сладък леден език.

... Представих си как Руби стои на вратата на стаята ми в копринените си гащи и горнище. Зърната ѝ са твърди, виждам ги. Извивките на бедрата ѝ — тесни и гладки. Тя влиза и в едната ръка носи чаша вода, а с другата ме бута назад към леглото.

— Не сядай — предупреждава ме.

Кимам безмълвно. Само по боксерки съм. Тя не казва нищо, дори не ме целува, но слага връхчето на езика си между зъбите си и ми се усмихва. После пада на колене и докато тялото ѝ се плъзва към пода, събува боксерките ми.

Събух боксерките си и позволих на фантазията да се развива.

Възбуден съм. Тазът ми инстинктивно тласка напред към нея. Тя слага едно кубче лед в устата си, засмуква го леко и после го плъзва по корема ми и под таза. Ръката ѝ се плъзва по вътрешната част на крака ми и ме хваща в хладните си ръце. Целия. С топките и всичко.

Изревавам като животно. Събирам смелост и плъзгам пръсти в косата ѝ. Мека е, точно както очаквах. Увивам кичурите ѝ около пръстите си и дърпам леко. Тя простенва, не го е очаквала. Ледената бучка пада от устата ѝ.

Обхванах пениса си и дръпнах силно надолу. Почти се изплаших от собствения си стон.

— Засмучи го — казах на глас.

Думите ми прозвучаха странно в празната стая.

Очите на Руби се променят. Досега ме гледаше палаво и закачливо, а сега клепачите ѝ падат и ме поглежда изпълнително.

— Мамка му! Разкошна си — изръмжах и започнах да движа ръката си по-бързо. Представях си как увива длан около пениса ми, как завърта език по връхчето.

Езикът ѝ е хладен. И го върти, върти.

— Не бързай. Искам да е бавно — изсъсках. — Искам езикът ти да си поиграе с мен, преди да ми покажеш как изглеждаш, когато ме молиш да го поемеш в устата си.

Езикът ѝ бавно се подава между зъбите и го завърта около връхчето и изсмуква съbralата се там капка. Алечно, гладно, моли за още. Правя крачка назад и прокарвам върха на пениса си по устните ѝ.

— Мислеше ли си за това по-рано, когато близеше сладоледа си от купичката? Или когато засмука палеца си? Представяше ли си, че това е пенисът ми между устните ти?

Тя кима, отваря уста, поглежда ме. Устните ѝ са разтворени за мен.

— Искаш ли го?

Тя кима и затваря устни само за да каже „Моля те“. С гърлен стон плъзвам пениса си в устата ѝ и се оставям на усещането на езика ѝ. Устните ѝ се затварят около мен и усещам вибрациите от изненадвашото нахуваване в устата ѝ, но после се отпуска и започва сладко да смуче. Не откъсва очи от моите, стене и скимти. Плъзвам се в нея и пак излизам. И пак се плъзвам. Гласът и е накъсан, груб.

— Точно така.

... и...

— О, мое сладко момиче... смучи ме.

... и...

— Никога няма да забравя как изглеждаш сега. Никога.

Ръката ѝ се плъзва по-надолу и се движи по долната част на пениса ми. Това е рай. Толкова е хубаво и е толкова... скоро... Искам да гледам лицето ѝ, когато усети, че свършивам.

Затворих очи и се оставил на фантазията. Не ми бяха правили свирка от почти седем години. Бях totally обладан от устата на Руби, от езика ѝ, от мръсните ѝ смели думи.

Докосвам брадичката ѝ с пръст и прошепвам:

— Свършивам. Руби, Руби... Моля те... нека да свърша в устата ти.

И тялото ми застива, удоволствието се катери по краката ми и се спуска по гръбнака ми, усещам горещото пулсиране, кожата ми пламва, всеки сантиметър гори и

И

И

— Ооо!

Свършивах в ръката си и стенех името ѝ.

* * *

Отне ми повече от минута да се осъзнава и да избиствя погледа си. Използвах боксерките си да избърша ръцете си и пода под мен. Стаята беше странно тиха. Сякаш досега съм бил сам на сцена и съм репетиран ролята си. Часовникът на бюрото ми отмерваше секундите с оглушителен шум.

Погледнах към бюрото и лицето ми пламна от смущение. Рекордерът е бил включен през цялото време. Пръстите ми се плъзнаха по бутона да превъртя записаното назад. Едва ли би имало по-кошмарно нещо да се слушам как мастурбирам. Можех да го превъртя, да изтрия всичко, но някаква нова смелост ме спря. Оставил го обратно и се загледах към стената, която ни делеше.

Възможността да бъда с Руби ми се изпълзна тази вечер, понеже съм магаре, но нямаше да позволя да се случи втори път. Руби беше моето убежище. Познавах я едва от няколко дни, но имах чувството, че я познавам повече отколкото бях успял да опозная Порша за всичките онези единадесет години брак.

Можех да дам на Руби това, от което имаше нужда.

Натиснах копчето за запис, взех телефона си и набрах номера ѝ и зачаках. Едно позвъняване.

Сърцето ми щеше се пръсне.

Две позвънявания.

Направи го, Найл.

И тогава тя вдигна. Прочисти гърлото си и каза:

— Найл?

— Здравей, Руби.

Кратка пауза.

— Наред ли е всичко? — попита.

Сърцето ми беше в гърлото. И тогава ми мина през ума, че стоя напълно гол в средата на стаята си с телефон в ръка.

— Да, всичко е наред — промърморих. Затворих очи и си представих как слуша записа, който направих едва секунди преди да ѝ се обадя. Усмихнах се и казах:

— Просто исках да попитам дали ще си на срещата в осем и половина утре сутринта.

Пак пауза. И когато проговори, звучеше леко разочарована.

— Разбира се. Ще се видим във фоайето в осем без петнадесет.

Погледнах часовника. Беше почти полунощ. Оставаха само часове, докато я видя пак. Само няколко часа.

— Да, осем без петнадесет е идеално.

— Лека нощ...

— Лека нощ, скъпа.

Затворих и спрях записа.

ГЛАВА ДЕВЕТА РУБИ

На следващата сутрин в асансьора буквално бях спряла да дишам. Беше 7:43 и знаех, че Найл със сигурност вече ще ме чака в лобито. Костюм: безупречен. Коса: перфектна. Тяло: само за чукане. Това, което не знаех, беше кой Найл ще ме чака и с кой от двамата ще трябва да прекарам деня. Дали щеше да бъде онзи весел, флиртуващ може-би-почти-мой-приятел Найл, когото видях снощи на вечеря? Онзи, който ми напъха ръцете в гащите секунди след като затворих вратата на хотелската стая? Или странно напрегнатия, затворен темерут, който ми се обади час по-късно да ми напомни за срещата тази сутрин?

Най-големият враг на Найл беше мозъкът му, който не искаше да мълкне и за минута, да се изключи и да му позволи просто да се забавлява. По време на вечерята стените паднаха. Шегуваше се, подкачаше ме, говореше мръснишки на масата, но остави го един час в стаята му да размисли и да си полее главата с кофа студена вода и... край.

Едно малко гласче в съзнанието ми ме предупреждаваше да обръщам повече внимание, да не забравям, че макар й да изглеждаше като мъж, който спокойно може да понесе света в дланите си, Найл беше изключително внимателен и предпазлив и имаше ужасната склонност да премисля. А това автоматично означаваше едно: да сложа юзди на желанието си и да не бързам да скачам с главата надолу.

Убедена бях, че съветът на гласчето беше много полезен, но когато вратите на асансьора се отвориха и го видях, с изумителна лекота захвърлих съвета и забравих за него.

Пулсът ми се ускори както всеки път, когато го виждах, а кожата ми пламна. Дрехите ми щяха да се подпалят. Той се обърна и ме погледна в очите. Хората се движеха пред мен, изнизваха се във фоайето, а аз го гледах и чаках. Реакция, някаква реакция. Каквато и да е. Токовете ми тракаха по мраморния под. Откъснах очи и нагласих

колана на палтото си. Изправих рамене и си казах, че Найл все пак е мъж, и от всичко, което ми каза снощи, аз имах много повече опит от него, което автоматично означаваше, че силата беше в мен.

Не спирай да си го повтаряши.

Палтото му беше преметнато през ръката. Погледна часовника си и после към мен и каза:

— Точна си.

Да, подкача ме. Значи все пак е в по-добро настроение.

— Точността е важно качество — отговорих.

— Напълно съм съгласен. Намирам това качество за *крайно* привлекателно.

Тази сутрин гласът му звучеше по-дълбок, по-уверен. Нещо в начина, по който произнесе думата „*крайно*“ прозвуча почти мръснишки и тялото ми реагира на секундата. Ако беше друг мъж, само от това обло и лениво произнасяне на една дума можех да се досетя, че този мъж има намерение да ме разкъса в средата на фоайето, пред очите на всички. Но... това беше Господин Приличие и знаех, че няма шанс да ме разкъса нито в тук, нито по време на срещата с Транспортната компания Ню Йорк. Знаех, че ще положи много усилие отношенията ни да останат напълно и стриктно професионални на работа, но след снощи, когато ми каза, че иска да ми покаже неща, които не били много „*нежни и допустими*“, то въпросът какви всъщност бяха отношенията ни, все още висеше без никакъв отговор. Опитвах се да оставя на него да реши и да ми каже колко бързо или бавно трябва да се развиват нашите отношения. От думите му, всеки нормален човек би си помислил, че иска да започне веднага. От думите му всеки нормален човек би си помисли, че можеше поне да ме целуна за лека нощ.

Погледнах го с очакване, той плъзна ръка в джоба си и посочи към вратата:

— Да тръгваме.

* * *

Към средата на първото съвещание излязохме за кратка почивка. Чувствах се крайно безполезна по въпросите за бюджета и

общественото мнение по въпроса за реконструкцията. По-скоро бих имала принос към обсъждането на зъбчатите колела и реалната структура на съоръженията, но слушах с интерес, защото знаех, че тези разговори, колкото и да ми се струваха като непреодолимо предизвикателство, ми бяха крайно необходими и точно това бяха нещата, които трябваше да разбера.

Найл беше разсеян. Гледаше една и съща страница почти през цялото време и няколко пъти се наложи да го подбутнат, за да отговори на конкретен, отправен към него въпрос. Той почти не ме погледна, но се докоснахме няколко пъти за по-продължително време — когато му подавах един наръч документ и когато кракът му се облегна на моя и се задържа там. Такова нещо не можеше да се сложи в графа „Случайно докосване“. Липсата му на концентрация беше крайно обезпокоителна и започвах да се притеснявам и да се навивам допълнително. Затова, когато ме дръпна настрани и ме помоли да прослушам съобщенията му в залата за почивка през останалата част на събранието, честно казано, бях изключително благодарна.

— Знам, че е ужасно грубо от моя страна... Но току-що проверих телефона си и трябва да изслушам всички тези съобщения. Не е нещо кой знае колко спешно, но Джо ми е пусната някои имена и крайни срокове, които трябва да обсъдя с Тони. Би ли... — мълъкна и ме изгледа виновно. — Знам, че не си ми асистентка и не работиш за мен, но дали би се съгласила да останеш тук и да извадиш на лист информацията, която съм записал на телефона си.

Въздъхнах облекчено. Очевидно е имало причина за разсеяността му. Освен това, така ми спестяваше още два часа мъки.

— Да, с удоволствие — казах и взех телефона му. — Тези събрания нямат нищо общо с моя отдел. Дай ми да правя нещо, каквото и да е. Преди да съм си загубила ума.

Съвещателната зала и стаята за почивка бяха отделени със стъклена стена. Седнах на дивана, извадих бележника си и се залових да отворя телефона му.

— И още нещо...

Гласът му на вратата ме стресна. Мислех, че е тръгнал.

— Паролата е цифрите на рождения ми ден...

— О, да, шест, едно, три, знам — казах автоматично, без да се замислям, премигнах и се усмихнах, а той ме гледаше с изумление.

Събрчих нос и се опитах да се усмихна пак.

— Вероятно вече знаеш, че искам подът да се отвори и да ме погълне, защото... Ало, маниачката?

Той се усмихна и каза:

— Не, вероятно не ме бива да измислям сложни пароли.

— Предполагам, че след като прекараши определено време да изучаваш един човек от разстояние, научаваш доста неща — казах и се покашлях за драматичен ефект, който в крайна сметка се оказа жалък, но Найл се засмя, поклати глава, благодари ми и точно преди да излезе каза:

— О, Руби, и да не забравя...

— Да?

— Ще те помоля да изслушаши всичко записано. Някои от нещата са доста дълги... и в един от записите има изключително важна информация. Точно в края. Изслушай всичко.

— Да, добре — казах и дори не се престорих, че не гледам задника му, когато излизаше.

* * *

От дивана, на който седях, го виждах перфектно. Беше спрятан пред бюфета и си вземаше шише вода. После седна. Не знам дали не беше от осветлението, но ми се стори леко зачервен.

Понеже очаквах някои от съобщенията да са доста дълги, отворих чантата си и за щастие намерих слушалките си, пуснати някъде на дъното. Пъхнах ги в телефона и вкарах паролата му. Четири съобщения. Първото, както очакваше, беше от Джо. Записах всяко едно име и всяка една дата. Второто и третото бяха подобни и след три минути вече бях изписала целия лист на бележника ми.

Вдигнах поглед и видях как Найл обсъжда нещо с човека, седнал до него. Не чуха гласа му, но виждах как устата му се движи, как устните му оформят думите. Правеше го по съвсем различен начин от всеки един човек на света. Буквално виждах акцента му. Използваше устните си повече, оформяше звуците по-дълго и лениво. Чудех се как ли биха звучали тези устни у дома, когато със звуци щеше да рисува думи, с които ми казва какво иска да направя за него.

Реших, че един ден мога да напиша роман с всички неща, които са ме удивлявали в този човек и с всички въпроси, които съм си задавала за него. Натиснах бутона и пак се заслушах. Улових погледа му секунда преди да го откъсне от мен. Последното съобщение тръгна и започнах да се питам какво всъщност слушам. Някой дишаше... климатик... трафик някъде далеч? Сякаш някой прокарваше парче плат по слушалката. Вдигнах телефона и го погледнах. Дали не бях натиснала нещо друго, или да бях повредила нещо? Но тогава чух.

— Аааа... — А това беше нещо, което никога за нищо на света не бях очаквала.

Мамка му! Разкошна си.

Познавах този глас. Последните шест месеца бях точила уши да чуя стъпките му, когато излиза от асансьора, когато говори по време на събрания. Да чакам да проговори *на мен*. Това в слушалката беше Найл... и мисля, че...

Не бързай. Искам да е бавно. Искам езикът ти да си поиграе с мен, преди да mi покажеш как изглеждаш, когато ме молиш да го поемеш в устата си.

БОЖЕ! Изключих. Изпаднах в паника. Бях попаднала на нещо, което не е за мен. Не биваше да слушам това. Не беше възможно да е записал такова нещо. Изключено. Да не говорим, че дори и да предположим, че е записал такова нещо... как така ще ми го даде? *На мен?* *Да слушам?* Освен ако не е знаел, че се записва. Или е бил с... някоя? Дали да му кажа, че съм попаднала на това нещо?

Мислеше ли си за това по-рано, когато близеше сладоледа си от купичката? Или когато засмука палеца си? Представяше ли си, че това е пенисът mi между устните ти?

Десерт? Какъв десерт? За какво говореше? Да не би...?

Изправих се и погледнах към залата. Той ме гледаше и когато улови погледа ми, кимна с глава, което означаваше, че много добре знае какво слушам и че ми беше измислил тази задача, само за да ме накара да го чуя.

Искаш ли го?

Точно така.

О, мое сладко момиче... смучи ме.

Мастурбираше. И си представяше как му правя свирка... Вероятно го е направил вчера след вечерята. *Мили боже!* В стаята

беше около сто градуса и се потях. Найл не откъсна поглед от мен нито за секунда. Мисля, че дори и да ме беше проснал гола на пода, тук, едва ли щеше да постигне същия ефект. *Как го правеше?* Почти не се бяхме докосвали, а вече имах усещането, че ме е докосвал така, както никой друг на света.

Никога няма да забравя как изглеждаш сега. Никога.

Скръстих крака и притиснах бедра. Вече усещах колко съм мокра и колко готово беше тялото ми да направи точно това, което искаше Найл от мен.

Свършвам. Руби, Руби... Моля те... нека да свърша в устата ти.

* * *

Когато съвещанието прекъсна за обяд, забелязах как Найл се поколеба, преди да излезе, защото сега трябваше да се изправи лице в лице с мен, след като бях изслушала записа на разстояние няколко метра от него в присъствието на петнадесет капацитета в строителното инженерство, разделени само от една стъклена преграда. Беше нервен и... по дяволите, това не беше една от най-приятните гледки. Очевидно не можеше да го отлага до безкрайност. Пое въздух, излезе от залата, влезе при мен и попита:

— Гладна ли си?

— Умирам от глад — казах и се запитах... всъщност надявах се да разбере подтекста в думите му.

От начина, по който започна да оправя вратовръзката си, предположих, че е разbral.

— Да вървим — подканах го.

Излязохме от офиса и бавно тръгнахме по празния коридор. Един мъж, когото забелязах на събранието, ни спря и каза:

— Предлагат обяд на горния етаж. Нещо като Такос ден. Ще е... интересно.

Е, вероятно това беше най-интересното нещо, което щеше да се случи в живота на този човек днес.

— Трябва да се обадим в офиса в Лондон, но ще се върнем веднага, щом свършим работа.

Трябва да призная, че бях крайно впечатлена. Нахалникът кимна и се отдалечи, а ние продължихме по коридора, после по друг коридор. Шумът от гласовете остана далеч зад нас.

— Ще се обаждаме в Лондон, нали? — попитах.

— Не точно — каза, погледна ме и се усмихна. — Предполагам, че и ти искаш да отидем на някое тихо местенце и да поговорим.

— Да говорим? — попитах с усмивка.

— Може би. — Присви изумителните си устни.

— И като стана дума за говорене... Ето — подадох му бележника си с имената и датите.

— А, благодаря.

В края на коридора имаше една тъмна стаичка. Поведох го натам и затворих вратата зад нас.

— Съобщенията ти бяха... доста... мръсни.

Той направи крачка към мен.

— Мръсни казваш?

— Развълнуваха ме — поясних и се засмях. — Дълбоко.

Той наклони глава и попита много тихо:

— Как по-точно?

Отворих уста да отговоря, да кажа нещо забавно и закачливо, но точно тогава погледите ни се срещнаха и всяка логична мисъл, всяка способност за артикулация напусна съзнанието ми. Сърцето ми започна да бие толкова бързо, защото едва сега осъзнавах, че това вече не беше фантазия, това не беше само флирт. Не седях на събранието в четвъртьк и не си представях. Това се случваше.

Бях спряла да броя всички онези безценни моменти с Найл Стела.

Колко Пъти Найл Стела Е Докосвал Глезена Ми, Прибирал Косата Зад Ухoto, Поглеждал В очите, Питал Дали Съм Свършила, Питал Дали Искам Да Глътна Спермата Му. Записвал Мастурбацията Си, За Да Ми Пусне Записа, Се Канеше Да Ме Целуне.

Това вече беше нещо различно. Ние... бяхме.

— Отговори ми.

За миг загубих способността си да играя в играта. Наведох глава и казах:

— Боли ме.

— Кажи ми. — Гласът му беше едновременно изискващ и нежен. Наведе се и целуна врата ми. — Когато казваш, че те боли, какво означава това?

Той знаеше. Би трябвало да знае. Просто искаше да кажа думите.

— Означава, че съм мокра.

Той пое дълбоко въздух, докосна ме с пръсти по носа и по линията на брадичката ми.

— По дяволите, Руби, ще вдигнеш ли глава да ме целунеш?

Вдигнах глава. Бях спряла да дишам, а сърцето ми бълскаше като откачено в ребрата и белия дроб. Найл изглеждаше още по-красив отблизо: чиста перфектна кожа, гладки устни, най-дългите мигли, които бях виждала на мъжко лице. Ароматът на парфюма му сякаш разсече мрака. Бях като пияна от... него, от самото осъзнаване на факта, че най-накрая щях да го докосна. *Да го целуна*. И че той щеше да отговори на целувката ми.

Найл сви колене, устните му бяха разтворени, дъхът му леко трепереше. Обзалагам се, че беше очаквал лека целувка в крайчетата на устата, лек допир на устните ни. Бях убедена в това, защото на този етап знаех за него повече, отколкото беше редно. Знаех какво очакваше, защото ръцете му обхванаха кръста ми толкова леко и нежно. Но аз не можех тихо и нежно. Не можех да му дам тази нежна и кратка целувка, за която се беше подготвил.

Облекчението, че това най-накрая се случваше, осезаемото му присъствие, ароматът му, топлата му кожа — всичко това се смеси и се закатери по гръбнака ми, премина като ток по ръцете ми и аз го сграбих и целувката ми беше всичко друго освен нежна и кратка. Устните ми се плъзнаха по неговите, засмуках долната му устна между зъбите си, усетих дъха му върху устните, стона му. Исках да погълна звуците му, да ги прибера някъде дълбоко в мен и после да си ги пускам като на запис, да ги чувам пак, и пак.

Устата му беше... неземна: меки устни, които целуваха твърдо, даваха и взимаха, заповядваха и изпълняваха. Целият ми свят се въртеше с бясна скорост. Зарових пръсти в косата му, притиснах гърди към стената от мускули и издадох най-жалкия и смехотворен звук на облекчение в историята на човечеството.

Той простена по-силно, изненадано, развълнувано и ръцете му инстинктивно се спуснаха по гърба ми и ме притиснаха. Толкова близо

един до друг! Тялото ми беше леко извито назад, а той се бе привел към мен. Устните му се разтвориха много леко, езикът му се подаде плахо и после го плъзна в устата ми, сякаш да опита вкуса ми. Толкова близо, че да усети пулса на сърцето ми, което се удряше в гръденния ми кош. Толкова близо, че усещах как става твърд, дълъг и се притиска към корема ми.

Бях полудяла, в делириум от глад и потребност от него. Издавах скимтящи болезнени звуци. Езикът му се плъзгаше по моя, а аз нямах представа какво говорех, докато се чух да казвам:

— Найл, моля те.

— Молиш ме за? — Придвижи устни към ухото ми. Усещах треперещия му дъх.

— Каквото и да е, нещо... Просто... целувай ме.

Усетих как се засмя леко и каза:

— Мисля, че точно това правех. Целувах те.

— Тогава ме докосни... Направи нещо... Усещам...

— Покажи ми — прошепна. — Покажи ми къде те боли.

Не можех да спра стона, който се изтръгна от гърлото ми и се отдръпнах съвсем леко, за да го погледна в очите. Обърнах ръка, така че дланите ни да се докоснат, вплетох пръсти в неговите и целунах ръката му. Той сведе поглед от очите към устата ми и после пак към очите. Кимна леко. Свалих ръката му надолу все още оплетена в моята и я сложих до ръба на полата си.

— Да — изръмжа, секунда след като почувства голата кожа. Ръцете ни се движеха нагоре вплетени една в друга и след малко вече докосваше влажните ми бикини. Направих крачка назад. И после още една. Водех го със себе си, докато гърбът ми опря във вратата. Той ме следваше. Пръстите му бавно, но трескаво се плъзнаха под мократа материя и по хълзгавата ми от желание кожа.

— Вече? — каза задъхано и започна леко да движи пръстите си.

Кимнах. Не можех да заформя нито една дума. Толкова го желаех, че болеше, истински болеше. Най-сетне ме докосваше, най-сетне големият му показалец се хълзгаше бавно по кожата ми и между краката ми. Най-сетне го усещах там, където го исках най-много.

Точно там.

О, боже, точно там.

Господи, колко е хубаво!

Опитах са да му кажа всичко, докато все още бях способна да говоря. Той мина по същата пътечка около входа на влагалището ми, по клитора. Докосваше изумително компетентно за мъж, който не беше сигурен дали жена му е изпитвала някакво удоволствие по време на единадесетгодишния им брак.

— Това искам — прошепна. — Това е всичко, за което мисля. За това мислих снощи. Мислех за мекия ти език и какво ли е да го почувствам точно тук. Какво ли е да се плъзна в тялото ти, в устата ти. Мисля за това и бях почти на ръба на лудостта.

Притиснах се към вратата, сякаш да избягам от разрастващата се настоятелност на потребността му. Или може би, за да се облегна. Не бях сигурна. Знаех само, че бях напълно изгубена в него, че се разпадах, че после едва ли някой щеше да успее да ме събере.

— Вътре — прошепнах с прегракнал глас. — Искам да свърша, когато си в мен.

— Когато говориш така... — каза, но все пак изпълни молбата ми и плъзна един пръст в мен. После два. — Мамка му!

Сензационното усещане се трупаше. Краката ми отслабваха и трепереха, целувах го напосоки — по брадичката, по устните, по очите. Палецът му правеше сигурни и точни кръгчета около клитора ми. С всяко тласкане на пръстите в мен влизаше все по-дълбоко и докосваше нещо диво и неопитомено в мен. И когато оргазмът дойде прекалено бързо, аз буквально се излях в ръцете му с огънато като лък тяло. Устата му намери моята. Говореше неща, които почти не разбирах.

— Искам тези стонове. Да ги запазя в мен, за да има за какво да мисля тази вечер — каза.

Сега си спомних, че имахме цяла вечер, цяла нощ. Никакви срещи. Никакви вечери. Никой нямаше да ни прекъсва. Дали се беше сетил? Дали знаеше? Може би тук му беше по-лесно, защото в далечината чувахме гласове, хората от конференцията бяха из етажа и знаеше, че това няма да стигне много по-далеч. Може би...

— Не мога да повярвам, че аз съм този, който го казва, но... спри да мислиш — каза и потърка нос в моя.

— Просто... Уay! — казах и исках да се пусна плавно като червей на пода. За нещастие, той оправи полата ми, обви кръста ми с ръка и ме задържа права.

— „Уай“ е хубава дума. Ще приема комплиманта под формата на „Уай!“

— Трябва да го направим пак — казах с глупава усмивка.

— Само като видях колко бързо се разпадна в ръцете ми...

— Сериозно? И аз забелязах нещо такова.

Той погледна надолу и лицето му леко посърна.

— Няма ни от доста време. Трябва да се върнем при другите.

— Ти... — започнах и погледнах към пениса му.

Беше все още възбуден. Впечатляваща гледка! Уви, той спря ръката ми, когато се опитах да хвана колана му.

— Вече свикнах с това състояние. Уверявам те.

— Но аз мога...

И като по поръчка някой извика от другия край на коридора.

Времето за почивка беше свършило.

Засега.

Имахме цялата нощ пред нас и аз планирах да се насладя на всяка секунда от нея.

ГЛАВА ДЕСЕТА НАЙЛ

От начина, по който Руби ме гледаше, можех да усетя, че е намислила нещо.

— Какво? — попитах я с устни, когато захапа сочната си розова устна между зъбите си и най-сетне погледна в очите ми, след като дълго гледа ръцете, шията, лицето ми, ръцете.

Тя сви рамене.

— Нищо — отвърна с устни. Езикът ѝ отново беше приклещен между зъбите.

Тя знаеше. Сигурен съм, че знаеше какво ми причинява този език. Толкова мек, розов, възбуждащ. Откъснах поглед от нея и погледнах към жената, която водеше днешната дискусия за пораженията от урагана. Всички в стаята започваха да дремят с полу затворени очи, някои си играеха с бележниците си, правеха се, че пишат. За мен тези срещи бяха доста напрегнати, както предполагах, но и крайно интересни. Обичах работата си, харесвах темата за превенция срещу природни стихии. Детайлите, които тепърва трябваше да разгледаме, бяха повече от любопитни. Харесвах работата си, а това не можеше да се каже за колегите ми. Моята работа беше моето бягство, моята страсть. Ето защо бях леко изненадан от себе си, когато очите ми започнаха нетърпеливо да гледат към часовника, а мислите ми да се връщат все по-често към Руби и какво ще се случи между нас тази вечер.

Нямахме срещи, нямахме никакви задължения. От пет вечерта до другата сутрин имахме време само един за друг.

С Порша имахме цялото време на света. Единаесет години време. Но въпреки това, още от самото начало на брака ни, времето, което трябваше да прекараме заедно, беше нещо, което нито тя, нито пък аз очаквахме с огромно нетърпение. Изведнъж всяко едно допълнително занимание придобиваше изключителна важност, само и само да не седнем да вечеряме заедно. Дори елементарно нещо като да

седнем един до друг на дивана да гледаме телевизия изведнъж се отлагаше в полза на индивидуална работа по изостанали проекти. Но Руби беше толкова жива, толкова ентузиазирана да прекара няколко часа насаме. *С мен.*

Очевидно това, което се случи на обед, беше признание от моя и от нейна страна, че и двамата искаме да направим крачка напред от флиртуването. Беше време да пренесем нещата на по-лично ниво. Тази вечер.

Всичко това беше ясно, но не знаех как да го направя. Имах толкова малко опит в прямото изразяване на емоциите си, да не говорим за открит разговор заекс. Знам, че успях да я накарам да свърши. Знаех, че мога да ѝ доставя много повече удоволствие от това, което направих днес. Не, това не ме притесняваше. Това, което ме притесняваше, беше, че тя би ми дала точно толкова, колкото си поискам от нея.

Ако поисках да я любя тази вечер, можех да го направя. Ако исках някаква граница или лимити, аз бях този, който трябваше да ги постави. Но честно, исках ли да поставям ограничения? Или просто си мислех, че е редно да искам ограничения?

Стомахът ми се сви и пак погледнах към жената, която водеше събранието. С крайчето на окото си забелязах как Руби накланя глава и ме гледа. Подозирах, че може да прочете всяка мисъл, която минава през лицето ми. Започвах да си мисля, че има някакъв декодер и беше единственият човек на света, освен брат ми Макс и по-малката ми сестра, които разбираха за какво става дума само с един поглед и веднага разгадаваха и най-дълбоко скритата ми тайна.

Премигнах и я погледнах в очите. Изражението ѝ омекна, усмихна се и каза само с устни:

— Не се притеснявай.

После пак погледна в бележника си и вдигна поглед към говорителката. Изведнъж ми стана леко. Едва сега осъзнах колко здраво бях стискал челюсти, а сега най-неочеквано можех да дишам спокойно и да отпусна мускулите на лицето си.

Ще го измислим заедно, прошепна гласа ѝ в съзнанието ми.

Върнахме се пеша до хотела и си говорехме за приятното топло време, за групата, която искала да види, докато е в Ню Йорк. Говореше ми за всички онези ужким безсмислени, но така сладки неща, които

исках да чуя. Разсейваше ме и ми помагаше да забравя за собствената си невроза и ужаса си от предстоящата вечер.

Излязохме от асансьорите и тръгнахме по коридора. Руби спря пред вратата си, обърна големите си очи към мен и прошепна:

— Е, време е за решения. Искаш ли да прекараш тази вечер с мен?

След това постави дланите си върху гърдите ми и добави:

— Не те притискам. Аз мога да се прибера и да мастурбирам на някой филм на Райън Гослинг, а ти можеш да се прибереш в своята стая и да си бълскаш главата в стената, затова че не си ме съблякъл гола до кръста, но изборът е изцяло твой.

Прегълтнах и поех въздух няколко пъти, колкото да се успокоя, наведох се да я целуна. Целувката започна от ъгълчето на устата ѝ, мина през бузата ѝ и спря до ухото ѝ.

— Да, моля — казах тихо.

— Е, вечеря в стаята или и навън? — каза бавно и протяжно тя. Отне ми повече от три секунди да отговоря:

— В стаята.

С широка усмивка тя грабна картата от ръката ми, вкара я, бутна вратата и нахлу в стаята ми. Събу обувките си и се метна на леглото ми с лице върху възглавницата.

— Мамка му, сменили са чаршафите. Тази възглавница не мирише на теб — каза и се обърна по гръб стисната възглавница, макар че „не миришела на мен“.

— Ще им кажа да не правят тази грешка утре.

Тогава с глас, който трябваше да наподобява моя, тя каза кратко и сухо:

— Прекрасно решение.

Малката ѝ интерпретация ме накара да се усмихна. Тя се пресегна към менюто, което стоеше на нощното шкафче, и го отвори.

— Какво ти се яде?

Облегнах се на бюрото си. Просто я гледах. Харесваше ми да я виждам в стаята си, да виждам колко удобно и свободно се чувства в компанията ми, колко ѝ отиваше тази роля... на моя... приятелка?

Седнах да си развържа обувките и казах:

— Хм, може би бургер?

— Това въпрос ли беше? — попита и погледна пак менюто. — Имат малък избор. Чийзбургер и картофки?

— Идеално. И каквото тъмно пиво имат.

Тя метна менюто на пода и грабна телефона. Чух как някой вдигна от другата страна, тя се засмя и сложи ръка върху слушалката.

— Нарекоха ме „Госпожа Стела“.

Усмихнах се и събух обувките си. Госпожа Стела беше майка ми. Също и преди доста време Порша.

Госпожа Стела не беше това живо същество, проснато на леглото ми с пола, легко вдигната по стройните бедра.

Но може би точно това беше проблемът, нали? Бях зациклил на една-единствена мисъл — че Руби беше прекалено забавна, прекалено хубава, прекалено авантюристична за мен. Имах визия за това, което заслужавах, и този образ в съзнанието ми не беше и на милион светлинни години от Руби. Никога не съм си представяла, че жената, която ще ме хареса, би изглеждала като Руби. Ако можеше да чуе мислите ми, със сигурност щеше да изскубне телефона от стената и да ме замери с него. Слушах я, гледах как потвърждава поръчката, и как затваря. Всичко беше толкова... познато, толкова лесно, удобно. Раменете ми се отпуснаха, възелът в стомаха ми се разплете.

Тя потупа леглото до нея, повдигна вежди и ме погледне съблазнително.

— Имаме около четиридесет минути за пакости.

— Руби... — започнах.

Лицето ѝ леко посърна, но бързо се окопити и пак се усмихна.

— Защо се страхуваш толкова много да седнеш на едно легло с мен? — попита и изведнъж усетих смущението в гласа ѝ. — Няма да открадна добродетелта ти. Обещавам.

— Не че се страхувам. Аз... просто... — И млъкнах.

Измъкнах вратовръзката си от яката на ризата и я преметнах през стола на бюрото. Всеки път, когато исках да обясня нещо лично, нещо важно, думите се разпиляваха. Ето защо отдавна се бях отказал да обявявам на Порша каквото и да е. Да, знаех, че беше крайно време да спра да сравнявам всичко и всеки с Порша и с нещата в брака ми. Руби се опитваше да ми помогне да намеря отново себе си. И аз трябваше да ѝ позволя.

Нова връзка. Нова схема.

— Кажи ми.

Затворих очи, съставих изречението и чак тогава посмях да го изрека.

— Имам чувството, че едва съм успял да обработя мисълта... по-скоро идеята да бъда с теб... каквото и да включва това „да бъда“... и вече сме в стая с легло. В моя опит в романтиката не може да се използва думата „обикновено“. Това вече е ясно. Но въпреки това ми се иска да си представям, че ако можех да използвам думата „обикновено“, изречението ми би звучало така: Обикновено бих те извел на вечеря няколко пъти, после бих те целунал на вратата, обикновено бих бил много по-премерен и внимателен в действията си. Така бих постъпил, ако можех да върна времето назад и ако сега бях пак на осемнадесет — казах и се засмях тъпо. — Но ето че сме в тази хотелска стая, пръстите ми бяха в теб преди няколко часа, и единственото, което искам да правя сега, е да дойда при теб и да успокоя болката, която те измъчва цял ден. Предполагам, че самият аз съм изненадан от факта, че тялото и сърцето ми са доста понапреднали от мозъка ми...

Руби застана на колене на ръба на леглото, протегна ръка, закачи я на колана ми и ме придърпа към себе си.

— Защо хората действат, сякаш сърцето и тялото им не са част от мозъка?

Тя разкопча горното копче на ризата ми и мина на другото. И после на другото. Пръстите ѝ погъделичкаха гърдите ми.

— Когато ме искаш, това е мозъкът ти. Когато ти харесва да си с мен? Хей, знаеш ли, какво? — усмихна се с език между зъбите. — Можеш ли да познаеш? Не? Това е пак мозъкът ти.

— Разбираш ли какво искам да кажа? — попитах шепнешком. Лицата ни бяха само на сантиметри едно от друго. Можех да се наведа и да я целуна. — Притеснявам се, че си млада, че аз съм невротик. Как е възможно да проработи и какво ще излезе?

— Всъщност... — започна тя и събра веждите си в престорена сериозност. — Мисля, че за теб ще е най-добре да го направим, когато се приберем от Ню Йорк. В твоето собствено пространство, с твоята рутина. Човек лесно би си помислил, че най-трудната част от всичко за теб е, че си далеч от нещата, които познаваш, а аз съм само още един елемент от хаоса, в който се намираш в момента.

Думите ѝ ме успокоиха, тревогата леко поотмина като схващане след масаж.

— Сигурна ли си, че не си някоя шестдесетгодишна леля със забележителна пластична операция и още по-забележителен мозък.

— Да, напълно съм сигурна — каза и ми се усмихна с красивата си усмивка. — Но също съм сигурна, че не се налага да правиш нищо, което не искаш, Найл. Позволено ти е да НЕ искаш това.

Погледнах във вената на врата ѝ, където виждах пулса ѝ, и се запитах какво ли би било да го усетя с устните си.

— Напълно съм сигурен... Искам да кажа... — Въздъхнах обезсърчено от хаоса в главата ми. — Искам, наистина го искам — казах най-накрая.

Руби се засмя, падна назад на леглото и ме придърпа към себе си. Приземихме се леко, отскочихме от матрака, изтърколих се до нея и започнах да се боря с ризата си. Сякаш го бяхме планирали или го бяхме правили от десетилетия — тя сви колене, вдигна краката си върху моите, мушна стъпалата си под моите, а аз се свих около тялото ѝ. Гледах телата ни и нямах думи.

— Пасвам идеално в теб — каза тихо тя. — И виж как легна в леглото с мен този път.

После вдигна ръка да изглади бръчката на челото ми.

— Нека само да поясня нещо. Искам да прекарам това време с теб. Да си приказваме, да се гушкаме. Не е нужно да се събличаме голи преди вечеря. Не се налага да го правим и след това.

Усмихнах се, прокарах ръка по корема ѝ.

— Разкажи ми за семейството си.

— Да видим. — Ръката ѝ се плъзна по шията ми и нагоре към косата ми. — Имам един брат. Близнак.

— Имаш брат близнак? — попитах. Как съм могъл да я целувам, да я гледам как стига до оргазъм сама, да я докарам до оргазъм днес, да я докосвам и да не знам такава основна информация за нея?

— Да. Учи медицина. Казва се Крейн.

— Крейн? Това е рядко срещано име.

— Е, почти всички се обръщат към него с фамилното му име Милър, но да, рядко е — каза и замислено прокара пръсти в косата ми.

— Той е добро момче.

— А родителите ти?

— Все още са женени. Живеят в Карлсбад, в северната част на Сан Диего. И двамата са психотерапевти.

Отдръпнах се от нея да я огледам. Сега я виждах в съвсем различна светлина.

— Как е възможно и двамата ти родители да са психотерапевти, а ти да си толкова... *нормална*?

Тя се засмя и ме удари леко в гърдите.

— Това е глупав стереотип. Нормално е за човек да си помисли, че ако двамата родители са психотерапевти, детето ще израсне с по-здрава психика, а не обратното.

— Да, нормално е човек да си помисли. — Усетих как устните ми се свиват и обтягат в усмивка. Тя беше... невероятна. — Значи си израснала в Сан Диего и после си учила в колежа в Сан Диего?

— Мхм — каза разсеяно. Пръстите й бяха под шията ми. — Щастливо детство. Печени родители. Брат, който ходеше само с някои от приятелките ми. — Стори ми се разсеяна, отнесена. И убеждението, че има нещо друго, се потвърди, когато се протегна да ме целуна и каза: — Аз съм едно щастливо момиче.

— Значи никакви демони? — попитах тихо.

Руби се отмести леко назад, очите й потъмняха за секунда.

— Не, никакви демони.

Огледах лицето й, плъзнах ръка по тялото й и казах много тихо:

— Това прозвучва крайно неубедително.

Не знам защо го казах, но сега вече исках да знам. Гърдите ми се свиха от никакво усещане, че се потапям по-дълбоко, че това вече е много повече от целуване, флирт и опипване. Точно от това се нуждаех най-много и в същото време изпитвах ужас от тази близост: интимността в думите, споделянето преди интимните действия.

— Добре — каза и се усмихна лекичко. — Но първо ти.

Премигнах изненадан. Въпреки че *аз* й бях задал въпроса, не очаквах, че така бързо ще се обърне срещу мен.

— Мисля, че и моето детство беше щастливо. Когато се обръщам назад сега, осъзнавам, че сме били доста бедни, но децата не забелязват неща като парични запаси или финанси, когато имат всичко, от което се нуждаят. Бракът ми, както вече споменах, беше много... тих. Особено на фона на детство, изпълнено с гълч, шум и веселба, и караници между братя и сестри. Накрая почти нищо не ни свързваше.

Тя сложи ръка на брадичката ми, прокара пръсти и продължи да ме слуша.

— Мисля, че моите демони са моята резервираност спрямо всеки и всичко и страхът ми, че съм прекарал най-хубавите си тийнейджърски години и цялото десетилетие на двайсетте с жена, която вероятно никога не съм познавал и няма да опозная и разбера до края на живота си. Чувствам го като загубено време.

— Твоята *резервираност*? — повтори тихо.

— Да. Никога не знам дали се държа с хората така, както ми се иска.

— В какъв смисъл как се държиш?

— Искам да съм дружелюбен, заинтересован, отговорен.

— Определено си отговорен. — Усмихна се. — Но и малко, съвсем мъничко дистанциран.

— Това е съвсем точно казано — признах и се засмях. — Винаги съм бил тихият, странният. Макс и Ребека, с които имам малка разлика в годините, са смешните и забавните. Аз бях сдържаният. Затова на мен ми се разминаваха наказанията, защото те правеха пакости и бяха наказвани заради това.

— Това ми се струва крайно интересно. Разказвай.

Поклатих глава, наведох се да я целуна по бузата и казах с устни, опрени в кожата ѝ:

— Твой ред е.

Тя ме погледна, а пръстите ѝ разсеяно си играеха с косъмчетата под шията ми.

— Руби?

Тя премигна и погледна в очите ми. После пое дълбоко въздух.

— Имах кофти гадже през първата година в университета — каза простишко. Думите ѝ бяха толкова неясни, значението доста неясно. Не разбирах какво иска да каже. Дали е бил жесток с нея? Дали ѝ е изневерявал?

— Какво искаш да кажеш?

— Може би не е редно да го наричам дори гадже — каза и извъртя главата си във възглавницата, сякаш обмисляше думите. — Излязохме няколко пъти и той искаше да правимекс, а аз не бях готова и не исках. И той си го получи насила.

Докато осъзнавах думите ѝ, имах чувството, че сърцето ми пълзи към гърлото. Думите ми излязоха като удушени.

— Нарани ли те?

Погледнах деликатните ѝ форми, нежното ѝ лице, широките ѝ чисти и искрени очи и в гърдите ми се разгоря огън, бях като демон, обладан от гняв и желание за мъст. Никога досега не бях изпитвал такова ожесточение и омраза към човешко същество, каквите изпитвах към този човек, който ѝ бе посегнал.

— Малко... Не беше кой знае колко драматично или жестоко. Просто много... неприятно. Не ми беше първият, но...

— Болеше?

Тя кимна и се загледа в никаква точка в брадичката ми.

— Да. Ти искаше да знаеш за демоните ми. Мисля, че това е моят.

Не знаех какво да кажа. Устата ми се отваряше и затваряше. Исках да ударя стена, да я притисна до себе си и да я пазя, да я обгърна цялата, за да не позволя нищо лошо да ѝ се случи. И тогава инстинктивно отдръпнах ръка от тялото ѝ, сякаш ужасен, че мога да я нараня.

— Престани — каза и се засмя сконфузено. — Ето защо не обичам да говоря за това. Беше гадна нощ, но едно от предимствата да имаш родители психотерапевти е, че се научаваш да говориш за нещата. И именно това ми помогна да се измъкна от дупката.

Руби изглеждаше напълно здрава, силна, жива. Но след това, което ми каза, започнах да гледам на нея не само като на жена, от която очаквах да се държи с мен внимателно и да пристъпва леко, а и като на жена, с която самият аз трябваше да се държа крайно внимателно, за да не я засегна дълбоко и прегазя.

— Просто ме попитай — каза тя, очевидно правилно разчела изражението ми. — Ако ще правим това... — продължи и размаха ръка между нас, — трябва да знаеш тези неща за мен.

— Ти не си... — започнах сконфузено. Имах чувството, че пробвам детска ръкавичка и не знам как да я сложа. Прегълътнах, после пак прегълътнах по-тежко, закашлях се.

— Найл — каза тя и се протегна да ме целуне. Устните ѝ се задържаха малко по-дълго до крайчето на устата ми. — Питай.

— Сексът... не е проблем за теб.

Не беше въпрос. Исках да затворя очи и да изчезна през червените петна от смущение, появили се по кожата ми. Тя беше толкова отворена, чувствуваше се удобно в сексуалността си и сякаш не забелязала, дори не се притесни от откровените ми думи.

— В началото беше. Искам да кажа, че дори сега понякога може да се окаже проблем. През първата година и нещо леко се побърквах. Спах с няколко момчета. Сякаш се опитвах да кажа на вселената, че това е мой избор, че няма право да ми се меси и да ми казва кога да се побърквам от страх. Но най-много ми помогна терапевтът. Но това, което Пол направи, не беше свързано само съсекса. Той беше много объркано момче. След това с другите момчета не беше така, но той ми показва, че някои хора са... с тъмна природа.

— Често ли мислиш за това?

Тя ми се усмихна, докосна устните ми с показалеца си по начин, който беше едновременно сладко и побъркващо съблазнителен.

— Може би. Зависи от обстоятелствата в живота ми за дадения момент.

Усетих как инстинктивно се отдръпвам назад.

— А сега наистина мисля за това и се тревожа, че ще бъдеш прекалено внимателен с мен, ще се разколебаеш... или ще се откажеш.

— Очите ѝ ме умоляваха. — Моля те, не го прави. Обещай ми.

Исках да ѝ обещая, но това, което ми каза току-що, само затвърди убеждението ми, че трябва да стъпвам бавно.

— Аз...

На вратата се почука. Носеха вечерята. Станах, облякох ризата си и отворих вратата. Момчето влезе с количката с вечерята, подреди я до леглото и ми подаде да разпиша сметката. Стаята кънтеше от тишина. Думите, казани преди минути, сякаш се разтваряха във въздуха и го правеха по-тежък. Руби седна, кръстоса крака под дупето си и повдигна сребърния капак на чинията си. Сервитьорът излезе и аз седнах до нея.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад — каза тихо и започна да излива индустриски количества кетчуп върху картофките си. После се наведе към мен, целуна ме по бузата. Това момиче беше толкова естествено, толкова... нормално. — Благодаря за вечерята, секси.

Когато започна да се храни, разбрах само, че този разговор беше приключил и продължавахме напред.

* * *

Руби се отпусна назад на леглото и се усмихна доволно.

— Каквото и да се случи тази вечер, просто съм длъжна да те предупредя, че малко неща могат да надминат удоволствието от този чийзбургер.

— Страхувам се, че дори един обикновен бургер има повече опит от мен.

— В такъв случай, господин Стела, изкарайте тежката артилерия — изумителните си умения да съблазнявате — каза с усмивка.

Вечерята беше вкусна, но така й не разбрах какво ям. Бях на пълен автопилот. Със сигурност знаех, че не искам да бързаме. И след откровения ни разговор и това, което ми каза за себе си, исках да бъда много внимателен не само с тялото, но и с чувствата й.

Станах от стола, минах покрай масата и легнах на леглото до нея почти покривайки я с тяло.

— Добро начало — каза тя и пръстите й веднага се захванаха с копчетата на ризата ми. За втори път. А аз се заиграх с горното копче на копринената й риза. — Изпитваш съмнения? — попита, защото очевидно само си играех с копчето, без да го разкопчавам.

Поклатих глава. Мислех. Прекалено много мислех. Зелените ѝ очи изучаваха лицето ми. Търпеливи, но напрегнати.

— Мисля, че просто искам да съм наясно какво правим тази вечер и по принцип. Малко съм разтресен от това, което ми каза. — Бръчицата на челото ѝ се изглади, погледна ме с разбиране и притисна глава във възглавницата, за да ме вижда по-добре. — За Пол. И за това как си реагирала, като си се впуснала в секунални връзки с други момчета.

В очите ѝ видях болка, която премина за секунда, защото тя побърза да я скрие.

— Не съм го правила от много време.

Усмихнах се. Тя беше едва на двадесет и три. „Много време“ със сигурност е доста относително понятие.

— Не, не се опитвам дори да те съдя, Руби. Може би това е едно уместно напомняне за самия мен да внимавам и да стъпвам бавно.

— Искаш да кажеш никакъвекс.

Погледнах в очите ѝ и кимнах.

— Аз съм старомоден мъж. Знам, осъзнавам го. Ноексът е нещо, което искам да правя само когато съм влюбен.

През лицето ѝ мина някаква емоция — нямах никаква идея какво ли можеше да значи. Стори ми се, че иска да каже нещо, но се отказа и само кимна.

Исках да ѝ обясня думите си, да се впусна в разточителни пояснения, защото знаех как ги е интерпретирала. Вероятно мислеше, че за мен това не е такава връзка, че никога няма да се влюбя в нея, че дори не вървим в тази посока. Исках да ѝ кажа, че не е така, но аз самият не бях сигурен в каква посока вървим. В миговете, когато бях до нея, всичко изглеждаше ясно и лесно. Исках да ѝ се насладя. Не знаех защо желаех точно нея. Освен това, не исках и да очаквам много. По рождение съм изключително откровен за такива неща и винаги искам да съм честен с хората. Просто съм такъв. Може би това между нас щеше да се окаже нещо красиво, нещо лесно и удобно, но предимноексуално?

И в крайна сметка временно.

Повечето хора имат по няколко връзки в живота си. Идеята, че Руби можеше да се окаже нещо по-постоянно в живота ми, определено ми харесваше, но аз я познавах от прекалено малко време.

— Чувам какво си мислиш — прошепна тя и придърпа главата ми да ме целуне сладко. Само веднъж. — Защо идеята, че си сам с мен в тази хотелска стая, те кара да търсиш паникбутона. Никой не е тръгнал да слага определения и етикети на отношенията ни. Най-малко аз. — Тя наистина бе прочела мислите ми. — Харесвам те, искам да съм с теб. Причината няма значение. Може би и аз не я знам в момента.

Причината няма значение. Може би и аз не я знам в момента.

Точно тези думи ми помогнаха да дишам и да се почувствам по-свободен. Отпуснах се в ръцете ѝ и се оставил на пръстите ѝ да галят косата ми. Харесваше ми как я подръпва, как ноктите ѝ леко драскат по главата ми. Харесваша ми онези признания на страсть, които никога не бях изживявал в досегашния си романтичен и любовен живот. Устните

й бяха плътни, сочни, топли. Ухаеха на спрайт и на шоколад с мента, който бяха донесли с вечерята. Устната ѝ леко се отвори. Устните ни се срещнаха и усетих леките вибрации от тихия ѝ стон.

Да, определено премислях дяволски много. Прокарах ръка по корема ѝ, нагоре към гърдите и пак се върнах на горното копче на блузата ѝ. И тогава чак сякаш някой натисна бутона за пауза в мозъка ми и спрях да мисля. Разкопчах първото, после второто и така до последното. Тя се измъкна от блузата си. Изведнъж лежеше под мен само по бледожълт сutiен.

Мили боже!

Можех да заровя лице в кожата ѝ и никога повече да не поискам да го вдигна от там, просто защото нямаше да имам нужда от нищо друго.

— Имаш най-красивите гърди, които съм виждал в живота си.

Тя застина под мен, сложи ръце на лицето си и се скри от мен. Какво бях казал? Обидих ли я? Затова че ѝ казах, че има красиви гърди? Дали пък не очакваше да правимекс, без да си говорим или да коментираме?

— Руби?

— Дай ми минутка да се съвзема, моля те. — Гласът ѝ беше заглушен от дланите ѝ.

— Бях прекалено откровен, нали?

— Не. — Пусна ръцете до тялото си, погледна ме с онези красиви очи и каза: — Имах... момент... пътешествие на душата извън тялото — Найл Стела току-що свали блузата ми и хареса гърдите ми.

— Искаш ли да пуснеш съобщение на някого по този повод — попитах и едва задуших смеха си.

— Не, но после ще го добавя в списъка си Моменти и Преживявания С Найл Стела — пошегува се тя, сложи ръце в косата ми и ме придърпа надолу.

Погалих шията ѝ и ръката ми се спусна към рамото ѝ. Тялото ѝ се изви под моето.

— Найл.

— Търпение.

Сutiенът ѝ беше копринен и много тънък. Не разбирах как такава деликатна материя успяваща да държи пищните ѝ гърди. Почти

ми се прииска да не го махам — тръпката от очакването беше прекалено силна и исках да я усещам повече време.

— Но ти вече си ме виждал напълно гола.

— Не можеш директно да ме обвиниш, затова че съм те виждал гола — казах и я погледнах в очите. — Но разликата е, че докато те гледах гола, не те докоснах.

В очите ѝ видях весело пламъче, но също и нетърпението и потребността ѝ.

— Можеш ли да ме съблечеш гола сега?

— Има неща, които можеш да претупаш. Ти не си едно от тях. Не желая да бързам, искам да ти отделя повече време и внимание. Кожата ти трябва да бъде усетена, сантиметър по сантиметър, искам да изпиташ удоволствие и да го удължа максимално. Ти трябва да бъдеш съблазнена. — Погледнах я и продължих: — Затова тази вечер ще правим любов, но само с пръстите ми, но искам да свършиш върху пръстите ми с такава страст и сила, че към полунощ да се събудиш и да искаш да го направиш пак сама, но няма да успееш. — Целунах рамото ѝ и казах тихо: — Просто няма да е същото. Няма да го направиш както трябва. — Прокарах пръст по брадичката ѝ. — Пръстите ти няма да са същият размер, няма да стигат толкова дълбоко. Но най-съществената причина да се провалиш и да не постигнеш същия ефект сама е, че няма да бъдеш търпелива.

Тя изръмжа тихо, зарови ръце в косата ми и я дръпна. Прокарах пръст по вдълбнатината под шията ѝ и го пуснах надолу към гърдите ѝ.

— Няма да имаш търпение да погалиш перфектната си кожа, точно тези точки тук, да усетиш топлината ѝ, да усетиш под пръстите си релефа на тази единствена бенка. Точно тук. Няма да можеш да целунеш корема и около него.

Наведох се и я целунах точно под сutiена, мушнах ръка под нея и го разкопчах, но не го махнах, оставил го да покрива гърдите ѝ. Тялото ѝ отново се изви нагоре, гърчеше се и се усукваше под мен. Лявата презрамка падна по рамото и аз я целунах.

— Ще го махнеш ли? — прошепна и пак изви гръб над матрака.

— Все още не.

Дишаše тежко, през зъби, докато засмуквах кожата около гърдите ѝ и бавно разкопчавах полата ѝ и после плавно я плъзнах по

бедрата ѝ.

— Найл?

— Ммм?

— Боли ме.

Смехът ми излезе като накъсано дихание върху кожата ѝ.

— Наистина?

— Може да се бавиш, колкото си искаш, само моля те, сложи ръката си там.

— Ще сложа ръката си не само там, ще я сложа върху всяка част от тялото ти, когато съм готов. Довери ми се.

Никога през целия ми живот не ми бяха давали възможността да се насладя така, да не бързам, да вкусвам и да боготворя аромата на женското тяло. На фона на секундите, минутите, които прекарвах с Руби, досегашният ми сексуален живот изглеждаше като цифров код, вкаран някак между другото в компютърна програма.

Наведох се и целунах най-горната част на гърдите ѝ, точно там, където започваха да се издигат. Сочни, твърди, обли. Притиснах зъби към кожата. Стенех. Исках да смуча, да хапя, да я... погълна. Гърдите ѝ ме превръщаха в звяр. Исках да я стискам, да я разкъсам, да я хапя. Мамка му... да я чукам. Представих си как се катеря върху тялото ѝ, как притискам гърдите ѝ около пениса ми, как се трия в нея, как най-egoистично намирам своето собствено удоволствие — да бъда така близко до нея, да вдишвам аромата ѝ, да чувам дрезгавите ѝ, накъсани стонове.

Една малка частичка от мен се сви на топка от грубостта на животинските ми инстинкти, но гласът на Руби в съзнанието ми беше по-силен от всичко друго: *Отпусни се, не мисли, покажи ми какво искаш от мен. Вземи всичко, което искаш.*

Легнах върху нея, обхванах гърдите ѝ, притиснах ги една към друга и засмуках кожата, където се събираха. Пльзнах език около изящната вдълбнатина. Тя изви тялото си нагоре и вкара пръсти в косата ми, придърпа таза ми към себе си, за да може да се отърка в мен.

Дръпнах презрамките на сутиена ѝ надолу, метнах го настрани. Зърната ѝ бяха същото розово като устните и без да се замислям, се наведох, придърпах гладно едното в устата си и го засмуках.

— Найл. О, БОЖЕ!

Начинът, по който реагира, ме разтърси. Можех да предизвикам това с едно докосване на зърната ѝ, само докато я притисках към тялото си. Аз? Исках тази реакция да е само за мен, за никой друг. Исках да я опаковам внимателно и да си я прибера, за да не може друг да я види такава и да ѝ се наслади така, както можех аз. Имах потребност да черпя, да консумирам вълнението и екстаза ѝ, който причинявах аз, исках да пия от удоволствието ѝ, докато започне да пиши името ми, докато си изгуби ума, докато започне да се гърчи потна под мен.

Кожата ѝ сякаш блестеше при всеки мой допир. Устните ми обхождаха красивите очертания на корема, на пъпа, на ханша ѝ. Това бяха моите Велики географски открития и аз спирах и се възхищавах на всяко едно, изучавах го милиметър по милиметър. Притиснах таза си към матрака и отчаяно търсех облекчението си.

Под мен Руби се люлееше в ръцете ми, огъваща се, умоляваща и копненеща. На гърдите ѝ бе избила ситна пот. Косата ми беше оплетена и рошава от заровените ѝ пръсти и драещите ѝ ноктите.

O, тя беше истинско чудо.

— Позволи ми да те докосна — примоли се тя.

— Почакай.

— *Не мога.*

Дръпнах ластика на бикините ѝ настрани и целунах кожата под него, точно над венериния хълм. Тя изсъска „да“ и аз плъзнах светложълтата дантела по бедрата ѝ. Руби беше напълно гола и мамка му... *перфектна*.

Усещах очите ѝ върху себе си, плъзнах една ръка по бедрото ѝ и гледах как пръстите ми се движат по бялата ѝ кожа. Моята изглеждаше толкова по-тъмна. Вътрешността на бедрата ѝ беше най-мекото нещо, което някога бях докосвал в живота си. Пръстите ми леко трепереха, докато се катереха нагоре. Сърцето ми бълскаше в гърдите. Бях я докосвал между краката в офиса, но тогава беше съвсем различно, набързо и прекалено интензивно. Но сега имах часове. Можех да я държа будна цяла нощ, да ѝ доставям удоволствие с ръце, с уста, със зъби около гърдите ѝ, по корема и шията ѝ.

Пръстите ми търсеха онова място, където знаех, че ме иска най-много. Тя потрепери, бедрата ѝ отскочиха нагоре, тазът също. Търсеше ръката ми.

— Така ме убиваш — каза и уви длан около китката ми. — Кълна се, ще свърша в секундата, в която ме докоснеш.

Начинът, по който го каза, и мисълта, че е толкова възбудена, че *моят* допир можеше да причини това, буквално ме разтърси. Усмихнах се и плъзнах пръст в нея. Тя извика. Беше не само мокра, а буквално течеше, хълзгава и топла. Можех да се наведа и да я целуна там. Или да се покача върху нея и да вляза, което бе по-изкушаващата идея. Не можех дори да си представя какво ли би било да съм в нея.

Бях крайно благодарен, че все още имам бариера — панталоните ми. Бях благодарен... за колебанието ми, което просто се разхождаше из съзнанието ми и ми казваше да я карам леко.

Нямаше как да сравня това изживяване с жалкия си, макар и дългогодишен опит векса. Веднага се почувствах виновен. Не трябваше, не беше редно да мисля за Порша сега, макар че всъщност изпитвах само облекчение, че вече съм напълно независим от нея. Но голото тяло на Руби и изпърженият ми до овъгливане мозък от перспективата да й доставя удоволствие, напълно елиминираха дисциплинирания ми начин на мислене, на който бях навикнал. Руби отваряше нещо в мен, разголваше ме, караше ме да искам да бъда по-прозрачен и разбирам както за себе си, така и за нея.

Докато я докосвах, докато я любех с два пръста и после с три, оставил мислите си да се реят свободно. Това вероятно бе интимността: да даваш удоволствие на другия човек, и този друг човек да го приема с желание, гладно, с нетърпение; когато и двамата партньори по собствено желание и воля се отдават на това усещане. Тя желаеше да бъде с мен тази вечер, дали беше с цел или беше нейният начин да ме допусне до себе си, не знам, но начинът, по който го направи, ми помогна да освободя нещо в себе си, да се чувствам уверен и спокоен.

С всяко движение на ръката ми, с всеки вик от устата й, моята увереност нарастваше. Не след дълго бях убеден, че никой мъж не е желал друга жена така, както аз желаех жената до мен. Исках да я целувам, да я лижа, да я смучка, да я чукам, но някаква по-тъмна, по-жестока част от мен искаше да заклеймя устните й, горещата й кожа, болезнените й звуци, меките й бедра и (най-сетне си го казах пред себе си) най-красивото, мокро, меко пиче, за каквото никога не бях и

мечтал. Исках да я погледна и да усетя с цялото си същество, че всичко това е мое.

Тя започна да се огъва, мускулите ѝ се свиваха под пръстите ми, а аз я гледах с почти болезнено вълнение. Колко странно, мислех си, че цялото тяло ме боли и копнее за извивката на раменете ѝ, за кожата около пъпа ѝ, за пулсиращата вена на врата ѝ?

Докато я гледах как лети нагоре, сърцето ми буквално се качи в гърлото. Вдигнах глава, откъснах очи от влагалището ѝ и засмуках зърното ѝ. В мига, в който усети допира ми върху гръдта си, тя сякаш се успокои за секунда, но веднага след това тялото ѝ се изви нагоре, главата ѝ потъна във възглавницата и почти изпищя. Остана неподвижна само за няколко секунди и веднага след това ръката ѝ се плъзна в косата ми. Наведох се и обрах с език сладките въздишки на облекчение, все още вибриращи по устните ѝ.

— Боже мой — каза, затвори очи и отпусна тялото си под мен. — Аз... просто...

— Когато свършваш, ти си най-изключителното човешко същество.

— Това... Ти... изглеждаш като... нещо, което съм измислила в някой красив сън. Като плод на въображението ми.

Прокарах пръст по корема ѝ, през ребрата и тихо казах на глас нещо, което никога досега не бях казвал и с което се разголвах пред нея.

— Обичам аромата ти. Страхувам се, че ще си загубя ума, когато най-сетне те почувствува върху езика си.

След като изрекох тези думи, Руби ме придърпа с нетърпеливи ръце към себе си и с ново, по-силно желание. Аз бях обезумял, а тя съвсем си беше загубила разсъдъка — потна, мокра, влажни устни, цялата притисната към мен. Зъбите ни се удряха, целувките ни бяха хаотични. Тя рязко и трескаво разкопча колана ми, който ме изплюща по корема, докато тя се опитваше да събие панталоните ми.

Странно, ударът не ме разсея — напротив, разгорещи желанието ми.

Тя свали панталоните до коленете ми, пресегна се към пениса ми.

— Майко мила... Ти си...

Отдръпнах се и я погледнах с озверели очи. Тя беше третата жена в света, която виждаше пениса ми и честно казано не ми пукаше как ще довърши изречението. Пулсирах в ръката ѝ и буквально я умолявах да ми даде жадуваното облекчение.

— Голям — каза и ме погледна. — *Исусе!*

И после плъзна ръка по него, притискайки го. Виках от облекчение. За малко да не чуя димите ѝ:

— Никога не съм била с мъж, който е бил...

Съзнанието ми беше замъглено от бавните ѝ движения. Не е бил какво? Американец? Който не е искал да бърза да я изчука? Който няма опит с жените? И после проследих погледа ѝ и разбрах.

— Обрязан?

Тя кимна и зарови глава в шията ми.

— Мисля, че е същото, само че малко по-лесно в известно отношение.

— Лесно? — прозвуча като в транс. Точно както звучах в момента и аз.

Ако си пораздвижиши ръката малко по-бързо, ще разбереш за какво става дума.

Сложих ръка върху нейната и я накарах да се движи по-бързо. Усещах горещото напрежение ниско в гръбнака си, нарастващата ми потребност да я чукам, да чукам юмрука ѝ, да чукам... нещо нейно. Тя леко изскимтя, когато кожичката се плъзна назад по главичката.

— Колко е възбуджащо! О, мамка му! Не мога да повярвам, че правя това. Не мога да повярвам...

— Шшиш — прошепнах. Исках да се върне при мен, да се концентрира върху мен, а не върху мисълта, че го прави. Това беше реалност: бях над нея, пенисът ми бе в юмрука ѝ, устата ми върху шията ѝ, а сърцето ми бавно изтичаше и се вливаше в нейното. — Остани с мен.

От този момент думите ми бяха мантра:

Дай ми

Дай ми

Дай ми

О, мамка му, Руби

Дай ми

Дай

Дори не бях сигурен какво исках от нея. Дай ми свободата да позволя на думите си да излизат от устата ми лесно. Дай ми разрешение да се пусна, да се отпусна и да задишам — ето за това копнея от толкова време. Дай ми онова спокойно и сигурно място, където не е нужно да изграждам стена и се крия зад нея.

Ръката ѝ намали скоростта си, палецът ѝ леко минаваше по главичката. Тя гледаше, и аз гледах.

— Обичам, когато те възбуждам така — едва прошепна.

— Точно това правиш. Толкова възбуден, че си губя ума почти през цялото време — признах.

Звучах отчаян, бях отчаян.

Тя погледна към устните ми, наведох се да я целуна и засмуках влажната ѝ сочна устна. Зърната ѝ бяха набънали, стегнати, като малки камъчета. И тогава ме порази мисълта, че за нея *моето удоволствие беше нейният дар*. Мисълта, че някой ме искаше по този начин, ме замайваше, бях като упоен. В същото време исках и тя да изпита същото с мен, да се чувства добре; исках да ѝ е приятно, когато сме интимни, или когато говорим, или просто се разхождаме по Пето авеню.

Прокарах пръст по устната ѝ, залепих устни за нейните и изсъсках през зъби, когато палецът ѝ мина по най-чувствителното ми място.

— Мога да усетя вкуса ти върху пръста си — прошепнах близо до устата ѝ и размърдах таза си. Устните ми се плъзнаха към гърдите ѝ.

Усещах как набъбвам в ръцете ѝ, как удоволствието се катери по краката ми, как се спуска по гръбнака ми, и в един миг вече свирепо чуках юмрука ѝ, устата ми гладно смучеше зърното, зъбите ми се впиваха, докато усетих кръвта ѝ върху езика си, и със стегнати, накъсани стонове в ухото ми ме молеше да свърша.

От гърдите ми се откърти дълбок стон и гръмнах, излях се в ръката ѝ, по бедрото, по пъпа, дори по гърдите ѝ, където бях оставил следа от зъбите си.

Минути след като оргазмът ми започна да затихва и единственият звук в стаята беше от дишането ни, тя все още не ме пускаше. Протегна ръка, докосна петното от сперма и го размаза по кожата си. Едва сега, застанал неподвижно над нея, разбрах колко свирепо гладни, ненаситни бяхме в целувките и в докосванията си.

Гърдите ѝ бяха зачервени и охлузени от наболата ми брада, устните ѝ изглеждаха подути, изнасилени. Телата ни бяха в пот. Без да я целувам между краката, без да правимекс, бяхме успели да направим нещо много по-диво и лудо. Това беше най-помитащото сексуално преживяване в целия ми живот. Тя затвори очи и каза:

— Ужасявам се, че това, което изпитвам към теб, ще стане толкова голямо, че...

Заглуших думите ѝ с целувка, а ръката ми пак се плъзна между краката ѝ.

Не беше възможно да избягам от хаоса на собствените си мисли. Това беше нещо много по-силно, по-голямо от всичко, което бях преживял през целия си брак.

— Това беше най-интензивното преживяване в целия ми живот.

И нещо в това усещане ми се струваше грешно и ме плашеше.

Трябваше да се потопя обратно в това изживяване, преди паниката да погаси този океан от емоции и да ме направи глухоням и безчувствен.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА РУБИ

Очаквах, че Найл спи така, както работи — в замръзнала стегната и скована поза, като сериозен бизнесмен, като зрял човек. Но предположението ми се оказа напълно грешно. Той спеше по корем с ръце под възглавницата, на практика увит около нея и като бебе не спираше да мърмори и да подсмърча. Бях се облегнала на лакът и го гледах, но усетих как сънят ме завладява, така че най-сетне се отпуснах внимателно по гръб. Исках да го гледам. Исках поне още малко да задържа това усещане, че съм в рая и гледам някое заспало ангелче. За секунда обмислих идеята да го държа на приспивателни, за да му се дивя и просто да го гледам, но знаех, че няма как да стане.

Чаршафите миришеха на него, все още усещах допира на пръстите му по кожата си, устните му по цялото ми тяло и... майко мила... оргазмът му... навсякъде по мен. Ако затворех очи, все още можех да почувствам натиска на пръстите му между краката си.

Но с тихите спокойни звуци на съня му дойде и познатото съмнение. Не беше набрало титанична сила — по-скоро звучеше сякаш някой креши от съседния апартамент, но все пак го чуха и разбирах, че е кряськ. Запитах се колко дълго можех да се правя, че не чувам и дали мога да пренебрегвам усещането, че се случва нещо тревожно, нещо, което определено ме притесняваше. Едно от нещата, които родителите ни наಸърчаваха в нас, беше да слушаме интуицията си и да обръщаме внимание, когато ни подсказва, че нещо е не така, както трябва да е, дори когато ни плаши. А това определено ме плашеше. Мамка му, направо ми се изправяше косата от ужас.

Найл подхождаше към тази връзка с огромно колебание и през безброй нервни изблици. Знаех, че не вярва в себе си и в способността си да бъде добър и достоен партньор, но дали това беше всичко? Дали нямаше и друго?

В стаята беше все още тъмно и аз се сгущих в празното топло място до него. Кожата му слабо ухаеше на сапун. Дишането му беше

тихо и равно. Затворих очи и се опитах да се убедя, че е прекалено рано да се тревожа за неща, които са извън моя контрол. Щях да имам прекалено много време да изпадам в паника. По-късно.

Когато пак отворих очи, бях сама. Премигнах няколко пъти към тавана. Сините завеси грееха с ослепителната светлина на утрото. Лампата в банята светеше и луминесцентната светлина падаше до средата на пода в стаята. Водата в банята течеше и от време на време се чуваше някакво почукване върху... ръба на мивката?

— Найл? — извиках и се надигнах на лакът. Водата спря и черната му коса се подаде в рамката на вратата.

— Добро утро — каза. Половината му лице все още беше покрито с пяна за бръснене. — Дано не съм те събудил.

— О, божествено! Беше гол до кръста! Радостта ми бързо увехна — вече беше облякъл официалните си панталони.

— Къде отиваш? — попитах с прозявка.

Той вече се бе скрил в банята и пак беше пускал водата.

— Получих съобщение от Тони — каза високо. Усетих как неволно въртя очи. Не знам защо това беше обичайната ми неизбежна реакция към всяко споменаване на името на Антъни. — Уговорил е някаква ранна среща чак в другия край на града. Трябва да отида.

— В... — Погледнах часовник. — В седем сутринта?

— За съжаление, да.

Бях се надявала да закусваме заедно. Всъщност се бях надявала да ни донесат закуска, да си подаваме малки парченца плодове, грозде или ягоди примерно, и след това да правим луд безсршенекс под душа.

— Добре. — Реших да не споделям очакванията си.

Изведнъж леглото ми се стори много празно. Съмненията от снощи изпълзяха на повърхността и се настаниха в съзнанието ми. Найл излезе от банята, мушна ръцете си в изгладената риза, а аз гледах как божественото му тяло малко по малко се скрива с всяко закопчано копче.

— Ще се видим в офиса по-късно, нали? — попита.

— Разбира се. — Сложих още една възглавница под главата си и тогава се сетих нещо. — Снощи...

Какво всъщност исках да кажа? *Беше изумително? Объркващо? Ужасяващо и страшно?* Истината е, че беше по малко от трите.

— Достатъчно за теб? — попита. Знаех, че не търси похвала или подхранване на егото. Просто искаше да знае как се е справил.

— Повече от достатъчно. Мисля, че хората не оценяват подобава божествената сила на чукането с пръсти.

Той се засмя, поклати глава и се захвани да връзва възела на вратовръзката си.

— Как ги измисляш такива...

— Сериозно говоря. Когато си млад, всяка стъпка е крайъгълен камък. Първа целувка, първа база, втора — казах, без да обръщам внимание на начина, по който ме гледаше. Вдигнах колене до брадичката си и ги обгърнах с ръце. — Ако можех да се върна назад във времето и да дам някой и друг съвет на тийнейджърката Руби, бих й казала... да си слага повече слънцезащитен крем разбира се, но второто най-важно нещо, което бих я посъветвала, е да намали малко темпото, да не препуска и да се наслади на всички тези първи неща. Да се наслади на очакването да се случат. Когато започнеш да правишекс, всички тези първи неща се превръщат в средство да стигнеш до края и вече не са събития сами по себе си. От един момент нататък хората вече не искат само да се докосват, а и да се чукат след това.

Найл ме погледна от другия край на стаята, усмихна се и каза:

— Благодаря ти.

— За какво?

— За търпението ти към мен в... тази ситуация. Знам, че изглеждам задръстен и спечен, но искам да те уверя, че аз... съм доста привързан към теб, Руби.

— И аз съм доста привързана към вас, господин Найл Стела — казах и захапах устните си да прикрия усмивката си.

Той се приближи към леглото и ме целуна по челото.

— Ще се видим след малко.

И тръгна.

* * *

Тази сутрин отделих повече време да се пригответ. Облякох тясна черна рокля, изправих косата си и си сложих червилото за специални случаи. На път за офиса закусих набързо в „Норма“. Имах нужда от

малко повече самочувствие днес и този тоалет обикновено вършеше работа. В Манхатън беше студено и ветровито. Придърпах палтото си по-плътно около тялото и увих яката около врата си. Червено палто, за да пасва на червилото ми. Реших да отида пеша, дори избрах друг път.

Когато бях малка, майка ми винаги държеше на нощното си шкафче книгата „Любовна история“. Дизайнерът на корицата е бил вдъхновен от една скулптура на Шесто авеню. Знаех, че майка ми ще се зарадва да ѝ пратя снимка на тази скулптура, затова я бях издирила в интернет и намерих начин да стигна дотам и после до офиса.

Забелязах я веднага, защото около нея имаше група туристи с телефони и фотоапарати и си правеха селфита или се снимаха един друг. Беше обикновена скулптура — четири букви в червено с леко синкав нюанс към краищата. *L* и *O* бяха над *V* и *E*. Извадих телефона си да я снимам и да я пратя на майка ми.

— Здравейте, госпожице Милър. — Акцентът беше толкова познат, че цялото ми тяло изтръпна чак до пръстите на краката и ръцете.

— Макс! — Боже мой, мъжете в това семейство бяха непоносимо несправедливо красиви. От пръв поглед личеше, че Найл и Макс са братя, макар че косата на Макс беше малко по-светла и очите му имаха зеленикова нишка. Същият прав нос, изсечена челюст, трапчинки. И двамата се извисяваха над всички останали хора. Просто Макс беше публична личност и знаеше, че е красив.

Надявах се да приеме лекото ми изчервяване като смущение, че ме е хванал да си правя снимки из улиците на Ню Йорк, а не защото си мислех, че семейството им плува в море от редки, изумителни гени. Секунда след това забелязах Уил. *Пресвета Дево!* Уил изглеждаше като самия грях, облечен в костюм. *Грехът* говореше по телефона, но ми махна лекичко и се усмихна.

— Къде е малкото ми братче тази сутрин? — попита Макс.

— Нещо изскочи рано сутринта. Ще се видим направо в офиса.

Макс ми намигна и докато слагаше кожената ръкавица на лявата си ръка, забелязах голяма венчална халка, която блестеше, сякаш събрала всички утринни лъчи.

— Дали ще мога да те убедя да дойдеш с нас за по кафе? — попита.

Уил беше приключи с разговора си, и вече стоеше до Макс и кимаше в съгласие. Честно, нямах никаква представа как жените на тези двамата успяваха да свършат никаква работа. Вече бях пила кафе, но как изобщо можех да откажа?

— Разбира се. Да вървим.

— Отлично. Уилям?

— Мм?

— Готов ли си?

— Както винаги — отговори Уил и ми предложи ръката си.

* * *

Влязохме в малко кафене на около две минути нагоре по улицата. Тръгнах след тях към една от масите в дъното. Заведението беше претъпкано от туристи и бизнесмени, спрели за малко да пият кафе и да хапнат или просто да вземат нещо за хапване на път към офиса. Напитките ни бяха донесени на секундата. Запитах се какво ли би си помислил Найл, ако знаеше, че пия кафе с брат му.

— Видях снимка на Анабел. Тя е... прелестна. Поздравления, Макс.

Макс, който точно развиваше шала от врата си, ми се усмихна широко и попита:

— Найл ти е показал снимка на малката ми госпожичка?

— Да. И толкова прилича на теб!

Уил сбърчи вежди, разкъса пакетчето захар и каза:

— На тоя грозник ли? Не, категорично не. Сара е зашеметяваща жена и онова малко момиченце е най-красивото нещо, което някога съм виждал. И чично ѝ Уил ще седи на вратата със заредена пушка и ще стреля по топките на всяко момче, което сгреши да я погледне по неподходящ начин.

— Благодаря, Уилям. Самият аз не бих могъл да го кажа подобре. Майка ѝ Сара е изключително красива жена и ако малката ми любима е наполовина чаровница като майка си, мога да кажа с ръка на сърце, че съм напълно и тотално преебан.

— О, бъди сигурен, че си — каза Уил и вдигна чашата си.

— Имаш ли деца, Уил? — попитах.

Макс за малко да се задави с водата си.

— М... не. Все още.

— Но при Уил това не се дължи на липса на практика.

— И това е вярно — отговори Уил някак развлъннувано.

Макс наля сметана в кафето си и се обърна с усмивка към мен. Имах чувството, че Макс е от онези хора, които винаги се усмихват. При него обаче това важеше с двойна сила, когато се шегуваше с някого или се опитваше да го изкара от кожата му. Освен това имаше чар, който предизвикваше хората да си казват всичко, да *споделят* всичко. Точно в този миг исках да излея сърцето си на масата, да му разкажа всичко, защото знаех, че умира да го чуе.

— Е, как се държи Найл с теб? — попита.

— Страхотно — казах и започнах да разбърквам кафето си.

Погледът ми потъна в карамеления цвят на топлата течност. Наблюдавах как пяната полека се топи и се надявах да се отърва от въпросите му само с една дума. Не знаех какво да му кажа. Нямах никакви мръсни тайни за споделяне. — Страхoten е. Искам да кажа... държи се страхотно.

Браво, страхотна реч, Руби! Закова го.

— Сериозно? Не думай? — проточи Макс.

— Престани, Макс — каза Уил и насочи бъркалката към лицето му. — Не си мисли, че не познавам тази физиономия. Ти си по-зле и от майка ми. Остави момичето на мира.

Макс невинно повдигна вежди.

— Майка ти е прекрасна жена. Това го казвам по-скоро като сравнение, а не като комплимент към теб, защото не приличаш на нея.

— Не му обръщай внимание — каза ми Уил. — Той е като работна пчеличка — обича да знае какво става с всеки, за да може после да мята лайна по него, да се подиграва и да му вгорчава живота. Не му казвай нищо, остави го да страда.

Макс протегна ръка и с чаровната си усмивка спря едната от сервитьорките.

— Извинявай слънце, но мога ли да те помоля да донесеш на тоя тута една купичка овесена каша? — попита и посочи към Уил. — Малко е раздразнителен тази сутрин и една здравословна закуска ще му помогне да се освободи от стреса.

Момичето погледна Уил, после Макс, загледа се в нищото съвсем объркана, кимна с глава и се отдалечи. Уил се засмя. Сега вече започнах да разбирам, че това си беше техният начин на общуване. Точно това бе имал предвид Найл, когато ми разказваше за колоритността на брат си. Можех да седя цял ден и да ги гледам и слушам.

— Искате ли да ви оставя насаме вас двамата? Мога да ви дам моята хотелска стая за през деня — казах след кратка пауза.

Те се обърнаха към мен и Макс се засмя с пълно гърло.

— Това момиче ни разказа играта с едно изречение — каза той на Уил. — Ще ми се да я задържим и бъде с нас.

— Сигурен ли си, че твойт човек е готов за нея? — попита Уил и ме посочи с брадичка. — Тя е огън момиче, а Найл е...

— О, той е OK, нали? — прекъсна го Макс. Беше толкова сладко да го чуеш как се опитва да защити брат си. — Просто трябва да изчисти мозъка и тялото си от оная каканижеща отрова. Найл обича да се забавлява както всеки нормален човек и не е по-малко авантюристичен.

Кимнах с разбиране.

— Мисля, че си прав — каза Уил. — Как го каза онова за потиснатата сексуална енергия?

— Може да захрани с електричество целия шибан град. Ето точно тук влиза в употреба строителното инженерство и планирането — да метне здраво въжето с куката и да почне да се катери по стената нагоре, без да пада.

— Е, това проработи при Клоуи и Бенет. Шеф, асистентка с орехотрошачка между кратката...

— Найл не ми е шеф — казах с малко повече ентузиазъм на границата на агресия. Сякаш някой бе минал из града, беше съbral целия конфуз на утрото с всичките проблеми и спорове на всички хора с радиус няколко километра, беше го опаковал в кутия с красива панделка и го бе цопнал в средата на масата ни. За щастие и двамата бяха възпитани мъже и се направиха, че нищо не се е случило. Отпиха от кафето си, погледнаха си часовниците. Да, деликатността не беше сред силните им качества.

— Добре — въздъхнах. Не можех да понеса внезапно настапалата неловка тишина. — Харесвам го. Много.

Огромната усмивка на Макс цъфна отново и... Боже, сърцето ми се разтапяше.

— Ей сега вече направи голяма грешка — каза Уил. — Тоя ръб тутка няма да затвори уста. Ще си навири носа в гащите. Може даже да те покани да се нанесеш да живееш при тях. С брат му. За да може по-лесно да планира срещите ви, сватбата ви, да измисли имена на децата ви... Да им стане кръстник...

— Просто бъди търпелива с него — каза Макс, без да обръща внимание на Уил. — Той е малко костелив орех.

— Това вече го разбрах. И не е придобил изключителни умения в изкуството на споделянето. Страх го е да не даде повече от необходимото.

Макс се засмя и вдигна чаша до устните си.

— Може и да не казва много, но те уверявам, че зад всяка дума, която събере кураж да изрече, има поне шест мисли в главата му и те невинаги вървят в една посока. Винаги е бил такъв.

— Страхотно! — казах и наведох глава и пак се загледах в остатъка от кафето си и в мъничкото пяна, останала да плува на повърхността. Макс оставил кафето си на масата и каза:

— Позволи ми да бъда добрият и загрижен брат, защото наистина искам да го защитя и му мисля само доброто. Става ли?

Вдигнах поглед. Макс ме погледа с нежност, когато казах:

— Да, добре.

Дори Уил разбираше, че разговорът става по-сериозен, и се наведе напред да слуша.

— Брат ми е верен до гроб. Винаги е бил. Предан и лоялен. На нас, на жена си, на работата си — няма значение. Не знам колко знаеш за развода му... — Останалата и по-важна част от изречението „Какво всъщност ти е казал?“ висна над масата.

— Говорили сме — отговорих. Исках да съм честна пред Макс, но не исках да предавам доверието на Найл. — Малко. Имам усещането, че тя е била... — Не знаех как да довърша изречението. — Май... с нея е било малко трудно — довърших деликатно.

— Добре казано — смигна ми той с разбиране. — Мисля, че именно чувството му за лоялност го принуди да остане толкова дълго с нея. Точно затова си мисли, че се е провалил, че според него би могъл да направи нещата по различен начин, примерно да си тръгне по-рано.

Тя нямаше да е доволна както и да беше постъпил, но човек като Найл обикновено трудно приема такава истина. И тази година му беше наистина много трудна.

— Това го усещам.

— Дай му време. Може да се наложи да разкъртиш мазилката с чук и да поровиш, но те уверявам, че си струва.

* * *

Когато влязох, Найл вече седеше на бюрото си. Затворих вратата зад гърба си. Химикалът му спря да се движи в средата на думата, оставил го, махна очилата си и ме погледна. Очите му се преместиха от устните ми към запазената ми марка — обувки с висока подметка и след това се загледа някъде над главата ми. Топлина се разгоря в цялото ми тяло и се спусна тежко към слабините.

— Къде беше? — попита. Не беше ядосан, не ме обвиняваше, просто искаше да знае.

— Пих кафе с Макс и Уил. — Той ме погледна изненадано и побързах да добавя: — Видяха ме, докато си правех снимки на Шесто авеню.

— Добре ли прекара?

— Те са... много мили. — Прибрах косата си зад ушите и добавих: — Говорехме за теб. Големият ти брат ти е заклет фен.

Усмивката му се изви само от едната страна на устните, избута стола назад и стана. Мина през стаята и застана пред мен. Очаквах да ме пита какво е казал Макс за него, но той не го направи. Вниманието му беше заковано върху лицето ми. Сигурна бях, че му е повече от ясно, че сме говорили за чувствата ми към него, за нас двамата.

— Как мина ранната ти среща? — попитах без дъх, без да съм бягала нагоре по стълбите, в случай че някой се чуди. Беше заради него, заради самото му присъствие, заради начина по който ме гледаше — сякаш отново преживяваше всяко докосване от изминалата нощ. Тази сутрин беше толкова рязък, лаконичен. Сега от силата и напрежението в погледа му разбирах, че започва да изпада в паника, да превърта, сякаш го бяха докарали насила на мястото на престъплението. Или може би разбирах нещата съвсем грешно? Дали

пък не искаше да изпита нещо познато? Или пък искаше да се увери, че съм добре, че това, което се е случило, е в реда на нещата и е добре за двама ни?

— Добре. Почти сме готови с предложението си — очите му се откъснаха от устата ми.

— Това е много хубаво — съгласих се.

— Да, много е хубаво.

Захапах устна, за да задържа нервната си усмивка и казах:

— Изглеждаш и малко разсеян.

Найл кимна и леко докосна устната ми.

— Никога не съм те виждал в този цвят.

— Много ли е... червено?

Той премигна, поклати глава.

— Не, не е прекалено червено.

Така ли трябваше да къртя с чука? Като му напомням пак и пак, че аз не съм Порша. Като му показвам, че искам него и че няма нищо лошо в това и той да ме иска? Сърцето ми вече бълскаше в гърдите като чук. Отидох тихо до вратата и я заключих. Обърнах се към него, извадих червилото си от чантата. Не знаех какво правя, но усещах, че Найл беше в транс от цвета на устните ми и аз исках да го държа такъв за известно време. Махнах капачето, сложих още един слой червило, а той през цялото време не откъсна очи от мен.

— Ти не си истинска — прошепна.

Пулсът ми беше толкова ускорен, че едва поемах въздух. Оставил чеरвилото на бюрото зад него и започнах да разхлабвам вратовръзката му. Разкопчах горните две копчета на ризата. Той стоеше като препариран. Притиснах устни върху гърдите му над сърцето, и погледнах нагоре точно навреме да уловя удивения му поглед.

— Пак — каза с дрезгав глас.

Наклоних се към него, разкопчах още едно копче и отново притиснах устни. После друго копче, и друго, и оставях следи върху ребрата му, по корема. Той беше тих. И застинал. Коремните му мускули се свиваха под допира на устните ми, дишаше рязко. Огледах следите от чеरвило и изведенъж мисълта, че през целия следобед ще се разхожда с тези следи по тялото, ми се стори крайно възбуджаща. Но не исках с това да приключим, а и ми се стори, че и той очакваше повече.

— Мога да продължа... — казах.

Искаше целувката ми... там. Виждах го в очите му.

Пръстите ми се заиграха с колана му, но очите ми изучаваха изражението му. Ако забележех напрежение или колебание, щях веднага да спра. Но не видях нищо такова — видях облекчение, нещо почти на ръба на отчаянието. Звукът на ципа изкънтя в стаята. И зачаках. Пръстите ми придържаха панталона му. Върхът на пениса му опираше в ластика на боксерките. Тишината беше като тежка мъгла и се пропукваше само когато той издиша — накъсано и остро. Видях как очите му се отместиха към вратата и после се върнаха на лицето ми.

Поклатих глава.

— Мога да спр...

— *Не* — почти изсъска той.

Целунах пътечката от деликатни косъмчета, която се спускаше от пъпа надолу, облизах я.

— Милостиви Боже!

Плъзнах ръка в боксерките му и едва не свърших само при вида на движението на адамовата му ябълка, когато проглътна тежко и отпусна глава назад. Господи колко беше голям и тежък! Освободих го от боксерките и бавно паднах на колене.

— Май ми трябва още малко червило — прошепнах.

Той вдигна глава с огромно усилие, премигна и каза:

— Да, разбира се.

Пръстите му започнаха да опипват по бюрото и накрая намери червилото... след като събори химикалки, листи и каквото имаше там. Махна капачето, премигна, загледа се в червилото и в треперещите си ръце, развъртя го нагоре и яркото червено грейна пред очите му. Хвана брадичката ми в едната си ръка, а с другата притисна червилото върху долната ми устна и внимателно намаза в двете посоки.

— Руби.

Усмихнах се и го погледнах, след което се наведох и целунах пениса му отстрани, точно по средата.

— *Исусе!*

— Добре ли е?

Той кимна. Целунах по-надолу и оставих червени следи по основата на пениса му. Оглеждах го внимателно. Предишната нощ

нямаше време за това. Изпълваше ръцете ми, тежък и пулсиращ.

— Толкова си съвършен. Не знам какво да правя с теб. Кажи ми, насочи ме.

— Сссмучи. Моля те, любима.

Усмихнах се и прокарах език по дълбината му. Той простена силно, гърлено, насечен.

— Тук ли?

— Не, не. Моля *те*.

Усмихнах се и попитах:

— Къде?

Той затвори очи за секунда и каза:

— Главичката. Засмучи главичката.

Едва не се разтопих от желание. Между краката ми вече имаше цяла локва. И ме болеше. Когато прокарах езика си по върха и обрах капката, която имаше вкус на сол, земя, на мъж, от гърдите му излязоха вибриращи звуци. Тялото му потрепери, ръцете му се плъзнаха в косата ми, усука я в юмруците си. Отворих уста и поех цялата главичка. Поемах само няколко сантиметра навътре и се отдръпвах назад. Знаех, че това е първата свирка, която изживява от години. Каква трагедия.

Беше дебел, дълъг и макар че движенията му в устата ми бяха груби, ръцете му ме галеха толкова нежно, трепереха и леко и внимателно ме насърчаваха. Навътре, навън.

Не ми пушкаше какви звуци издавам, докато се борех за въздух, когато го поемах по-дълбоко, когато очите ми се настълзяваха от обема му, когато влагата течеше по устата ми. Исках да му дам всяка капка удоволствие, която имах в себе си. Ръката ми обхвана основата, другата ми ръка бе на таза му и тихичко му се молех: *вземи, вземи, вземи всичко от мен*. Насърчих го да се движи и той изпълни. Първо леко, внимателно и с огромно облекчение и после все по-бързо и дълбоко.

Из стаята се носеха звуци на удоволствие, на мокро, на хубаво, на загуба на контрол, на лекото пукане, когато излизаше и влизаше в устата ми. Чудех се дали тези звуци му харесват така, както ми харесваха на мен.

Найл си бе позволил да се отпусне и да се наслади. Намали темпото, после го увеличи и пак намали, и полека набра смелост и

решителност. Коленете ми се свиха, тазът му се движеше по-свободно, лицето му постепенно трупаše напрежение, веждите му се бяха събрали, сякаш изпитваše непоносима болка, ръцете му се държаха за косата ми.

— *O!* — простена, погледна ме и задържа погледа ми. Умоляваше ме с очи. — О, любима моя... О... О, боже.

Да

Да

— ОOO БОЖЕ... Аз... О, аз... съм...

Очите му се затвориха, пенисът ми стана огромен в устата ми и след секунда се изля с безпомощен вик. Дълбоко в гърлото ми.

Ръцете му се отпуснаха до тялото, после ги сложи на раменете ми. Отдръпнах се и прегърнах. Целунах пак главичката му и кожата около пъпа му.

Той отвори очи, пое дълбоко въздух и ме погледна.

— Това... Да... Това беше...

Погледнах все още твърдия му пенис пред очите ми, червените петна по цялото му тяло, нирваната и изумлението в очите и по изящната му уста.

— Чувствам се като престъпник, оставил прекалено явна следа на мястото на престъплението си.

Той се засмя и ме погледна.

— Но аз със сигурност не се чувствам като жертва на престъпление.

Голямата му длан се спусна надолу, оправи боксерките и панталоните си, закопча колана.

— Всъщност не знам какво да кажа. За първи път имам чувството, че са ми взели думите.

— Много добре. — Прокарах пръст по устата си и се усмихнах гордо. Той се наведе, хвана ме за лакътя и ми помогна да стана.

— Коленете ти...

— Са добре — казах.

В мълчание закопчахме ризата му, после докато оправяше възела си, плъзнах ръце по раменете му. Исках да ме придърпа в прегръдката си, да ме целуне, да усети удоволствието си върху устните ми.

— Руби?

— Да? — погледнах нагоре към очите му.

— Благода...

Сърцето ми почти потъна. Сложих пръст на устните му да го спра.

— Недей.

— Да не казвам „Благодаря“? — попита през пръстите ми.

— Не, не го казвай.

Той изглеждаше объркан, пак започвах да го губя.

— Но това беше невероятно.

— За мен също.

Той запримиша удивено.

— Наистина ли?

— Когато човек желае друг човек така, както те желая аз, да даваш удоволствие е почти толкова хубаво, както и да го получаваш.

Той се умълча. Палецът му бавно галеше долната ми устна, по която със сигурност не беше останала и следа от червилото.

— Много ли съм размазана? — попитах.

— Мхм — наведе се и ме целуна само веднъж. — Да. И на мен ми харесваш точно такава.

Целуна ме още веднъж, по-дълбоко, устните му се разтвориха много бавно и най-сетне езикът му се плъзна в устата ми. После се отдръпна и се загледа в пръста си, който правеше малки кръгчета във вдълбнатината под шията ми.

— Все още съм крайно впечатлен от скоростта и... — започна, но поклати глава, сякаш пак не намираше думата.

— Интензитета?

— Да, точно така. Но пък как да съм сигурен, че...

Чаках да довърши, но това не се случи. И тогава разбрах какво искаше да каже Макс Стела с това къртене и с тоя чук. Не, това не означаваше да го съблазнявам. Това означаваше да не му позволявам да се свие и да се обърне назад и да се прибере в твърдата си черупка и да се зарови още по-дълбоко от преди.

— Нека се измия. — Стъпих на пръсти и го целунах по бузата. Отворих вратата, огледах да не попадна на някой и хукнах към банята. Заключих вратата и се загледах в отражението си. Подпухнали червени устни с ореол от размазано червило. Спиралата се бе разтекла около насълзените ми очи, докато беше в устата ми. Сега разбрах какво искаше, но така и не го каза Найл. Да, със сигурност беше изумен от

интензитета на това, което се случваше, а това, което не каза, беше: *Но не съм сигурен, че знам какво да правя с теб след това.*

Ако Найл беше разсеян като мен този следобед, той не го показва. С нищо. Беше съсредоточил цялото си внимание върху говорителя на днешното събрание, който излагаше план след план. Найл си водеше детайлни записи и почти не ме погледна. Все още усещах формите на пениса му по устните си, чувах стоновете му, тихото му ръмжене, насечените гърлени звуци, с които свърши; но не можех да повярвам, че го направихме в нашия офис. Моето безразсъдство започваше сериозно да ме плаши.

Проклета да съм, ако някога се извиня, че съм изпитала сексуално желание, но не исках това да ме превръща в безотговорен човек. Но... след тази сутрин... и после след свирката... и после след внезапното му прибиране в черупката, започвах да изпитвам огромна доза несигурност. А аз мразех да се чувствам несигурна.

Плъзнах крака си под масата и докоснах неговия. Той се сепна, погледна ме и разбра това, което исках да му кажа: *Искам да съм сигурна, че това, което направих, беше OK.*

И така както целувките ми бяха скрити под скъпата му риза, така и кракът му тайно се уви около моя. Една тайна, само наша, само за нас двамата.

Никога не се бях замисляла колко нервни окончания има в човешкия крак, но през следващите два часа усетих всяко едно от тях. Усещах всяко помръдане на крака му, всяко раздвижване на материята на панталона му, топлината на тялото му. Толкова близо до мен, а не можех да направя нищо друго освен да се побърквам. Когато стана да вземе думата, очите ми пробиваха дупки в ризата му на местата, където знаех, че все още носеше следите от червилото ми. Лицето ми не издаде никаква емоция, но отвътре горях.

* * *

Това че бях в Ню Йорк, не означаваше, че задълженията ми в Лондон бяха намалели. Когато не бях с Найл, трябваше да работя извънредно, за да си свърша задълженията. Курсовата ми работа беше готова, но ако исках да вляза в групата на професор Шефилд, трябваше

да свърша доста неща. На този етап не можех да си позволя да рискувам нищо за сметка на друго, затова реших да се прибера в хотела и да поработя малко.

С Найл бяхме поканени на нещо като групова вечеря, така че той трябаше да отиде и колкото и да не ми се искаше да бъда без него, все пак реших да се прибера. Той се усмихна извинително и каза на всички, че може да се присъедини към тях в ресторана след около половин час. Имахме възможност да прекараме заедно почти всяка секунда заедно през последните две седмици, но тази вечер нямаше да сме заедно. Когато го усетих зад гърба си, докато чаках за асансьора, тялото ми леко потръпна. Не знам защо се правех на разгледено дете и не исках да му кажа защо не отивам с него на тази вечеря.

— Добре ли си? — попита тихо, понеже край нас вече имаше и други хора.

— Да, добре съм — усмихнах му се през рамо. — Просто трябва да се държа като зрял човек поне за няколко часа. Уви, аз правя точно обратното — постоянно демонстрирам изключително лошите си маниери на работното място.

Не можеше да ме целуне, не можеше дори да ме докосне, да направи нещо, с което да ме насърчи или окуражи. Просто защото всичко между нас беше на ръба на предпазливостта, всяка стъпка се правеше бавно и с изтощителна концентрация — като в минирано поле. Нашата връзка започваше да ми напомня на къща от тесте карти и сега в известен смисъл започвах да разбирам защо Найл искаше да не бързаме с физическата страна на нещата — защото все още нямаше никаква връзка, нямаше „ние“, нямаше моменти, в които да си кажа „Майко мила, този мъж е мой мъж, моето гадже, мой приятел“. Едно малко гласче ми казваше, че го обърках още повече, когато му казах за Пол. Не го изльгах, когато му казах, че все още мисля за случилото се с него, но това, което ми остана след това, бе гордостта, че успях да се справя, че не позволих на неприятното изживяване да определя как да гледам на себе си и коя да бъда в този живот, че не позволих това да ме смаже. Исках да знае тези неща, исках да разбере, че съм горда със себе си. Не исках Найл да остава с горчивото чувство за нещо неприятно, което ме е изкарало от равновесие за година.

— Ще работиш в хотела, нали? — попита.

Кимнах и той тръгна с мен.

— Ще те изпратя.

Погледнах го и се усмихнах.

— Благодаря — прошепнах.

Покрай нас профучаваха таксита, клаксоните пробиваха тъпанчетата ми. Студеният мартенски вятър плющеше по лицата и телата и дереше с острите си нокти. Найл сложи ръка през рамото ми и си запробива път през тълпата, като в същото време говореше в ухото ми.

— Ако някога забравя да ти кажа, искам да знаеш, че ми е от голяма помощ, когато си толкова откровена с мен. И не считам, че имаш лоши маниери на работното място.

И ето така, съвсем изведнъж из стомаха ми се разлетяха пеперуди. Много пеперуди.

Говорихме за събранието днес, за това, което предстои следващата седмица, той ме държеше за ръката, а аз с гордост установих, че съм свикнала с големите му крачки и вече ни беше лесно да вървим един до друг. Но... нещото... каквото и да беше то, все още стоеше като стена между нас.

— Значи искаш да съм откровена? — прошепнах в асансьора на хотела и използвах случая да се притисна към него.

— Да.

— Днес... прекалено скоро ли беше? — попитах и наклоних глава да го погледна в очите.

Той веднага разбра и прегълътна тежко.

— Може би. Малко. Но не съм сигурен, че исках да те спра. И дори и да съм искал, не знам дали бих съbral сили да го направя. — Затворих очи. Зави ми се свят. — Не съм сигурен, че е било дори редно да те спирам — добави тихо, сложи ръка под брадичката ми и вдигна главата ми нагоре. — Руби, това, което се случи, беше изумително.

Кимнах и се насилих да се усмихна.

— Ще минеш ли да ме видиш после? Когато се върнеш от вечерята?

Той дълго ме гледа в очите, без да ми позволява да погледна встрани, сякаш приклещил погледа ми и накрая кимна в съгласие, наведе си и ме целуна сладко.

— Отключи си, ако искаш — казах и пуснах резервната карта в ръката му.

— Имам да върша ужасно много неща и може би ще съм будна. Или заспала на бюрото в локва слюнка.

Той се засмя и в онзи миг го обожавах. Толкова силно и непоносимо болезнено чувство. Като удар в стомаха. Той ме целуна по устните, пъхна картата в джоба си, а аз гледах как изчезва зад затварящите се врати на асансьора.

* * *

Събудих се от шума на електронната ключалка и бавно разширяващото се петно светлина в стаята. После вратата се затвори и светлината изчезна. Както му казах, работих, докато очите ми не започнаха да се затварят и едва се добрах до леглото. Едва събрах сили да се съблека, да метна една тениска и заспах.

Наблюдавах как силуетът му се движи пред прозореца, как тихо съблича сакото и ризата си и тихо сяда вния край на леглото до краката ми. Матракът се огъна под тежестта му. Чаках. Да каже нещо. Тишината падаше като отмерените секунди от секундарника на часовника му.

— Будна ли си? — прошепна в тъмното.

Беше толкова неподвижен, скован дори. Стомахът ми се усука на възел. Какво се бе случило, след като го оставил в асансьора? Дали цяла нощ бе мислил и премислял и съжалявал за това, което направихме? Бях като препарирана, заледена върху леглото, думите ми бяха заключени в гърлото. Започнах да се питам какво ли би се случило, ако не му отговоря. Дали щеше да се качи при мен на леглото да ме прегърне? Или щеше да се облече и да се прибере в стаята си. Не, не исках да знам истината.

— Колко е часът? — попитах.

— Към един.

Седнах и свих колене под брадичката си.

— Сега ли се прибиращ?

— Не — каза и въпреки че не можех да видя изражението на лицето му, забелязах как прокарва ръка през косата си. — Седях два часа във фоайето.

Сърцето ми вече биеше тежко и бързо и не бях сигурна дали мракът е проклятие, или благословия. *Седял е долу два часа?*

— Защо?

Той се засмя сухо.

— Мислих за днешното преживяване.

— О!

— Не си ли изненадана?

Прибрах косата от лицето си и се запитах доколко откровена мога да бъда в този случай.

— Мисля, че бих била по-изненадана, ако не беше мислил.

— Толкова ли съм предсказуем?

— Не. Бих казала, че си упорит. — И пак настана тишина.

Непоносима тишина. — Искаш ли да говорим за това?

Той не отговори веднага. Стори ми се, че мина век, преди да усетя движение. Той кимна бавно и каза:

— Да, мисля, че искам да говорим.

Усмихнах се. Това наистина беше огромна крачка за него.

— Мислех си колко те обърквам. Как обръщам света ти с краката нагоре заради смесените сигнали, които ти изпращам за физическия аспект на връзката ни. — Той мълкна, хвана ме за ръката, прокара палец по китката ми. — Казах ти, че не искам да бързам, че искам с малки крачки и после... — Сложи коляно на матрака и се обърна с лице към мен. — И после реагирам... както реагирах... слагам ти червило...

— Но аз нямах нищо против — признах. — Знам, че тези неща не стават по сценарий и по план. Понякога може да поискаш да направиш нещо на мига, за мига и после да се питаш дали е било правилно, или не. Докато сме честни един с друг, не мисля, че има правилен или грешен начин.

— Благодаря ти — каза тихо.

— И не само ти имаш склонност да премисляш нещата. Аз също премислям. Разликата между нас е, че аз веднага казвам каквото ми е в ума и се хвърлям с главата напред.

— Това, което каза, наистина ме накара да се почувствам по-добре.

— И докато сме на тема откровение, може ли да те попитам нещо.

— Разбира се.

— Възможно ли е тази част от теб, която иска да върви бавно и да прави бебешки стълки напред, да е била силно повлияна от това, което ти казах снощи?

Той не отговори веднага. Усетих как се размърда неудобно.

— След това, което онова момче ти е причинило... имам чувството, че трябва да бъда по-...

— Сега ще те помоля да замълчиш — казах. Права съм била. Не ставаше дума само за колебанието му да се впусне в такава връзка. Той просто не искаше да пришпорва *и мен*. — Казах ти какво се случи с Пол, защото ти имам доверие и защото попита. Исках да придобиеш представа какво ме е направило такава, каквато съм, така както аз искам да знам какво те е направило такъв, какъвто си. Това, което се случи с мен, никога няма да бъде заличено, защото то е част от миналото ми, но не искам да се държиш с мен по различен начин. Не съм от стъкло, няма да се счупя и не искам да ме държиш като нещо, което може да се разпадне в ръцете ти. Трябва да ми се довериш, да вярваш, че ще ти кажа къде са *границите*, зад които не мога да поема напрежение, така както и ти трябва да ми кажеш своите.

Той се наведе напред и прокара длани по лицето си.

— Точно там е проблемът. Чувствам се като в небрано лозе. Не знам какво правя. Това, че вече можем да говорим открито за някои неща, е голям напредък. Или малък... не знам. Бракът ми беше самотно място и за двама ни. Изпитвам ужас, че това, което се случи там, не е проблем на Найл и Порша... Всъщност съм убеден, че вината е само и единствено в мен, затова че съм такъв, какъвто съм. Знам, че не казвам много и ако *t...* някой се умори да рови и да дърпа всяка дума и емоция от мен...

— Найл...

— Има и друго. Ако адреналинът и емоцията отслабнат и изветреят и разбереш, че не съм този човек, който си изградила в представите си? Не знам... не знам как бих го приел, не знам как бих се справил в такава ситуация.

— Знам, че в това отношение сме много различни — казах. — Ти имаш чувството, че не споделяш достатъчно, а аз имам точно обратния проблем.

Той се засмя и погали бузата ми с обратното на ръката си.

— И ако трябва да съм напълно честна и откровена сега, наистина е крайно изтощително да се опитвам да декодирам какво се случва в главата ти. Например тази сутрин. Не казвам, че искам да знам всяка мисъл в главата на мъжа, но можеш да ми помогнеш малко и да стъпим на някакво средно, поносимо и за двама ни ниво. Имам нужда някой да говори с мен, от някой, който може да направи крачка напред и да надмогне нивото, зад което се чувства защищен.

Стаята се изпълни с гъста тишина. Сякаш до нас бе застанал трети човек с гигантски размери. Кога се е налагало да се опитвам да разшифровам мислите му? *Как кога?* Това беше един от тези моменти. Тогава ме порази ужасната мисъл, че в несигурността си е приел думите ми грешно и че трябва веднага да поясня, че под „*някой*“ имах предвид *него*. Но Найл изглеждаше готов за скок. Наведе се напред, вдигна ме, придърпа ме към себе си и притисна чело в моето.

— Ще се опитам. Заради теб ще се опитам.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА НАЙЛ

Никога не бях срещал жена като Руби. През цялата следваща седмица по никакъв начин не настояваше и не изискваше от мен да правя големи скокове, да ѝ доказвам каквото и да било, да ѝ показвам, че съм готов да се обвържа с нея. Радваше се на малките неща: на дланта ми, притисната под талията ѝ, докато вървяхме или чакахме за метрото, поглед в очите, докато чакахме на опашка за обед. Не правехме нищо друго освен да се целуваме с часове след работа. И дори когато сексуалната страна на отношенията ни направи няколко крачки назад и се успокои, тя не ме притисна, никога не пожела някакво обяснение. Това, което ѝ бях казал онази нощ след вечерята, ѝ беше достатъчно. Аз наистина исках да се променя. Тя го знаеше и изглеждаше щастлива просто да бъде с мен.

Руби ме изненада и с друго — тя се оказа умна, много по-умна отколкото със срам установих, че съм мислил. Погълъщаше всеки детайл, обръщаше внимание на всичко и умееше да отсява. Аз самият обичах да си водя записи за всичко и обикновено се ориентирах доста бързо във всяка ситуация, но тя буквально ми взе акъла през следващата седмица, когато някой зададеше въпрос и хората започваха да ровят из записките си, а тя просто измъкваше отговора сякаш от ръкава си. Бях сериозно впечатлен.

Постепенно започнахме да следваме нашата си рутина — работа, обяд, работа, вечеря и след работа си говорехме в леглото с часове, докато думите ѝ започнеха да завалят и очите ѝ натежаваха от съня. Обгръщаше ме с ръце и усещайки нежната ѝ кожа, заспивахме. Беше като сън, сякаш някой ни беше хвърлил за малко в някакъв фантастичен свят. Живеехме в хубав хотел, ядяхме каквото си искахме. Това беше свят, в който можехме да ходим на работа като двойка, да се държим навън като двойка, и да се разбираме наистина добре. Всичко беше повече от хубаво.

Ето защо се почувствах много странно потиснат, когато в четвъртък не я видях и за миг от момента, в който излезе от хотела рано сутринта. Към приключването на първата фаза на срещата бях влязъл в някаква безумна верига от дискусии и телефонни разговори. От сега нататък дните ми до заминаването ни за Лондон щяха да са далеч по-леки в сравнение с изминалата седмица, когато бях на повикване всеки пет минути. Очаквах тези дни с нетърпение и в същото време се ужасявах.

От една страна, исках да имам повече време да обмисля всичко, което ставаше между нас, а от друга страна, не бях сигурен, че имам нужда от повече време сам, не бях убеден, че трябва да мисля повече за тази нова връзка и да изтъквам постоянно крещящите разлики между Руби и брака ми и най-вече не исках дори да се замислям как ще се справя с този нов живот, когато се върнем в Лондон.

Към края на деня Руби ме намери в коридора. Говорех с един от главните инженери по проекта. С периферното си зрение улових как застана и зачака да свърша с разговора си и ми се стори, че буквално вибрира от нетърпение. Когато с Кендрик си казахме довиждане, тя измъкна ръката си иззад гърба си, вдигна я високо и развя два билета.

— Какво е това? — попитах и издърпах единия от ръката ѝ.

— *Битър Дасък*, зала „Боуъри“, 20:30 вечерта, 29 март.

Концерт за тази вечер?

— Какво е това? — попитах пак и не можех да откъсна очи от огромната ѝ усмивка. Тя сериозно ли очакваше от мен да...

Тя тръгна към асансьора и натисна копчето.

— Това е концертът, за който ти казах преди. По една голяма случайност, точно там ще ходим тази вечер.

Сбръчках нос. Вече си представях някакво помещение, претъпкано с поклащащи се до мен потни тела, тресящи се хора, притиснати в нас, докато в същото време оглушителни пищящи китари се опитват да пробият дупка в мозъка ми. През ушите.

— Руби, не мисля, че ставам за такова събитие.

— Разбира се, че не ставаш и знам, че идеята не ти харесва. Освен това е точно толкова ужасно както вече си го представяш — засмя се тя и почука с пръсти по челото ми.

Влязохме в асансьора. Бях щастлив да се повозим сами.

— Даже може да се окаже много по-лошо — продължи тя. — Клубът е прекалено малък за такава известна група. Сигурна съм, че ще е претъпкано. Навсякъде потни пияни американци. Но искам да дойдеш.

— Трябва да призная, че търговските ти качества не са на очакваната висота, защото не можеш да ме накараш да захапя въдицата.

— Ще тя напия, защото утре няма да работиш и... — Вдигна се на пръсти да ме целуне. — Мога да се обзаложа, че ще изкараш страхотно и ще искаш да ме възнаградиш с множествен оргазъм след това. Просто за да ми благодариш.

— Искам да те наградя с множествен оргазъм сега.

— Тогава нека концертът бъде твоята велика мотивация.

След това ме погледна и с очи ми каза: *Ето, точно за това говорихме. Просто направи това с мен.* Въздъхнах с престорено раздразнение и излязохме от асансьора. Колкото и тялото ми да потръпваше от нетърпение да се мушна под чаршафите с нея (и колкото по-скоро, толкова по-добре), изведнъж идеята да излезем някъде ми се стори доста добра.

— Дали съм слушал някоя тяхна песен?

— Гледай да научиш някоя — каза тя. После ме погледна закачливо през рамо и добави: — А ако не, скоро ще научиш поне пет, защото това е най-любимата ми група.

Докато вървях в крачка с нея, тя ме погледна и запя няколко такта от песен, която всъщност разпознах. Предполагам, че я бях чувал неведнъж из местата, на които пускат музика. Гласът на Руби беше тънък и пееше фалшиво. Дяволски зле, ако трябва да съм честен, но не ѝ пукаше.

Господи, няма ли едно, поне едно нещо в това момиче, което да не ми се струва безкрайно мило и красиво?

— Да, много правилно забеляза, че пея ужасно — каза тя и ме сръга леко с лакът в ребрата.

— Да, така е — признах. — Но наистина съм чувал тази песен. Може и да издържа тази вечер.

Тя ми метна укорителен поглед и каза:

— Много благородно от ваша страна.

* * *

Отвън клубът напомняше на стара пожарна станция. Голяма централна арка с голям неонов зелен знак пред входа. Докато излизахме от метрото и вървяхме към входа, Руби подскачаше до мен като нетърпеливо дете и ме дърпаше за ръката.

Мястото беше малко, тясно, много по-миниатюрно отколкото си бях представял. Сцената беше малка и само на метър над мястото за правостоящата публика. Руби беше в екстаз. Може би, защото на такова тясно място щеше да бъде по-близо до любимата си група и може би скоро нямаше да може да я се предостави такава възможност.

Горе имаше балкони, където местата бързо започваха да се пълнят с хора, които вече бяха подкарали коктейлите. Помещението долу също се пълнеше и усещането за влажен, потен въздух и над стотина дишачи край мен тела запалиха фитила на клаустрофобията ми. Сякаш усетила паниката ми, Руби ме дръпна за ръката и ме поведе към бара.

— Два джина с тоник и с много зелен лимон — извика към бармана. Той кимна, издърпа две чаши и ги напълни с лед.

— Мисля, че казах много зелен лимон, не тонове лед — повтори тя с очарователната си усмивка.

Мазният барман хипстър я се усмихна, очите му се заковаха в устните ѝ, после плъзна поглед към гърдите ѝ и дълго не откъсна очи от тях. Без да мисля, протегнах ръка, хванах я за раменете и я придърпах назад към себе си. Това определено я изненада, защото за секунда загуби равновесие и се хвана за ръцете ми и после се засмя така сладко и... щастливо. После изви ръце назад и се опита да ги увие около кръста ми, да ме притисне по-плътно до себе си. Тя обръна глава, облегна я на гърдите ми и каза в ухото ми:

— Луда съм по теб. От месеци. И да видя как ревнуваш... Боже, това оправи настроението ми до края на живота ми.

— Не деля с никого — предупредих я тихо.

— И аз.

— И не флиртувам.

Тя замълча. Сякаш едва сега разбираше дълбочината на реакцията ми, но аз самият не бях сигурен, че се разбирах. Никога не

бях ревнувал Порша. *Никога*. Дори когато танцуваше по партита и се напиваше и флиртуваше с мъже. Никога не ми е правило впечатление. Но с Руби беше като някакво инстинктивно придърпване, като внезапно неразбираемо желание да покажа, че е моя. Чувството беше смущаващо и в същото време вълнуващо, като всяко ново чувство, което изживявах с нея.

— Знам, че флиртувам — призна и очите ѝ огледаха лицето ми, изучаваха изражението ми. — Но никога не бих предала някого просто така с лека ръка.

Аз вече го знаех, някак го усещах. Под слабото, мижаво осветление в бара, по средата на люшкащата се и бълскаща край нас тълпа, разговорът ни стана доста интимен.

— Никога не съм се забавлявал така, както се забавлявам с теб — казах. — Имам ти пълно доверие. Сякаш се познаваме от години, макар че знаем толкова малко един за друг. Почти не се познаваме.

Трябваше да си напомням, че Руби е едва на двадесет и три, че имаше много по-голям сексуален опит от мен, че умееше да флиртува — нещо, в което аз бях напълно бос, но от друга страна, тя нямаше никакъв опит с дългосрочни връзки и не знаеше как едно запознанство, което в началото е толкова крехко, трябва да се опази и да се превърне в стабилна връзка. Исках да я укротя и да я науча да не се хвърля с главата напред или поне да бъде по-умерена, разбира се, но не като мен да заравя главата си в пяська.

— Не е вярно, че почти не се познаваме! — каза недоволно тя и сложи ръце на задника ми. — Само защото това е нещо съвсем ново и за двама ни, това не означава, че не те познавам така, както не те познава никой друг. Как според теб се започва една връзка? Не можеш да знаеш всичко в самото начало. Нещата се научават, хората се опознават.

Барманът се върна с напитките ни, аз я пуснах и платих, преди да е посмяла да извади портмонето от малката си чанта. Тя ми метна сърдит поглед и след това ме придърпа да ме целуне. Очаквах целувката да е бърза и кратка — леко докосване на устните, но нейните се разтвориха, езикът ѝ се плъзна в устата ми. По своя си начин, закачливо и дръзко, тя доказваше на себе си, на мен и на всички край нас, че ние сме „*nue*“. И за минутка забравих, че сме извън усамотението на хотелската стая и сигурността на Лондон. Ръката ми

притискаше главата ѝ към мен, ръцете ѝ бяха на гърдите ми. Бяхме аз и Руби, като любовници, като двама души, които падаха надолу или напред или излитаха нагоре в... нещо, което с плашеща скорост ме оплиташе в мрежите си.

Отдръпнах се леко назад, за да си поема въздух и да се опитам да успокоя пулса на сърцето си. Веднага усетих бутащите се в мен тела, десетките очи, които се преструваха, че не ни гледат и странното усещане, че някой вади телефон и снима мига на нашата страст. Барманът бълсна рестото ми върху бара, което означаваше само едно — и той ни бе гледал. А Руби? На Руби изобщо не ѝ пукаше. Тя взе напитката си, помръдна закачливо вежди и отпи голяма гълтка.

— Целуваш като експерт — каза тя.

Усмихнах се леко, извадих по-голямата част от резенчетата зелен лимон и ги оставил върху една салфетка на бара. Обичах зелен лимон. Кой не го обича? Но количествата, които моята Руби бълскаше в една чаша, бяха достатъчно за около дузина гимлета.

Моята Руби.

Преглътнах и я погледнах. Не можех да откъсна очи от нея. *Моята Руби*, която гледаше как езикът ми облизва алкохола от пръстите ми. Очите ѝ бяха разширени, изумени.

— В момента си представяш колко навътре в теб може да влезе езикът ми. Или колко пръста можеш да поемеш? — казах с усмивка.

Тя спря да диша. Очите ѝ обезумяха, но тя се окопити бързо и сложи самоуверената усмивка на лицето си.

— Всъщност се чудех дали би ти харесало да гледаш как аз облизвам пръстите си, така както на мен ми харесва да гледам как ти го правиш.

Преглътнах тежко и се загледах в леко разтворените ѝ устни. Блестяха навлажнени от напитката и от навика ѝ да ги облизва доста често. Разбира се, веднага се сетих как изглеждаха около пениса ми... единствения път, когато го направи. И тогава бяха подпухнали и блестящи.

— Предпочитам да гледам как облизваш нещо напълно различно — признах. Топлина като огнена топка се спусна по гърдите ми, адреналинът бълскаше чак в пръстите ми. — Още веднъж — добавих.

И точно тогава чух женски глас да мърмори точно зад гърба ѝ.

— Нали? Обзалагам се, че се чукат всеки божи ден.

Очите на Руби се разшириха, по лицето ѝ се плъзна широка усмивка и тя наклони леко глава, за да слуша по-добре.

— Сигурна съм, че живее с пениса му, забит между краката ѝ.

Веждите ѝ отскочиха нагоре от изумление. Тя премигна няколко пъти. Знаех, че едва се сдържа да не избухне в смях. Когато откъснах очи от жената зад нея, Руби все още се усмихваше.

— За нас ли говорят? — попита само с устни.

Кимнах. Със сигурност говореха за нас. Тя сведе глава надолу, огледа се и каза:

— Не, не е в мен в момента.

Аз плъзнах ръката ѝ по тялото си и надолу към пениса ми.

— В момента не.

Господи, едва ли имаше нещо, което да желая повече.

* * *

Подгряващата група се изсипа на сцената и част от тълпата се насочи натам. Край бара останаха по-малко хора. Руби ме хвана за ръката, изпи половината си питие на няколко гълтка и ме подканни да пия. Аз обърнах джина на две гълтки и я погледнах предизвикателно. Тя поклати леко глава, вдигна чашата си, изпи и остатъка, удари чашата на бара и прегълтна с леко сбърчено носле.

— Условието ми за тази вечер е да останеш с мен, докато свири подгряващата група.

Тя наклони глава, усмихна се мистериозно и каза:

— Странно как така си решил, че не умееш да флиртуваш. — Усмихна се и избърса устата си с ръка.

Вдигнах два пръста към бармана да поръчам по още едно и я попитах:

— Какво искаш да кажеш?

— *В момента си представяш колко навътре в теб може да влезе езикът ми* — каза го с лек британски акцент. — „Или колко пръста можеш да поемеш“. — Опрая брадичка на гърдите ми и каза: — Това, скъпи мой, е нива над експертното флиртуване. Освен това е най-мръсното нещо, което някой ми е казвал.

Плъзнах двадесет долара на бара да платя и казах:

— О, гъльбче, не можеш да ме контрираш така само защото зададох най-обикновен въпрос.

Тя се засмя и започна да барабани с палци по гърдите ми.

— Не ми се прави на невинен. Обяснявам ти как всъщност стоят нещата. Спокоен мъж, истински непоклатим стоик за пред хората, но зад затворени врати... истински дявол.

Застинах. Наистина ли ме виждаше така? Така ли изглеждах в очите ѝ? Замислих се за последните три седмици с нея и наистина се налагаше да си призная, че поведението ми беше толкова нетипично за мен. Не можех да се позная. Но беше толкова естествено и толкова лесно да играя тази роля или просто да бъда такъв с нея.

— Когато си позволиши да се забавляваш — каза тихо, защото хората бяха мъкнали и очакваха групата да започне да свири, — ... се превръщаш в нещо толкова силно, толкова завладяващо, че почти не мога да го побера в себе си. Никога не съм предполагал, че мъже като теб съществуват. — Уви пръсти около моите и попита: — Кажи ми какво мислиш сега, в тази секунда.

Премигнах и отместих поглед от нея, не исках да се свия на топка в себе си както правя винаги, защото си спомних колко важно беше за нея да бъдем открити и честни един с друг.

— Радвам се, че ме накара да дойда тук тази вечер.

Тя не каза нищо, може би очакваше да споделя повече.

— Съвсем честно ли искаш да знаеш? — попитах.

— Разбира се — кимна тя.

— Последната седмица беше много хубаво. Признавам, че малко се тревожех, че гледаш на тази връзка само като сексуална.

— Ще изльжа, ако кажа, че не искам от теб много неща, свързани съсекс, но физическото ми желание се дължи на това, че искам теб, това което имаме сега. Защотоексът не е най-важното нещо — каза и отмести поглед от мен и се загледа в тълпата. Отне ми минутка да разбера, че думите ми я бяха наранили, че бях прекалил с търпението ѝ.

— Не поставям под въпрос искреността на чувствата ти — знам, че наистина се интересуваш от мен — казах. — И се надявам, че показвам своята дълбока привързаност към теб. Надявам се да я усещаш.

Тя се засмя, вдигна се на пръсти и ме целуна по бузата.

— Ти си толкова нормален и човечен. Просто не знам как да се справя с редък феномен като теб.

Изпихме второто почти със същата скорост и когато вдигнах ръка да поръчам по още едно, започнах да усещам как алкохолът затопля тялото ми. Бузите ѝ порозояха, смехът ѝ беше постоянно на устните, докато ѝ разказвах истории от детството си в Лийдс: как петнадесетгодишният ми брат Макс се прибра в нас без гащи, след като го хванаха да чука дъщерята на шефа на Градския съвет, и то в парка; сватбата на най-голямата ми сестра Лизи, когато разляха чаша червено вино върху бялата ѝ рокля и когато чичо Филип се напи като прасе и падна в тортата; прочутият темперамент на другата ми сестра Карен неофициално обявена за най-добър боксьор в Лийдс след множество сбивания.

Когато подгряващата група — няколко вряскащи абсурдни подобия на музиканти с колоритното име *Шериф Гуднейчър*, си обраха чукалата, хората започнаха да прииждат пак към бара да се заредят с пие, преди да се появят титулярите за вечерта. Руби се олюя леко, постави чашата си на бара и тръгна към тоалетната. Последвах я по някакъв тесен коридор и останах да я изчакам. Когато се появи в коридора и ме видя, развълнуваната ѝ усмивка не се побираше на лицето. Наведох се и я целунах.

— Нямаше търпение да се върна ли? — попита закачливо.

— Да, виновен съм, знам — промърморих много близо до лицето ѝ. — Ти си невероятна.

Руби ме поведе към залата и отново се набърскахме сред океан потни, пулсиращи от очакване тела. Хората нямаха търпение да видят... как им беше името... „Битър Даск“.

Групата се появи на сцената, момчетата включиха китарите си, направиха проба на микрофоните, движеха се по сцената и зад нея. Усещах как тялото на Руби буквально вибрира от нетърпение и как поглъща с очи всяко тяхно движение. Беше прекалено шумно, за да говорим, такава малка зала с толкова много народ никак не ми беше по вкуса и знаех, че ще става все по-шумно, но докато я гледах такава щастлива, всички мои резерви и притеснения заминаха по дяволите. Можех да я гледам цяла нощ и да се наслаждавам на всеки един звук около мен.

Можех.

След малко публиката замъркна като по команда. Вокалът се приближи към микрофона. Не каза нищо, само се обърна към другите момчета от групата и кимна с глава. Барабанистът чукна с палките си — едно, две, три. И тогава залата гръмна от шума.

Барабани, бас и китара се сляха в едно. Думата, с която мога да опиша комбинацията от трите, е *красота*. Чиста, сурова красота, която за части от секундата захрани кръвта ми с някакво ново сензационно усещане. Космите по тялото ми настръхнаха. Музиката беше прекрасна: богата и пълна с живот. Чисто звучене на китара, изключително прецизни ударни, и вокал, който ме изуми. Знаех, че след концерта Руби трябваше да крещи директно в мозъка ми, за да я чуя, но това беше магия, каквато никога не си бях представял, не знаех, че съществува. Усещах музиката като физическо присъствие в тялото си, по кожата си.

Руби не ми беше казала какво да очаквам и може би си е мислила, че съм ходил на концерт, но истината е, че никога не бях правил подобно нещо. С Порша бях ходил на симфония, на балет, на безкрайно дълги и скучни мюзикъли, но никога не бях изживявал нещо, което да се сравни с такава силна нелогична, неочеквана и непоносима дори за сетивата ми красота.

Гласът на вокала се менеше — в една песен беше суров и дрезгав, в друга мек и равен. Думите на песните подлудиха въображението ми, караха ме да правя неща, на каквито не мислех, че съм способен. Емоции като вина, съжаление, очакване, облекчение се стъстиха и сбраха в едно и гръмнаха в гърдите ми. Изпитах силна носталгия по пропилените си в нещастие и скуча години и в същото време надежда, че животът ми може би вече щеше да бъде различен. Може би от този миг нататък всичко щеше да се промени.

Усещането беше почти на ръба на непоносимото. Прекалено силно, прекалено интензивно. Светлините се мятаха като обезумели върху лицата на публиката, Руби бе вдигнала ръце и пееше с пълно гърло всяка една песен. Танцуващ пред мен, бедрата ѝ се поклащаха, а аз започвах да откачам по това момиче. Подивях. Исках да я грабна и да я притисна към пениса си, който вече надигаше глава. Пръстите ми се забиха в ханша ѝ, очите ми се затвориха и се оставих на звука, който изпълваше всяко кътче в залата. Оставил се и на изумителното чувство да я усещам притисната до мен. Тя плъзна ръце назад, зарови ръце в

косата ми и наведе главата ми до врата си. Засмуках кожата ѝ, хапех я, стенех, възбуждах се. Съзнанието ми бавно изключваше и се потапяше в екстаза да усещам това неземно същество до себе си. Трябаше да реша дали да я придърпам в някой ъгъл, или да я оставя да се наслади на музиката. Изправих се и се оставил на мига да ме удави.

Момчетата свиреха като луди. Спряха само за няколко секунди да отпият от бирата си, внимателно поставена върху усилвателите. Никога не бях виждал, не бях чувал, не бях преживявал такова нещо и за първи път имах усещането, че съм надникнал в сърцето на Руби, усетих любовта ѝ към всичко динамично и бързо, към приключенията, разбрах спонтанността ѝ и проумях защо бе хукнала да купи билети за този концерт. Изумявах се от начина, по който се доверяваше на собствените си инстинкти, които очевидно ѝ бяха подсказали да ме доведе тук. През цялото време е знаела, че музиката, светлините, морето от танцуващи тела ще ми повлияят, ще се врежат дълбоко в мен и следата никога няма да бъде заличена.

* * *

Като човек с необичайно висок ръст, бях свикнал да се навеждам, когато хората ми говорят тихо, когато минавам под рамка на врата, бях свикнал да не стоя в кръг с останалите хора, за да не ги карам да се чувстват застрашени от ръста ми. Но в метрото на път за хотела, докато се поклащахме в ритъма на влака, Руби искаше да съм изправен в целия си ръст, за да може да се покатери върху мен, да се увива около мен, да изживее все още тресящото ми вълнение от концерта. Коремът ѝ се притискаше в пениса ми, ръцете ѝ се плъзناха под разкопчаното ми палто и после под сакото, за да притисне студените си пръсти към корема ми. Галеше косъмчетата около пъпа ми и над колана, даже вкара показалеца си под колана на джинсите ми.

Мамка му, това момиче знаеше точно какво ми причинява. Виждах го в палавите ѝ очи. Усмивката ѝ сякаш се плъзваше от едното ъгълче на устата ѝ към другото. Устните ѝ се извиваха в съблазнителен смях и през цялото време говореше за шоуто, за песните, за хората, а съзнанието ми се замъгляваше и мислите ми се заплитаха още повече с всяко подраскване на ноктите ѝ по кожата на корема ми, с всяко

притискане на тялото ѝ към таза ми. Понесох това изтезание като истински стоик и в пълно мълчание. Не откъснах очи от лицето ѝ нито за секунда, погльщах удоволствието, което очите и устните ѝ изливаха с всяка дума, отправена към мен. След всеки допир на телата ни, след всяко рязко движение на влака започвах все по-бързо да изчислявам колко време ще ми е необходимо, преди да я обладая.

Излязохме от станцията на метрото и тя спря да си поеме въздух за секунда. Достатъчно дълга секунда, за да я грабна и да я притисна до стената на сградата до хотела ни, да вдишам аромата на рози и мед на кожата ѝ и да изсъскам в ухото ѝ:

— Какво правиш с мен?

— М? — попита разсеяно и се протегна като ленива котка в ръцете ми.

— Къде е останалата част от мозъка ми? Онази рационалната, която ми казваше, че трябва да стъпвам внимателно и предпазливо? Къде е?

— Не трябва да правиш нищо подобно.

— Мисля хаотично, а се справяхме така добре с бавното темпо.

Ръцете ѝ се увиха около врата ми и ме придърпа за целувка. Толкова интимна и чиста. Усетих как нещо в гърдите ми се преобръща. Мекото погалване на устните ѝ буквально ме размаза, разби ме на парчета. Начинът, по който ми даваше устните си, езика си, тихото ѝ простенване, когато прокарах език по долната ѝ устна, беше толкова искрен, толкова открит. Захапах долната ѝ устна.

— Ние все още се справяме много добре. Няма да се любим, докато не го почувствуваш като любене, а не само като правене наекс — каза тя. Не, не каза, а ме *увери*. С това изречение тя ми казваше „*Знам, че откраднах разума ти и вероятно сърцето, но ще внимавам и с двете и ще ги пазя.*“

Това нейно обещание, че няма да се любим, докато не съм напълно сигурен, не ме успокои, напротив — засили делириума ми. Задърпах я по улицата, не помня как сме стигнали до стаята, но на втората секунда в стаята вече бях свалил палтото ѝ, моето лежеше метнато някъде по пода, и я бях заковал на вратата. Маратонките ѝ се приземиха някъде до леглото, джинсите ѝ бяха събути грубо и светковично и метнати в друга посока. Никога досега не бях изпитвал

подобен глад. Кожата ми беше обтегната като кожа на барабан и буквально вибрираше.

Руби ме гледаше окъпана само в светлината от уличното осветление. Очите ѝ бяха разширени от вълнение. Очакването на лицето ѝ и пулсиращата болка в пениса ми бяха регистрирани от съзнанието ми в една и съща секунда. Едно много далечно и тънко гласче ми казваше да се укротя, но в този момент, когато чуха пулса си в ушите, не можех да полагам усилия, за да укротявам каквото и да било, още по-малко да го спирам.

— Какво прав... — започна тя, но спря, защото видя как с мълниеносна скорост свалих джинсите си до коленете и се облегнах тежко върху нея. Само боксерките ми и нейните бикини ме спираха да я чукам директно на пода.

Пенисът ми се притискаше между краката ѝ, точно там, където можех веднага да вляза в нея. Усещах хълзгавата влага под сатена. Изръмжах и изтласках таза си напред и се притиснах по-силно в нея. После пак. И пак. Забързан, отчаян. Махнах тениската и сутиена. Пищните ѝ гърди напълниха дланиите ми.

Можех да си представя как би било. Как щеше да бъде — краката ѝ около кръста ми, тазът ѝ се движи с нетърпение, нагоре, настрани, нагоре, настрани за да посрещне истеричните ми тласъци.

Ръцете ѝ обхванаха задника ми и ме подканаха да се движа по-бързо. Извика.

Опитвах се да не лягам върху нея, за да не ѝ тежа, но продължавах да я целувам, да плъзгам зъби по кожата ѝ, да смуча езика ѝ, устните ѝ, шията ѝ. Невъздържаността ми не я притесняваше, дори мисля, че я вълнуваше, а звуците ѝ ме караха да освирепявам и да искам да я разкъсам. Бях близо. Толкова бързо... прекалено бързо. После можех да бъда по-бавен с нея. Исках облекчение от напрежението, което се бе натрупало в мен да бъда така близо до нея, да я усещам, да вдишвам аромата ѝ, да виждам тялото ѝ под моето. Болезненото облекчение започна да се спуска по гръбнака ми и с рязко изтласкване на таза си напред изстрелях цялата насьбрала се енергия в мрака на стаята.

Секунда след това вече бях събул бикините ѝ и устата ми беше залепена между краката ѝ, езикът — потопен във влагата ѝ.

Какво облекчение да я почувствам така, да я вкуся.

Викът ѝ излезе сподавен, тазът ѝ отскочи от пода. Някъде никакво малко гласче ми казваше, че трябва да съм нежен с нея, да бъда внимателен, но когато рязко разтворих краката ѝ и засмуках клитора ѝ, тя буквально отлетя.

— Найл — успях да различа името си измежду насечените ѝ стонове. — Сложи ме на леглото. Нека те погледам.

Изправих се, изритах панталоните, издърпах ризата през главата, понесох я към леглото. Вече бях по-спокойен и сега можех да я погледам, да я целувам, да галя лицето ѝ.

— Харесва ми, обожавам... да усетя вкуса си на езика ти.

Настръхнах и затворих очи. Оставил се на нея. Тя хвани ръката ми и бавно я плъзна между краката си. Откъснах устни от нейните и легната между краката ѝ. Целунах гърдите ѝ, корема, кожата под ханша ѝ. Пръстите ѝ бяха заровени в косата ми, очите ѝ изучаваха лицето ми, а моят поглед се плъзгаше по голото ѝ тяло.

— Много си тих — прошепна тя.

Разтворих я с пръсти и плъзнах палеца си по клитора ѝ.

— Концентрирам се.

И защо да говоря и да загрозявам прелестта на звуците ѝ, на сладките ѝ стонове, на гледката как мачка с юмруци чаршафите, на накъсания ѝ дъх?

Притиснах палец по-силно и започнах да го въртя. Тазът ѝ пак отскочи нагоре и започна да се върти в моя ритъм.

— Аз... — започна, но думите ѝ така и не стигнаха до устните.

— Шшш — казах, наведох се и притиснах уста върху палеца си.

Галех и смучех.

От години бях спрятал да мечтая за орален секс, защото след първите няколко години на брака ни, Порша категорично отказа. Тя искаше обикновен секс, мисионерска поза, затворени очи, загасени лампи. Но аз обичах вкуса на жена, обичах усещането за сладост при извършването на самия акт. За мен да целунеш жена там, беше нещо като върха на еротиката. Всеки мъж иска да пие от източника на удоволствието.

А тук, в леглото, с Руби изправена на лакти да ме гледа с разширени си от възбуда и изумление очи, с гъстите ѝ мигли, които тежаха и почти затваряха потъмнелите ѝ очи, се чувствах като в рая. Гърдите ѝ рязко и задъхано се повдигаха и отпускаха с всяко кръгче на

палеца ми, устните ѝ бяха разтворени. Езикът ѝ постоянно се плъзваше по долната ѝ устна.

— Харесва ли ти да правиш това? — попита.

— Не мисля, че думата е „харесвам“. Мисля, че в момента нищо на света не би могло да ми достави по-голямо удоволствие.

Дишането ѝ стана по-бавно, бедрата ѝ се притискаха нагоре и напред, застина. И тогава отдръпнах езика си. Беше толкова близо.

— Найл, моля те.

— Молиши ме за какво, любима? — попитах и прокарах зъби по бедрото ѝ.

— Сложи устата си там.

— Къде по-точно — попитах с усмивка.

— Знаеше къде.

— Върху пичето ти? — прошепнах.

Тялото ѝ се усека под мен.

— Имам нужда от това.

— Не, все още само го искаш.

Видях как устните ѝ потрепериха, как ги захапа, как очите ѝ ме умоляваха. Беше толкова лесно да ѝ дам това, което искаше. Толкова пъти си го бе представяла, толкова пъти се бе питала какво ли е да усети езика ми там. Исках да надскоча очакванията ѝ, да направя фантазиите ѝ нищожни и малки в сравнение с тази реалност.

— Кажи ми — прошепнах и издишах върху клитора ѝ.

Тя стисна очи, хвана се за китката ми, отчаяно, гладно. Беше толкова мокра. Трепереше. Не дишаше от възбуда, тялото ѝ беше сковано.

— Руби? Кажи ми.

Наведох се и прокарах езика си по клитора ѝ. Пак, и пак, и пак. Бедрата ѝ трепереха.

— Близо съм, много близо.

— Не, кажи ми — казах, докосвайки я и пак се отдръпнах.

Тя с мъка отвори очи и ме погледна неразбиращо.

— Моля те, аз...

— Имам толкова много свободни пръсти. Кажи ми какво да правя с тях.

И тогава се наведох и я засмуках и прокарвах език и вече не спрях. Цялото ѝ тяло трепереше, сякаш въпросът ми я бе метнал зад

ръба. Просто исках да я предупредя какво да очаква, защото секунда след това вкарах двата си пръста в нея, засмуках клитора ѝ и почти си изгубих ума, когато тя изпища, изви тяло, разтрепери се като листо.

Оргазмът я разтърси, затвори крака около раменете ми. Треперех с нея.

* * *

Занесох я в банята. Краката ѝ бяха увити около кръста ми, устните ѝ — залепени за шията ми. Дрезгавият ѝ глас ми казваше как никога не е изпитвала нещо, което може да се сравни с това. Същото важеше и за мен.

Руби трепереше в ръцете ми, изтощена и пометена от всичко, което се случи през изминалите минути. Много грижовно я пуснах да стъпи на крака, застанах с гръб към водата, за да я пазя от силно течащата вода и измих всеки милиметър от тялото ѝ. Тя бе увила ръце около кръста ми и ме гледаше мълчаливо. Очите ѝ бяха натежали от емоция... и изведнъж изпитах ужас, че може да каже на глас това, което изпитва.

Очите на Руби никога не криеха нищо. Вече знаех без никакво съмнение, че тя беше влюбена в мен. Не беше само удоволствието от устата ми, не беше само идеята, че ме кара да обезумявам под въздействието на чара ѝ. Тя беше искрено влюбена. *В мен*.

Ако беше толкова просто, сега щях да правя любов с нея, защото знаех за себе си, че привличането, което изпитвах към нея, бързо бе минало в съвсем друго по-дълбоко измерение. Може би любов. Но след толкова години с Порша и удобно забил глава в пясъка на нещо, което си мислех, че е любов, как можех да се доверя на собствената си преценка? Бях ѝ предан, да. Лоялен до края. Но любов? Не бяха сигурен вече, че това, което съм изпитвал към Порша, е имало нещо общо с любовта.

И тогава ме връхлетя споменът за вечерта на сватбата ни. Танцувахме пред всички гости и се чувствах странно весел, може би щастлив и изпълнен със светла надежда.

— Защо си толкова привлекателна, когато си облечена в бяло?
Като добре пазена тайна — казах и се наведох да я целуна по шията. —

Нашата тайна.

— Какво искаш да кажеш? — попита Порша.

Ако тогава бях малко по-умен, щях да уловя напрежението в гласа ѝ, да усетя онзи поглед, с който тепърва ми предстоеше да се запозная отблизо, поглед, който ме предупреждаваше да внимавам какво говоря и правя. Но аз не бях умен мъж.

— Исках да кажа, че вече съм те имал, любов моя — казах. — И ще те имам пак тази нощ. И после пак и пак.

Порша застини като дърво в ръцете ми и просто се остави да я влача по дансинга. Песента свърши и всички започнаха да ръкопляскат. Погледнах я. Лицето ѝ беше ледено, като от стомана. Дори нежното осветление в тентата не можеше да омекоти това поразяващо студено излъчване.

— Какво има? — попитах.

Тя ми се усмихна сковано, целуна ме по бузата и каза:

— Току-що ме обвини, че се правя на девственица, а всъщност дълбоко в себе си съм развратница. В деня на сватбата ни!

Това беше началото. Но невинаги е било така. Само в повечето случаи, но невинаги. Предложих ѝ брак с пръстен, който купих от сладкарски магазин. Тя се смя толкова много и толкова силно и после ме целуна пред всички хора на Пикадили Съркъс.

Този миг постепенно се изгуби сред спомените за многобройните безчувствени, нерадостни и лишени от всяка емоция дни, месеци, години. Към края, когато говорех с Порша, ми беше безкрайно трудно да си спомням хубавите мигове. И ако се сетех за някой от тях, се държах с все сила за него, което наистина беше странно, защото аз определено не исках да започвам тази връзка наново или да се помириявам с нея, или да полагам усилия да поправя станалото. Дори и сега, след брака, аз се държах за тези хубави спомени, защото изпитвах потребност да си припомням, че е имало време, когато идеята да се оженя за нея не е било само едно голо очакване, че е имало време, когато идеята наистина е била добра и е имало някаква логика да го направя.

Бях шокиран от това, което изпитвах към Руби — парализираща страсть и похот, обожание и беззащитност, на която се предавах по своя собствена воля. Никога преди не бях изпитвал такива емоции, никога с жената, за която се ожених.

В гърдите ми се загнезди вина. Вина, че съм загубил цялото това време, че съм могъл да дам на Порша повече, отколкото си направих труда. Вина, че мислех за всичко това, докато миех тялото на жената, в която се влюбах.

Руби ме изпъльваше с неземна радост, но редом с радостта вървеше и ужасът. Паниката от скоростта, с която се развиваше всичко и че интензитетът не намаляваше, не отшумяваше. Напротив — набираше плашеща скорост.

Нежно прокарах ръце по гърдите ѝ, по бедрата, по таза ѝ, по левия крак, после по десния. Измих нозете ѝ. Тялото ми пак се разбуди от желание за нея. И това, което ме притесняваше най-много, беше фактът, че развивах вредни навици — бях започнал да разчитам на чувствата ѝ и на начина, по който ми се отдаваше. Това също не се бе случвало с Порша. През всичките ни години заедно не е имало секунда, в която дори да се замисля за нищожната вероятност да разчитам на нещо такова с бившата ми жена. Колкото и години да бяхме страдали в компанията си, тя никога не би могла да ме погледне така, а и аз никога не съм го искал.

Обърнах Руби към себе си, за да я измия от сапуна. Непрекъснато исках да я докосвам с ръцете си и с поглед я умолявах да ме целува. И тя го направи. Протегна се и ме целуна. Водата се стичаше между устните ни, а другата ѝ ръка се движеше бавно по дължината на пениса ми. После Руби стисна очи, от гърлото ѝ се откърти едва чут стон, устните ѝ трепереха върху моите. Не можех да разбера дали плаче, не можех да различа сълзите от стичащата се по лицето ѝ вода, но в този миг осъзнах, че я обичам. Съзнанието ми регистрира колко отчаяно я обожавам такава — разтърсена и пометена.

И веднага след това, буквално след един удар на сърцето последва осъзнаването на още една истина и тя болеше: ако някога чувствата на Руби към мен охладнеха, това щеше да ме съсипе завинаги.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА РУБИ

Фактът, че бях влюбена в Найл Стела, беше тайна, но само на теория. Той го знаеше. Аз го знаех. Самото изричане на думите беше чиста формалност. Улових точния миг, в който и той го разбра. Гледаше ме с боготворене, но и крайно внимателно и предпазливо. Сякаш бях чаща и той се страхуваше да не ме изтърве и счуши, защото после сам трябваше да събира парчетата. Чувството увисна във въздуха и дори течащата вода не успя да го отмие. Беше трудно да не почувствам дори най-лекото раздразнение в тялото му. Моето диво и лудо обожание към този мъж сякаш бе изписано на гърдите ми. Неговата предпазливост вибрираще около нас.

Но той не каза нищо.

Нито пък аз.

Найл ме уви в кърпа, после уви и себе си и се сгущихме в леглото. Моето? Неговото? И аз не бях сигурна вече. И имаше ли никакво значение? Оргазмът ме бе помел, но бях напълно будна.

— Ако сега можеше да си на друго място, къде би изbral да бъдеш?

След банята бяхме останали мълчаливи и отпуснати в леглото. Отвън се чуваше само приглушеният шум от трафика, от време на време някой говореше в коридора, отваряха се и се затваряха врати. Той бе легнал по корем с ръка под възглавницата. Когато зададох въпроса, той бавно повдигна глава и ме погледна в сумрака. Харесваше ми идеята, че знам как спи. Начинът, по който човек се приготвя за сън, начинът, по който спи, е толкова интимно нещо, нещо, което не всеки знае. Бях щастлива, че съм един от малкото хора, които знаят как спи Найл Стела. Знаех неговата малка тайна.

— И нямаш право да кажеш, че искаш да останеш тук — добавих и покарах пръст по ръката му. Кожата му беше гладка, все още топла от душа. Започнах да масажирам мускула му и той въздъхна доволно. — Можеш да си на което и да е друго място.

Луната се бе изкатерила високо в небето, хвърляше сребриста светлина върху леглото и се отразяваше върху тялото му. Наблюдавах как се смръщва и буквально го чувах как мисли. Не знам защо зададох този въпрос. Може би, защото се чувствах прекалено оголена и уязвима след душа и онова малко семенце съмнение ме караше да изпитвам тъга по родния си дом. Може би беше заради падането на стената, зад която се бе залостил. Може би, защото за първи път си позволи да се отпусне под влиянието на музиката и да се радва с всички тези хора край нас, да се чувства освободен като тях. Или може би беше просто мойт начин да вляза в обърканите му до влудяване мисли. Не, не знаех.

— Хм. На което и да е друго място?

Кимнах.

Чаршафите охлаждаха голото ми тяло, но усещах топлината от неговото.

— Защо не мога да остана тук? — попита и протегна ръка да погали върха на носа ми. Гласът му звучеше така мек, беше почти шепот. Този шепот ме сгряваше и правеше щастлива.

Свих рамене, а той протегна крак и го преметна върху моя, за да ме доближи до себе си. Такова дребно нещо, но ме накара да се усмихна.

— Когато бяхме малки, баща ми имаше приятел, който работеше на Еланд Роуд. Това е футболният стадион на Уест Йоркшир. Макс вече имаше книжка и понякога ме вземаше със себе си в колата в качеството ми на „дразнещия малък брат“. Ходехме да ритаме топка на стадиона. „Лийдс Юнайтед“ играеха точно на този стадион. Това беше отборът, който дотогава бях гледал само по телевизията на дивана у дома, бях се радвал с тях, бях плакал с тях. И изведнъж се оказах в средата на това поле, на което бяха стъпвали моите идоли. иска ми се някой ден пак да отидем с брат ми, да застанем в средата на игрището и да разбера дали и сега ще изпитам същото. Дали ще ми се стори толкова огромно и необятно както тогава.

— иска ми се да мога да се върна във времето и да видя това — казах с широка усмивка. — Как ти и Макс, като тийнейджъри, бягате по игрището. Предполагам без тениски, само по къси гащи?

Найл ми метна кръвнишки поглед, който само ме накара да избухна в смях.

— Много смешно. А ти госпожице?

— Сан Диего ми липсва.

— Не ти ли харесва в Лондон?

— О, обожавам Лондон. Беше ми нещо като мечта да замина да живея там. Но е скъпо. И вали. И всички ми липсват.

— Всички?

— Съквартирантките ми, Лола, Лъндън, брат ми.

— Предполагам, че ти е трудно да си толкова далеч от тях.

— Да, часовата разлика наистина ме убива — въздъхна тежко.

— Можем да се засечем будни за около три часа през деня, а през останалото време или е прекалено рано сутринта, или прекалено късно вечерта.

Той кимна и продължи да гали косата ми. Очите ми започнаха да се затварят.

— Но ще останеш в Лондон, нали? — попита и се зачудих дали ми се стори, или наистина усетих известно притеснение.

— Най-малко докато завърша.

— Значи няколко години?

Думите горяха езика ми.

— Да се надяваме — казах най-накрая.

— Разкажи ми за Сан Диего, за детството си.

— Бил ли си някога в Калифорния? — попитах.

— Бил съм в Лос Анджеles. Разкошно време, палми и много руси хора.

— Лос Анджеles не е Сан Диего — казах и поклатих глава, но гърдите ми се свиха от болка и тъга по дома. — Лос Анджеles е цимент, коли и хора. Сан Диего е зелени палми, синьо небе и навсякъде виждаш вода, огромния океан. Когато бях по-малка, с Крейн ходехме в къщата на един приятел. Беше на няколко пресечки от плажа. Слагахме храна и студени напитки в кошниците на велосипедите си и лежахме на плажа по цял ден.

— И какво правехте? — попита той.

— Нищо. Абсолютно нищо — каза и усетих блаженството в гласа си. — Просто лежахме на пясъка, играехме волейбол, четяхме, говорехме или слушахме музика. Когато станеше прекалено горещо, скачахме в океана; когато огладнявахме, ядяхме. Мама ни виждаше рано сутрин и после чак късно вечерта след залез-слънце.

— Звучи страхотно. Харесва ми тази малка Руби — каза и уви пръст около кичура ми и го дръпна леко надолу. — Косата ѝ е светлоруса от слънцето. Луничките ѝ греят около нослето. Загоряла кожа, мънички бикини. — После спря и се замисли как ли звучи това от устата на мъж на неговите години, затова побърза да добави: — За този сценарий ще си представим, че аз съм тийнейджърът Найл.

Засмях се и придърпах чаршафите до брадичката си.

— Карлсбад е страхотно място да прекараш детството си. Преди да замина за Англия, живеех в един апартамент с две от най-добрите си приятелки. От столовата можехме да видим океана. — Толкова много ми липсваха, чак болеше. — Заради работата и лекциите ни и всичко останало почти не се засичахме, но когато се случеше да сме си у дома и трите, си правехме капучино, за да можем да бъбрим цяла нощ. Понякога оставахме до изгрев и гледахме как слънцето се подава над океана. Може би затова беше толкова лесно да замина... Всички изведенъж станахме толкова заети, че почти не се виждахме.

— Може би. Или просто си знаела, че те чака нещо по-голямо и трябва да отидеш да си го вземеш.

Дълго след като каза тези думи, го гледах и се питах дали има предвид обучението ми, работата ми или нещо съвсем друго.

— Трябва да отидеш някой ден. Да полежиш на плажа, да отидеш до Дисниленд, да се качиш на Космическата планина.

Найл сбръчка нос и аз се наведох и го целунах.

— Дисниленд?

— Ти не вярваше и че концертът ще ти хареса. Помниш ли? Понякога е забавно да правиш глупости.

Той не отговори нищо, замисли се, и после кимна с глава и вдигна брадичка нагоре за още една целувка.

— Предполагам, че си права — каза, докосвайки устните ми. — А какво мислиш за Ню Йорк? Харесва ли ти? Забавляваш ли се?

— Ню Йорк е голям, шумен, но някак... вълнуващ и жив по свой начин. Никога няма да го забравя.

— Може би някой ден ще дойдеш пак.

— Може би. Но може би няма да е същото, ако съм без компанията, която имах тази вечер.

— Кой ще ти купува хотдог и ще ти се подиграва за горчицата?

— Или да ме опипва в метрото?

— Точно казано. Значи първо училище и после какво? Ще се върнеш в Сан Диего?

Тази вечер бяхме напълно честни един пред друг и не исках да лъжа.

— Не съм сигурна. Зависи от много неща.

— Например?

Обучението ми, да си намеря работа, да си намеря жилище, ти, аз.

— Например обучението ми — казах на глас. — И работа, с която да мога да си позволя да живея там.

— Сигурен съм, че тези неща няма да са никакъв проблем.

— Тепърва ми предстои да разбера дали ще мога да уча в програмата на Маги.

— Това със сигурност ще стане. Маргарет Шефилд не е луда да изтърве студент като теб. Ти си изключително умна, Руби.

— Не, аз съм разсеяна — поправих го.

Той плъзна ръка по гърба ми, по извивката на задника ми и накрая я спря на бедрото ми.

— Е да, но скоро ще си бъдем у дома.

— Мисля, че и двамата знаем, че не Ню Йорк е причината за разсеяността ми — казах откровено.

— Това важи и за двама ни. — Притисна палец към кожата ми.

— Какво ще се случи, когато се върнем? — Най-накрая зададох въпроса, който и двамата отбягвахме да кажем на глас.

Връщахме се след два дни. Билетите бяха купени. Имейлът за чекиране щеше да пристигне в пощата ми след по-малко от двадесет и четири часа. Всичко се случи толкова бързо, но дали щеше да продължи? Сексуалната страна на тази връзка нямаше да стигне по-далеч, докато той не се почувства готов, докато не е сигурен, че ме обича, но какво щеше да стане с останалата голяма част от връзката ни? Бяхме ли истинска двойка, или все още не бяхме нищо? Дали щеше да каже на някого?

Той премигна и ме погледна в очите. Разбрах, че с ужас бе чакал да му задам този въпрос. Беше чакал *аz да попитам*.

— Ще се справим някак — каза. — Разбира се, нещата на работа ще са различни, но извън работа могат да останат както са сега.

Изражението му беше огледално отражение на моето — напрежение и тревога. Не бях сигурна кое от двете изречения ме смути повече. „Ще се справим някак“ звучеше сякаш бяхме на ръба на оцеляването или и за двама ни щеше да е някаква голяма мъка. „Разбира се, нещата на работа ще са различни“. Разбира се, че щяха да са различни. Как можеше да останат същите? „Но извън работа могат да останат както са сега“ определено не ми хареса. Не исках да са както сега. Бях алчна, исках повече. Не исках откраднати минути с него. Исках него.

* * *

Почти три дни по-късно вече бяхме на летището „Хийтроу“ и дърпахме куфарите. Небето беше сиво, паднало ниско, потискащо. Въздухът беше влажен и миришеше на мокър камък и газове от колите, но имах чувството, че съм си у дома.

Найл държеше ръката ми през целия полет, ставаше все по-уверен, когато ме докосваше на публично място, и дори беше притиснат към мен почти през цялото време. Предложи ми да отидем направо в тях, но и двамата бяхме напълно изтощени и мисля, че изпита облекчение, когато му казах, че тази вечер е по-добре да се прибера в нас. И двамата бяхме отсъствали седмици наред, трябваше да се обадим на приятели и близки, да проверим имейлите си, да отговорим по възможност на някои от тях и след девет часа полет исках само да се прибера, да се изкъпя и да спя в собственото си легло. Тони ми беше наредил да се явя в офиса му на другия ден и да докладвам за всичко, което съм свършила и защото: *не съм виждал прелестното ти лице от един месец*.

С Найл трябваше да поговорим за ситуацията на работа, да обсъдим някакъв план, но ние просто се облегнахме един в друг и се опитахме да се насладим на последните няколко минути заедно. През целия път в таксито той държа ръката ми между длани си. Навън гледката се променяше. Магистрала след магистрала и после влязохме в малките улички към квартала ми. Когато таксито спря пред сградата ми, не ми оставаше нищо друго освен да го целуна малко прекалено

ентусиазирано, като се има предвид, че все пак бяхме в такси, и да помъкна багажа си през входната врата.

Тази нощ дъждът се изливаше на едри капки, чукаше по прозорците и капките оставяха тези мокри следи. Стори ми се съвсем нормално да вали още първата нощ в Лондон. Един съвсем очакван поздрав за добре дошла в нормалния неприказен свят.

Бях в леглото по пижама, затоплена от душа, когато телефонът ми започна да вибрира върху нощното шкафче.

Липсва ми лицето ти на възглавницата до мен. Това ми беше написал. Топла искра пламна в гърдите ми. Той се опитваше, наистина се опитваше. Точно както ми обеща.

Липсват ми онези сладки тихи звуци, които издаваш, когато спиш, написах и вече се усмихвах, защото знаех какво ще отговори.

Мъжествеността ми трудно може да се опише с дума като „сладък“, госпожице Милър.

Засмях се с глас и сърцето ми излетя.

Може да се наложи да те видя напълно гол и то доста скоро, за да се убедя в тази мъжественост и дали ѝ отива думата „сладък“.

Цяла минута мълчание и после видях в балончето, че пише.

Нямам търпение да те видя. Това легло е прекалено голямо за сам човек.

Когато започнах да пиша отговора си, ръцете ми трепереха, бузите ме боляха от широката усмивка. Той наистина го правеше, *ниe* го правехме.

И аз нямам търпение да те видя.

Утре. Сладки сънища, любима.

Ако е вярно, че сърцето може да се пръсне от щастие, моето определено беше на път.

След много време успях да заспя под звуците на дъждъ с усмивка на лицето и с телефона под възглавницата. За първи път гласът на подсъзнанието ми мълчеше.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА НАЙЛ

Удивително е как човешкият мозък свиква и придобива нови навици. Макар че вече бяхме в Лондон и въпреки че Руби никога не бе спала в моето легло, когато се събудих и не я видях до себе си, се почувствах странно объркан. Взех телефона и ѝ пуснах съобщение.

Добре ли спа?

Почти не. Може да се наложи някой на работа да стои зад мен и да движи ръцете, краката и устата ми.

Ще се видим в офиса, моя красива кукло на конци.

Ядох, прочетох вестника, облякох се и тръгнах. Можеше да се каже, че беше ден като ден... с тази разлика, че изобщо не беше ден като ден. Имах чувството, че животът ми бе станал седем хиляди пъти по-голям.

Руби беше както винаги в малкия си офис, който делеше с другото момиче. Обикновено пристигах на работа около осем, но тя винаги е била там преди мен, но тази сутрин се постарах да бъда там преди нея. Исках поне един миг насаме с нея, един миг на откровение, без маските, които щеше да се наложи да сложим по-късно. Уви, това нямаше да се случи. Понеделник сутрин. Хората вече търчаха из офисите, всеки правеше нещо. Успях само да ѝ се усмихна, да ѝ намигна и да погледам няколко секунди прелестната ѝ уста.

— Здрави — каза само с устни.

Погледах я още мъничко. Така ми се искаше да ѝ дам нещо повече от целувка с поглед, повече от целувка по устата дори, но нямаше как. Кимнах и тръгнах към офиса си в другия край на коридора.

Две отривисти резки почуквания на вратата на кабинета ми възвестиха появата на Антъни, който както винаги влизаше, преди да изчака някакъв отговор.

— Добре ли си? — попита и седна на стола пред бюрото ми.

Облегнах се на стола си и се опитах да се усмихна спокойно.

— Да, добре съм.

Той сложи глезена си върху коляното на другия крак и каза с лукава усмивка:

— Надявам се да си прекарал добре.

За първи път в живота си имах чувството, че играя шах, без да имам фигурки и шахматна дъска.

— Да.

Антьни ме гледаше изпитателно, опрял брадичка в дланта си. Погледнах към монитора си под претекст, че проверявам имейлите си. Не бях решил какво да кажа на любопитния си колега. От една страна, не исках да крия какво се е случило между мен и Руби и ако изобщо я познавах, а аз исках да вярвам, че е познавам доста добре, знаех, че няма да може да играе театър и да се прави на безразлична, а и не биваше да го прави. От друга страна, исках личният ми живот, както и нейният личен живот да си останат лични, а не обществено достояние, а Тони имаше навика да превръща всяка новина в публична и нетактична шега, в която само той виждаше смешното.

— Изглеждаш ми различен — каза замислено и насочи пръст към мен. — В очите ти има усмивка. Точно ето тук — посочи веждата си да ми покаже къде по-точно се намира усмивката. — Някаква искра. Малко слънчево петно над главата ти. Така мисля.

— Така ли?

— Пипали са ти пениса в някой цицобар в Ню Йорк?

Грубостта му падна като щанга в средата на стаята.

— Честно, Тони, прекаляваш.

— Хм. Чукал си стриптийзорка?

— Мамка му, не знаеш ли кога да спреш?

Той мълкна, огледа ме още веднъж, усмихна се и каза:

— Или най-сетне си се пуснал на Руби?

Прегълтнах напълно неподготвен за последното и се престорих, че се концентрирам върху нещо на монитора си.

— А, не... Това... Искам да кажа... Не, не съм. Не.

И това си беше самата истина, ако вземем под внимание техническите детайли, защото все още не бяхме правилиекс.

Тони рязко удари по бюрото ми и викна възторжено:

— Ах, ти старо куче!

Усетих как кръвта се отцежда от лицето ми. Точно тази реакция исках да избегна.

— Не, Тони, не е така...

— Скъсал си ѝ задника от чукане. Пуснал си се на моята Руби!

Избутах стола назад. Усещах как в гърдите ми едновременно се завихрят циклон, торнадо и вулкан.

— *Твоята Руби?*

— Значи си я чукал — каза той и плесна с ръце. Само веднъж, но така, че звукът от жеста му в комбинация с гласа му разсече въздуха в стаята и изкънтя в стените.

— Не викай, по дяволите — изсъсках.

Той се престори, че бърше сълза от окото си. Тони обичаше да се шегува като всеки нормален човек, но сега в тона му имаше голяма доза раздразнение.

— О, сега ще се забавлявам да наблюдавам как се мотаеш като муха без глава из офиса, което значително ще облекчи чакането на следващия сезон на „Игра на тронове“.

— Престани с тези лайна.

Тъмните му очи се разшириха от изненада.

— Боже, чуй само какъв език от устата на Найл! Смея да твърдя, че е успяла да те поразпусне. Мисля, че ще се наложи да отида да ѝ благодаря.

Поех дълбоко въздух, затворих очи.

— Тони, не го прави.

— Ау! Добре, де, разкажи ми! — каза и се настани в креслото.

Сега звучеше малко по-нормално и почти откровен. — Какво стана? Няма да се подигравам повече, Найл — увери ме той и се усмихна извинително и чистосърдечно. — Извинявай. Просто никога в живота си не си бях представял...

— Не е това, което си въобразяваш — прекъснах го. Наведох се напред и облегнах лакти на бюрото. Трябваше по някакъв начин да възвърна самообладанието си. Трябваше да призная, че би било добре или може би полезно Тони да знае какво става между мен и Руби, но със сигурност не му беше нужна по-пикантна информация.

— Оказа се, че е имала чувства към мен от по-рано и... — Не можех да намеря нито една дума да опиша какво става в главата ми, когато стане дума за нея. — И аз харесвам компанията ѝ.

Тони просто виждаше в мен. Нямаше нужда дори да говоря.

— Да, да, сигурен съм.

— Бих ти бил много задължен, ако не започнеш да тръбиш наляво и надясно.

Той кимна, сложи ръка на сърцето си и ми намигна заговорнически.

* * *

Руби беше седнала в малката стая за обедна почивка с приятелката си Пипа. Влязох да взема обеда си от хладилника и погледите ни се срещнаха, но тя бързо погледна встрани. Бузите и шията ѝ порозовяха.

— Здравей, Руби. Здравей, Пипа.

— Здравейте, господин Стела — отвърна весело Пипа. *Прекалено* весело. Дали и Руби е била подложена на същия кръстосан разпит?

— Здравейте, господин Стела — каза Руби и ме погледна с мистериозна усмивка, зад която се криеха хиляди тайни. Езикът ѝ пак беше заклещен между зъбите по онзи очарователен начин. Наложи се да се боря за въздух, защото вече в съзнанието си преигравах последната целувка, с която ме дари снощи, преди да се разделим. Устните ѝ ухаеха на лимон от бонбончето, което смучеше в таксито. Покашлях се и хванах дръжката на хладилника.

— Свиква ли с часовата разлика? — попитах и я погледнах през рамо.

Тя се усмихна още по-широко и каза:

— Опитвам се.

Пипа заби поглед в чинията си, докато погледът на Руби не се откъсваше от очите ми. Усещах как някой изпомпва въздуха от гърдите ми и с мъка поех въздух. Хвърлени в реалността, в рутината на дните, мисълта, че има и друга реалност, нашата реалност, където бяхме само аз и тя, караше тялото ми да копнее за нея до болка. Всяка клетка, всяка частичка от мен искаше да се върне в другата реалност. Дали щях да успея да свърша изобщо някаква работа, когато знаех, че е толкова близо до мен?

Ако успеех да анализирам всички нейни качества и да мисля за тях поотделно, както и да отделя физическата ѝ красота от умствените ѝ способности, може би щях да изплувам на повърхността, а не да потъвам в морето Руби. Погледът ѝ беше прекалено трескав. Очите ѝ ми казваха, че иска да е насаме с мен така силно, както исках и аз. Езикът ѝ се подаде леко, облиза устните си. Погледът ми се плъзна по гладката ѝ шия и вече си представях как я водя у дома и целувам кожата ѝ, малката вдълбнатина под шията ѝ и разкопчавам перлените копченца на блузата ѝ...

— Господин Стела? — каза тя и погледна многозначително към вратата на хладилника, която все още държах отворена и студеният въздух се изсипваше право в гърдите ми и охлаждаше стаята.

— А, да — сепнах се и се наведох да извадя храната си. Взех една вилица и бързо се изнесох към офиса си.

Правилно бях предположил. Не успях да се концентрирам и за секунда. Трябваше да намеря начин да се успокоя и да не мисля за нея. Това със сигурност не бях аз, не можех да се позная и започвах да губя ориентация, а трябваше да разбера плана и програмата си.

Дали щеше да се съгласи да остане при мен тази вечер? Как щяхме да забавим мига на истинското сексуално преживяване... или вече беше прекалено късно? Дали изобщо исках да продължаваме бавно? На този етапексът ми се струваше пълна формалност. Всичко, което вече бяхме направили, беше много по-интимно отекса, но мигът, в който мисълта ми мина през ума, знаех, че да бъда с Руби физически, за мен би означало много повече от една стъпка в нашата връзка.

Това ли исках? И ако се стигнеше доекс, щях ли после да мога да запазя никаква... част от себе си, в случай че някой ден Руби ми каже, че няма нужда от мен?

Досега бях мислил, че Порша е любовта на живота ми, но в мига, в който Руби се надигна на пръсти и смело ме целуна по бузата, разбрах, че съм бил в голяма заблуда.

Мобилният ми звънна на бюрото и ме извади от подробния анализ на положението.

В моя апартамент ли ще вечеряме, или в твоя? И преди да отговориш, нека ти напомня, че имам съквартирантка, малко

легло и съм най-лошият от най-лошите играчи. ПС: и престани да премисляш.

Засмях се и отговорих:

В такъв случай, няма друг вариант освен да дойдеш в моя апартамент. Живея сам, имам голямо легло, предполагам, че мога да направя нещо в кухнята, но най-вероятно ще поръчам вечеря.

Точно пред офиса ми се чу как някой говори със смешен глас, като от анимационно филмче. Гласът крещеше „Дупе!“ и се смееше. Последва почукване по вратата.

— Влез — извиках.

Руби влезе, усмихна се, погледна към телефона си и каза:

— Добре.

Сърцето ми се разду от топлина и радост да я видя пак.

— Добре?

Тя затвори вратата зад себе си.

— Добре, ще дойда за вечеря, щом така настоятелно ме каниш.

Едва сега осъзнах, че звукът, който бях чул пред вратата си, е бил ринг тонът за съобщенията на телефона й.

— Този ринг тон... — мълкнах, облегнах се и се усмихнах. — Правилно ли чух „Дупе“.

Тя сви рамене. Руменината бе изчезнала от бузите й, може би защото вече бяхме сами в офиса ми.

— Да, това е ринг тон специално за теб. Миньоните? От „Аз проклетникът“? Филмът? — Тя поклати глава и направи още една крачка към мен. — Трябва да започна да те извеждам по-често. Както и да е, този ринг тон съвсем ти отива, защото имаш най-хубавия задник от тази страна на Атлантическия.

— От тази страна на Атлантическия? Това значи ли, че когато бяхме в Ню Йорк, си забелязала някой с по-хубав задник от моя?

Тя сви устни и се престори, че наистина мисли.

— Нямах възможност да направя много обстойно проучване, но приятелят на Макс, Уил беше доста...

Наведох се напред и изръмжах.

— Руби Милър, ако довършиш това изречение, ще те метна на колене и ще те напляскам. По твоето дупе.

Тя изметна глава назад и се засмя. Най-много обичах, когато се смееше точно така.

— Много ми се нрави фактът, че за теб един пердах е нещо забав...

Две резки почуквания на вратата и Тони нахлу усмихнат до ушите. Усмивката му обаче веднага замръзна на лицето, физиономията му се вкисели и когато огледа наведеното над бюрото ми тяло на Руби, раменете му се изправиха. Тя подскочи и намери някакъв конец на полата си и го подръпна.

— Здрави, Антъни — каза тихо тя.

— Здравей, Руби. — Веждите на Тони бяха събрани недоволно.

— Какво става с изчисленията за „Баркли Интернешънъл“?

Руби отново се бе изчеврила, очите ѝ бяха впити в пода.

— Готови са. Трябва само да напиша имейла. Извинявам се, исках да питам нещо Найл... господин Стела... след пътуването.

— Руби, сигурен съм, че е голямо облекчение, че Стела е наясно с чувствата ти — каза студено Тони, — но нека ти напомня, че Найл е заместник-президент на компанията и има достатъчно грижи и задължения след такова отсъствие.

Разширениите ѝ очи бавно се обърнаха към мен. Стиснах гневно зъби.

Какво, по дяволите? Какво правеше Тони! Мамка му!

Тони обаче не се спря. Разбира се!

— Може би е редно да оставиш вратата отворена, когато влизаш тук. Всъщност можеш да оставиш тези допитвания до Найл за времето, когато *не си на работа*?

Тя кимна леко, извини се тихо, мина покрай него и излезе.

— Тони — развиках се веднага и го изгледах с крайно раздразнение. Кръвта ми кипна, сърцето ми бълскаше полуудяло от гняв. — Защо беше нужно това? Сега е в почивка, по дяволите. Не беше дошла да ме притеснява или да ме тормози! Аз съм точно толкова ангажиран, колкото е и тя и между нас не се случва нищо нередно. Освен това, аз *не съм* ѝ шеф.

— Не, не си — съгласи се Тони, стисна зъби и се загледа към вратата, през която беше излязла Руби. — Не съм очаквал, че няма да спазва някакви елементарни професионални граници.

И тогава ми светна. *Тони ревнуваше.*

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш — казах с възможно най-спокойен тон. При думите му нещо в гърдите ми се подпали. Тони не ми

беше началник, точно обратното. По никакъв начин не беше повече от мен и един ден аз щях да му бъда шеф. — Ти, точно ти, който ме съветваше да *й се пусна*, който ми обясняваше как била, и цитирам: *само дълги крака и големи цици*, ти, който назначаваш най-красивите стажантки за програмата в Оксфорд, точно ти си седнал да ни обясняваш какво означава професионални граници?

Той премигна, погледна ме и каза:

— Само казвам, че не искам да я намирам повече тук. Никога.

След това се обърна и излезе от офиса ми.

Пулсът ми започна да се успокоява едва след десет минути. Бях бесен, крачех като обезумял из офиса си и обмислях да говоря по въпроса с Ричард, да му обясня, че между нас не се е случило нищо нередно и да кажа на Ричард, че начинът, по който Тони бе говорил на Руби преди няколко минути е напълно неприемлив и недопустим. Но бях прекалено ядосан и по правило не водех разговори в такова състояние: щях да се поддам на емоциите, а исках да звуча професионално. Не можех да допусна да се явя пред него навит като пружина. Трябваше да съм спокоен, за да мога да се обоснова. Проблемът тук беше поведението на Тони и моят казус би изглеждал прекалено slab, ако излезех пред него емоционален.

Това беше причината да изчакам още петнадесет минути, преди да пусна съобщение на Руби. Не исках да мисли, че мнението на Тони има някакво значение за мен и че може да ме ядоса.

Тони се е смахнал, написах.

Знам. И въпреки това беше ужасно унизително.

Съжалявам, любима.

Минаха няколко минути, преди да ми отговори и докато четях думите *й*, буквально чувах винаги търпеливия *й* глас.

Не съжалявай. Нека се насладим на апартамента ти без съквартирани, на голямото легло и на храната за въкъщи, която ще поръчаш.

Гледах екрана и се усмихвах.

Нямам търпение.

Нямах търпение, наистина. Не знам как щях да дочекам да я притисна в прегръдката си и да *й* напомня, че това между нас е нещо много по-голямо от стените на един офис.

* * *

Руби се прибра до апартамента си да си вземе каквото ѝ е необходимо за работа на другия ден, а аз използвах времето да взема къри от любимия си ресторант на ъгъла.

Когато дойде, тя се огледа в антрето, мина покрай мен и влезе в хола.

Апартаментът ми, както може би бе очаквала, беше чист, прибран и семпъл. Черен кожен диван с няколко фотьойла, ниска мраморна маса и голям плюшен килим.

— Ако някой ме бе накарал да направя рисунка на апартамента ти, би изглеждала точно така.

Засмях се и направих крачка към нея.

— Радвам се, че никога не мога да те изненадам.

Тя се обърна и аз я прегърнах.

— Това, че никога не можеш да ме изненадаш, е причината да те обичам.

И двамата застинахме.

— Това на глас ли го казах? — попита тя и стисна очи да прикрие ужаса си. — Моля те, кажи ми, че тези думи са били само в главата ми.

Наведох се, целунах челото ѝ и казах:

— Ти си прекрасна.

Нещо ме удари в гърдите. При други обстоятелства сам бих се ударил заради неспособността си да ѝ отговоря със същото.

Обичам те. Ти си прекрасна.

Не бях изненадан от думите ѝ, знаех, че е така. Защо тогава не бях помислил предварително как да ѝ отговоря, какво да ѝ кажа, когато един ден ги произнесе на глас? Аз бях съвсем официално и абсолютно заслужено най-големият идиот в света.

Тялото ѝ беше напрегнато, цялата бе вцепенена. Започна да се отдръпва от мен, но аз я придърпах обратно в прегръдката си, целувах шията ѝ и като обезумял търсех правилната дума, изречение, нещо... да ѝ отговоря, да кажа правилното нещо.

— Руби...

— Няма проблем — каза тя с тиха въздишка, прегърна ме и притисна лицето си към врата ми.

Но не звучеше съвсем наред. Исках да погледна в очите ѝ и да разбера, но не можех да помръдна. Очевидно бях не само оглупял, но и забравил как да се движа. Тя въздъхна и с малко по-спокоен тон каза:

— Знам, че съм доста по-напред с материала по отношение на чувствата. Съжалявам, че пуснах бомбата така и те накарах да се чувствуваш неловко.

— Моля те, не е... — Не можех дори да завърша изречението. Не можех да разбера какво беше това чувство към нея. Какво друго, ако не любов?

Обичах ли я? Вече нямах никаква представа какво е романтичната любов. Имах чувството, че е някакъв чужд език, който никога не съм имал възможността дори да чуя, камо ли да науча. Проклинах Порша за студенината ѝ, за това, че ме караше да се съмнявам във всеки мой жест, затова че съсира детството ми, че ме откъсна от семейство, в което всяка дума, всеки жест беше декларация за обич и обожание. Детство, изпълнено с пакости и игри с братята и сестрите ми, детство, сгрято от чувството, че си безусловно обичан от близките си, от майка ми. Проклинах и себе си, че се бях превърнал в тотален емоционален гном.

Не знаех как да определя чувствата си, но знаех, че стават все по-големи, все по-дълбоки, силни и обсебващи. И ме плашеха. В крайна сметка раздялата с Порша беше освобождаващо чувство, сякаш ми бяха махнали оковите. Но мисълта, че един ден мога да загубя Руби, беше грозна, кошмарна и страхът ме тормозеше. А как ли се чувстваше тя, след като така открито заяви чувствата си и сега седеше в средата на стаята и чакаше. Чакаше мен. Да кажа нещо, да намеря думите... Исках да ѝ дам всичко, което имах, исках да ѝ кажа, че съм напълно полудял по нея.

Почувствай това. Нека ти покажа нещата, които не мога да кажа.

Свалих палтото по раменете ѝ, метнах го настрани и сложих ръце на копчетата на блузата ѝ. Мислено я молех да ме погледне в очите. Тя вдигна поглед към мен. Видях колебанието ѝ. Въздъхна. Сякаш изпусна тон напрежение. После протегна ръце и придърпа лицето ми към своето.

— Искаш да кажеш, че ще отложим вечерята за по-късно? — попита.

Кимнах и я поведох към един от фотьойлите в хола без странични облегалки.

Ръцете ми бяха нетърпеливи. Бързо събликах полата ѝ, гладно плъзгах длани по оголващата се кожа. Извивките ѝ бяха гладки, абсолютно съвършени, бели. Засмуках рамото ѝ и обхванах гърдата ѝ в дланта си. Тя бавно и някак предпазливо разкопча ризата ми. Гледаше ме и се опитваше да прецени реакцията ми.

— Не се налага да го... — Целунах я, за да я прекъксна.

Тя съблече ризата ми, после панталоните до под коленете. Аз ги изритах с крак. Пое пениса ми в ръка и започна да се свлича на колене. Поклатих глава и я вдигнах. Разтворих устните ѝ и плъзнах език между тях. Погълъщах вкуса ѝ, наслаждавах му се. Тя ми отвръщаше с напрегнато отчаяние. *Боже, колко беше сладка.* Тънките ѝ малки ръце бяха притиснати към гърдите ми, буташе ме назад към стола, после се покачи върху мен и зарови пръсти в косата ми. Хапеше ме, стенеше, молеше, говореше несвързано, докато ръцете ми се плъзгаха по тялото ѝ, по бедрата, между краката.

— Искаш ли да се преместиш? — попита.

Какво ме питаше? Дали искам да се преместя в нея?

— Аз... да — казах и извих тялото си нагоре, за да не губя контакт с нея.

Тя се наведе и прошепна в ухото ми.

— Питах дали искаш да се преместим в леглото ти.

Затворих очи и започнах да водя борба със съзнанието си, което искаше да вземе въпроса, да го огледа от всички страни и да го анализира. Ако станех сега, щях да загубя контакта с нея, страстта може би щеше да се уталожи, докато стигнем до леглото и щях да имам време да мисля. И вече мислех: никога не бях правилекс в това легло.

Съзнанието ми искаше да съм сигурен, в това, което правя.

Спри.

Не.

Не.

— Не. — Целунах я и придърпах дупето ѝ по-близо до мен. — Не искам да се mestим.

Ханшът ѝ се раздвижи, въртеше го в кръгчета. Само едно повдигане на таза ми и щях да съм в нея. И съсед, бях забравил, или може би никога досега не бях разбрал, че желанието може да е така умопомрачаващо, подлудяващо и диво. Не бях на себе си. Аз бях мъж, който копне за удоволствие, който иска да чука, и за първи път се чувствах истински свободен да го направя.

— Мамка му, презерватив — успях да кажа.

— Не съм болна — каза напрегнато. — И съм на хапчета.

Погледна ме в очите. Въпросът ѝ като че остана някъде увиснал между нас.

— Ела върху мен, любима — прошепнах.

Тя се спусна по мен, аз надигнах таза си към нея да я посрещна. От устните ѝ избяга стон — удоволствие и болка в едно. Точно този звук ме превърна в звяр.

— Чакай... — Гласът ѝ беше много тих, някак напрегнат. Погледнах лицето ѝ. Устата ѝ беше разтворена... изглеждаше абсолютно зашеметяваща.

— Дай ми... само минутка... да свикна с размера.

Започна да се спуска много бавно. Издаваше най-сладките, най-божествените звуци, които бях чувал в живота си. Беше много трудно да остана неподвижен.

Когато я изпълних докрай, тя започна да се движи. Правеше малки кръгчета с таза си, побъркваше ме. Пръстите ѝ се забиха във врата ми, стискаше ме, гърдите ѝ се притискаха в моите, шепнеше в ухото ми:

Найл

О, Боже

Няма да

Толкова е

И звуците ѝ. О! Никога не бях чувал толкова чисто, толкова открито изражение на удоволствието, на блаженството, което тя можеше да си позволи да изрази и имаше смелостта да се потопи в него. Никога не бях предполагал, чеексът е нещо толкова различно, толкова красиво, че е интимност, която се споделя, а не понася.

Никога не бях изпитвал и такава нечовешка възбуда, алчност, желание да я погълна. И точно когато си мислех, че не може да бъде по-хубаво от това, тя ме погълна целия, наведе се към мен, захапах

зърното й, другата ми ръка мачкаше гърдата й, а тя свирепо и яростно ме яздеше. Искаше да стигне до блаженото място преди мен, преди аз да си загубя ума.

Заштото знаех, че с Руби това щеше да се случи много скоро.

Усещах как удоволствието се трупа в мускулите ми, как гръбнакът ми изтръпва. Движенията й станаха накъсани, неравномерни. Устните й се разтвориха и залепиха върху моите. Чукаше ме, сякаш нямаше да има утре. Ръцете й ме стискаха, където свареха. Тялото й се изви назад, извика силно и свърши, но оргазмът й освободи и малкото останало от самоконтрола ми. Удоволствието беше непоносимо. Забих зъби в зърното й, простенах в кожата й.

Тя се отпусна върху гърдите ми, аз веднага я вдигнах, поставих я да легне на килима, бързо вдигнах таза й от пода и рязко влязох в нея. Беше толкова тясна, като увит около пениса ми юмрук. Гледаше как се побърквам, как се изгубвам, как загубвам *сърцето си*. Това не бях аз. Това беше един коленичил между краката й мъж, който стискаше бедрата й, за да не се изпълзва назад по пода. Не познавах мъжа, който й казваше:

Гледай

Погледни как влизам в теб

Толкова си мокра

Мека

Мамка му колко си топла, мека, свършенна.

Удоволствието се трупаше и тежко се спускаше по гърба ми, а тя ме молеше с очи да й покажа колко ми е хубаво, да й покажа, че мога да отприия тази сила в мен.

Не можех да затворя очите си. Никога не бих пропуснал да я гледам в очите, докато свършвам в нея. *В нея*. Започвах да тласкам без ритъм, хаотично, грубо, от гърдите ми излизаха нечувани звуци. Не беше ръмжене, не бяха стонове, а викове на освирепяло животно.

Никога не бях изпитвал такова силно удоволствие, такъв мощн оргазъм. Застинах и свърших с вик.

Гърдите ми бяха потни. Надигнах се и я погледнах. Гърдите й бяха зачервени, лъщяха от ситни капчици пот. На бузите й имаше червеникави петна. Устните й бяха разтворени и се опитваше да си поеме въздух.

— Найл — каза тихо и прокара разтрепераните си пръсти по гърдите ми.

Инстинктът ми се задейства. Паниката за неизпълнено задължение едва не ме събори. Скочих. Краката ми трепереха. Хукнах към банята, взех една малка кърпа, сложих я под топлата вода, върнах се при нея, сложих кърпата между краката ѝ и внимателно започнах да я мия от моята...

— Найл — каза пак и сложи ръка на китката ми да ме спре.

Седнах на пети и загледах лицето ѝ.

— Боли ли те?

Веждите ѝ се събраха, погледна ме учудено.

— Не.

После взе кърпата от ръката ми и ме придърпа към себе си.

— Не е нужно да бягаш да ме бършеш. След този оргазъм искам да се насладя на нежните ти целувки. Искам да съм изцапана *от теб*.

Наведох се и засрамен от реакцията си я целунах.

— Да, права си. Извинявай.

— Не съжалявай. Изключително добре свършена работа, сър. Моите адмирации.

Краката ѝ се плъзнаха около таза ми, а аз се облегнах на лакти на нея.

— Мисионерската поза е твоята суперсила. Факт.

— Логично е. Само тази съм научил за единадесет години. Честно, да те чукам отгоре... — Мълкнах. Стомахът ми се сви в мига, в който осъзнах какво говоря. Под мен Руби застинава.

— Мили боже... Руби. Това беше ужасно грозно и непростимо нещо за такъв момент. Аз съм пълен идиот.

Тя прокара пръсти по врата ми, надигна се да ме целуне, може би, за да ме накара да мълкна и прошепна: — Няма нищо. Всичко е наред.

— Не, не е — продължавах да говоря.

— Наред е — настояващето тя, но гласът ѝ беше необичайно скован. — Сигурна съм, че е странно да си с някой за първи път, след като си бил само с нея през всички тези години.

— Не е така... — започнах и пак не успях да довърша мисълта си. Трябваше да оправя поне това. Вече достатъчно се издъних, когато

мълчах като пукал, след като тя открыто ми призна чувствата си. Не можех да си позволя втори гаф.

— Руби, знам, че моментът беше ужасно неподходящ, но искам да ти обясня колко различно е това за мен.

Тя кимна и леко се отпусна. Търсех думите и се опитвах да се върна към онази яснота, с която я виждах, познавах само допреди минути. Тя ми беше дала нещо толкова рядко, толкова ценно — тя ми показва какво означава да правиш любов, а аз прецаках всичко на секундата.

— В началото на брака ни Порша попадна на една статия, според която мъжете се нуждаят отекс поне един път седмично, за да не изневеряват. Пълни глупости, но тази статия беше основата, над която тя изгради цял устав с правила във връзката ни. Секс един път седмично. Нито повече, нито по-малко. Беше много организирана — казах с надежда да прозвучи като опит за хумор. — Седмично събрание на колектива в понеделник,екс със съпруга във вторник, изхвърляне на боклука в сряда. — Очите ѝ омекнаха от съчувствие. — Не беше много зле — наклоних глава и се замислих. — Но не беше и добре. — Погледнах я в очите, прегълтнах тежко и внимателно обмислих думите си. — И... разбиращ ли... това тук... Моля те, разбери, че изпитвам неудобство дори да говоря толкова много за тези неща, особено при сегашните обстоятелства. — Погледнах голите ни слети тела, за да ѝ намекна за кои обстоятелства говоря и тя веднага се усмихна. — По правило не обсъждам личния си живот. Но сега ти си моят личен живот и искам да знаеш всеки един аспект, да ме опознаеш такъв, какъвто съм и да разбереш колко различен съм сега с теб. За беда, това означава, че трябва да знаеш неща, които касаят връзката ми с Порша. По някакъв необясним за мен начин, нейното виждане за връзка и брак превърнаекса в нещо като специален повод и в същото време в тягостно домашно задължение.

Руби прокара пръст по долната ми устна, после около контурите на устата ми и попита:

— Казвал ли си ѝ някога тези неща? Когато всичко свърши?

— Нямаше кога да ѝ кажа, нямаше и смисъл, защото на този етап и двамата бяхме толкова изморени от това тягостно бреме, че беше най-лесно всеки да си тръгне по пътя.

Въпросът на Руби разчовърка проблем, който отдавна бях погребал. Защо никога не бяхме говорили за тези неща? Ако аз съм бил нещастен, тя със сигурност не е била щастлива. Можех да си представя какво би си помислила Руби с нейната потребност винаги да казва ясно и направо нещата (нещо, което бе научили от родителите си), ако знаеше как бях реагирал в дните и месеците след развода — никакъв опит за разговор, никакъв опит да преразгледаме нещата, никакъв опит дори за окончателно приключване и сбогуване. Просто си опаковах нещата и си тръгнах. Решението да приключим с брака си беше изпълнено с толкова емоция, колкото и всеки един тягостен ден от съвместния ни живот. Раздялата ни беше като брака ни — суха и безчувствена.

Руби умееше да чете изражението ми както никой друг. Предполагам се досещаше за всяка моя мисъл. Хвана брадичката ми и обърна главата ми към себе си.

— Хей, не казвам, че е било *нужно* да го правиш. Хората се спрavят с проблемите по различен начин. Видях лицето ти преди развода. Видях лицето ти и след него. Знам, че си щастлив с мен. Не зададох този въпрос, защото ревнувам. Никак не ми харесва, че не си получил обичта, която заслужаваш. Но, колкото и ужасно и грозно да звучи от устата ми и колкото и да се срамувам да го кажа на глас, искам да знаеш, че се възбуджам само от мисълта, че мога да ти дам толкова много. — Ръката й мина по корема ми и се уви около онази част на тялото ми, която отново започваше да се съживява и да надига глава. — Преди малко беше толкова различен. Доминиращ, изискващ, суров, дори груб. — Отворих уста да се извиня, но тя ме спря само с поглед. — И ми хареса.

Без дума повече, аз се притиснах към нея, гърдите й опираха в моите. Целунахме се. Усетих как плъзва ръка към пениса ми и ме насочва към себе си. И просто така, лесно и леко започнахме да се движим в бавен ритъм, който постепенно стана трескав, ненаситен, търсещ, шумен, стенещ. Опитвах се да се въздържам, да остана нежен, но онази тежест в гърдите ми от начина, по който ме пускаше в себе си в емоционално и сексуално отношение ме превръщаше в съвсем друг човек — исках да я притежавам, да я пазя и отчаяно копнеех да я заслужа.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА РУБИ

Отворих очи и замигах объркано към непознатите стени и меките тъмни чаршафи увити около тялото ми. Всичко ми изглеждаше напълно непознато. Бях загубила ориентация. Не бях в хотела в Ню Йорк. Не бях и у нас.

O!

Бях в леглото на Найл. Гола. Една тежка ръка бе преметната през кръста ми. Погледнах към часовника. Беше седем без една и през следващата минута спомените нахлуха: Найл Стела ме скъса от чукане снощи. Едва се сдържах да не изпищя във възглавницата.

Затворих очи и с наслада се гмурнах във всяка подробност: Найл под мен, голям и пулсиращ в мен, тазът му се повдига отчаяно да стигне възможно по-дълбоко в мен, после свършвам, той ме обръща по гръб, слага ме да легна на килима, пръстите му, впiti в таза ми, повдига го нагоре и тласка, тласка...

И тогава дойде и споменът за останалата част от вечерта. Подскочих като оципана, отворих очи. Какво се случи преди страхотнияекс? И по-конкретно как успях да избълвам ей така между другото, че го обичам? И после той премигна около хиляда пъти, миглите му пърхаха като на невинно дете, устните му се опитваха да заформят някакъв звук, дума може би, и най-накрая каза „Ти си прекрасна.“

Ti si прекрасна.

Съвсем спокойно можех да сложа това събитие на челна позиция сред най-унизителните, кошмарни, ужасни мигове в живота ми. На няколко позиции, ако не веднага на следващата се нареждаше случката няколко секунди след като беше в мен, Найл взе, че заприказва за бившата си жена Порша. Едва го беше извадил за бога!

Брой На Случайте, Когато Съм Казвала На Найл, Че Го Обичам И Той Е Правил Секс С Мен От Съжаление Или Да Ме Накара Да Забравя, Че Самият Той Не Каза Нищо: Един.

Брой На Случайте, Когато Найл Стела Развали Следоргазмената Нирвана Със Спомени За Бившата Си Жена: също един.

Е, технически погледнато, правихмеекс два пъти.

Внимателно се измъкнах изпод тежестта на ръката му. Тялото ми беше изтощено, мускулите на краката и ръцете ме боляха, гърдите ми бяха чувствителни, но по възможно най-сладкия начин. С всяка стъпка болката между краката ми напомняше колко дяволски добър беше Найл, когато си позволеше да отприщи страстта и натрупаното напрежение. Макс се оказа прав: отприщената сексуална енергия на Найл можеше да захрани Ню Йорк.

Но чувството след това? Не особено добро. Всъщност когато спомена Порша за първи път секунди след оргазма си, първият ми инстинкт беше да го сритам с коляно в топките. Този негов брак беше изкривил представата му за връзката между един мъж и една жена и ми се струваше, че едва сега започваше да го осъзнава. Това, което помага и е в полза за една връзка невинаги е добра за друга и слава богу, изглежда започваше да се отървава от тази вкоренена представа.

Тялото ми... усещах го уморено, но все още вибриращо от най-умопомрачителнияекс, който някога бях изживявала в живота си. Моето тяло знаеше, че това, което се случи, беше хубаво и за двама ни. Но сърцето ми беше на друго мнение и колебанието пак се загнезди, закачи се като кука. Мразех това разяждащо чувство, че ако не бях заявила така идиотски, че го обичам, щяхме да се целуваме, да се гушкаме, да си говорим щастливо и спокойно, докато заспим. Найл беше моят предпазлив галантен гигант и знаех, че желанието му да се отнася къмекса с уважение беше засенчено само и единствено от желанието му да mi покаже, че може да се опита да бъде такъв, какъвто искам.

Отне ми само няколко минути да измия лицето и ръцете си. Сапунът, кърпите, цялата баня миришеше на него. Ако притиснех нос към кожата си, щях да установя, че и аз мириша на него. Излязох на пръсти от банята и тръгнах по коридора, където дрехите ни бяха нахвърляни по пода. Столът беше празен. Това ми напомни, че дори не успя да ме заведе до леглото, а направо тук, в хола. Два пъти. Опитах се да не се замислям много над това. Може би просто е нямал търпение. Или пъкексът в леглото му се е сторил като някаква нова и много висока бариера.

Сутиенът ми висеше на едната облегалка, полата ми няколко метра встрани на килима. Започнах да събирам дрехите си и бавно си припомнях всеки детайл от мига, в който влязохме.

Очите му, когато събличаше ризата ми.

Устните му около зърната ми.

Очертанията на устните му, когато дръпнах колана ми.

Усещането, когато *най-накрая* ме облада.

Паниката на лицето му, когато му казах, че го обичам.

Чух как Найл започва да се размърдва в леглото. Искаше ми се да се измъкна, преди да се е събудил. Толкова беше неловко, толкова се срамувах. От друга страна знаех, че той никога нямаше да повдигне въпроса, че сме правилиекс много по-рано от предвиденото, затова *аз трябваше да се жертвам* и да повдигна въпроса. Разбира се, *кой друг?* Но сега дори и аз, известна с многословието си и със спонтанните си прищевки да обсъждам всяка възможна тема, не исках да водя този задължителен разговор.

И така, снощи да не би случайно да се почувства длъжен да правишекс с мен? Или не можеш да се довериш на собствените си инстинкти и се поддаде на това, което си мислеше, че искам аз?

— Руби? — извика Найл. Гласът му беше натежал и дрезгав от съня.

Тръгнах по коридора по боси крака. Дебелият паркет погълъща звука от стъпките ми. Влязох в спалнята и той седна. Чаршафите паднаха до кръста му. Огледа дрехите в ръката ми, обувките в другата.

— Здрави — каза, но прозвучава повече като въпрос. Изражението му беше все още сънливо, но очите му вече гледаха уплашено и объркано. Вина и раздразнение се бореха за надмощие в стомаха ми. Притиснах ръка към корема си, сякаш да ги избутам от там, да ги накарам да си отидат.

— Забравих нещо у дома — казах. Това беше лъжа, разбира се, но от начина, по който лицето му леко посърна, разбрах, че и той знаеше, че лъжа *най-безсрамно*. — Трябва да отида до нас преди работа.

— Сега? — Той скочи и седна на леглото. Косата му беше така сладко рошава и... разкошни дълги крака. Майко мила! — Ще те закарам.

— Не, няма проблем. Аз...

— Руби, стига — каза категорично. — Нека само да се облека.

Той се изправи напълно гол и по някакъв инстинкт да покажа... боже... *вежливост*?... извърнах поглед и забих очи в ъгъла на стаята. Той забеляза. Разбира се, как няма да забележи? Държах се като лунатик с тикове.

— Добре ли си? — попита, докато обличаше долнището на някакъв анцуг. — Не е твоят стил да гледаш в другата посока, когато застана гол пред теб. Обикновено гледаш най-безсрамно и в очите ти грее перверзно пламъче.

Шегуваше се. Опитваше се.

Свих рамене, погледнах го, но само в очите.

— Само лека паника.

Току-що осъзнах, че ти казах, че те обичам едва няколко седмици след като ме забеляза и най-откачената част е, че това не е лъжса.

Току-що осъзнах, че правиекс с мен само от съжаление.

Току-що осъзнавам, че вероятно се побърквам без причина и че наистина е най-добре да се махна, да си купя едно кафе и да се успокоя, преди да съм казала всичко това на глас.

— Искаш ли седнеш на леглото и да ми кажеш защо е тази „лека паника“, след като те любих като звяр само преди няколко часа? Мислех си, че ще си прекалено изтощена дори да мислиш преди шест сутринта. Аз поне съм.

Погледнах го, усмихнах се леко на шеговития му тон и казах:

— Може да поговорим тази вечер по време на вечеря?

Той присви леко очи, огледа ме и кимна. Ето как само за една минута успях да го изгоня зад стената му и да го вкарам на режим нека премислим нещата по-задълбочено и да ги анализираме от всички ѝgli.

— Добре.

Мамка му.

Обух ниските си обувки и прокарах пръсти през косата си в опита си да ѝ приdam някакъв нормален вид и точно тогава телефонът му звънна. Той се наведе, погледна екрана, после часовника, поколеба се и промърмори:

— Май трябва да вдигна. Ще ме извиниш ли за минутка — каза и вдигна пръст да ми покаже да го изчакам. След което... влезе в банята зад него се затвори.

Това не е ли малко странно? Ако беше служебен разговор, щеше да вдигне пред мен. И тогава чух нежния му глас:

— Порша? Седем и половина е. Какво има, мила?

И това бе всичко, което ми беше необходимо, за да си грабна чантата и да избягам от апартамента.

* * *

Едно от изумителните неща в Лондон е, че не се налага да ходиш никъде с кола. Искаш кафе? На всяка улица има дузини кафенета. Искаш да обядваш в „Селфриджис“? Оксфорд Стейшън е от другата страна на улицата. Двуетажните автобуси спират през минута, спирките са буквално на всеки ъгъл и дори има речен автобус, ако искаш да се возиш по Темза. Искаш да избегнеш неловко пътуване в такси с мъж, който едва ли не си изнасилила да спи с теб? Има метро и спира на няколко метра от офиса на компанията.

Все още валеше, когато излязох на улицата, защото... *защо да не вали точно днес?* Бях се изкъпала набързо у дома, но можех да мина и без този душ. Ниските ми обувки бяха подгизнали, локвите бяха далеч по-дълбоки. Когато вървях, издаваха странини джвакащи звуци и оставяха течащи следи. Почти всяка кола, която мина покрай мен, ме опръска. Дори чадърът не можеше да ме предпази от проливния дъжд. За щастие, някои от магазините имаха навеси и можех да се скрия под тях за около минутка.

Когато пристигнах в „Ричардсън-Корбет“, бях подгизната до мозъка на костите. Изстисках водата от полата и якето си. Косата ми щеше да изсъхне както при всеки проклет дъждовен ден тук. Освен това душът у дома и пътят до работа ми бяха дали време да се успокоя.

Преживяването „Обичам-те-Ти-си-прекрасна“ не беше кой знае какво, не беше нищо. Ние просто бяхме такива. Така умеехме да правим нещата. Аз се гмурках с главата напред, без да видя дали има вода в басейна, а той топеше пръст, тестваше температурата, после сядаше да обмисли дали не е прекалено студена. Ето защо всичко между нас вървеше добре. Нямаше две мнения.

Трябваше да се успокоя и по въпроса с Порша. Как започна да говори за нея две секунди след оргазма си и как се изнiza в банята да

говори с нея по телефона! Ако трябва да съм честна, най-много се затрудних с последното и съзнанието ми отчаяно търсеще някакво логично обяснение. През целия си живот Найл е бил с тази жена. Бил е женен за нея повече от десет години. Как да не е странно? Разбира се, че е странно. И за него, и за мен.

Пипа ме видя в коридора, очите ѝ минаха като рентген от главата до пръстите на краката ми и веднага ми подаде чаша кафе.

— Толкова ли съм зле? — попитах.

— Виждала ли си се в огледалото?

— Е, това отговаря на всичките ми въпроси — казах, минах зад бюрото си и оставих кафето.

— Благодаря.

Пипа кимна и седна на стола срещу мен.

— Наред ли е всичко?

Свалих палтото си.

— Да, всичко е наред.

Тогава забелязах, че индикаторът за съобщения на телефона ми светеше. Вдигнах телефона, вкарах кода си, покрих слушалката и казах:

— Това съобщение вероятно дори не е за мен, а за днес ми стигат драми. Претърпях няколко сериозни нервни срива от сутринта като героиня от безкрайна сапунка... — Мълкнах и се заслушах в съобщението, изпусвах и затворих. — Антъни иска да ме види веднага, щом се появя на работа. Мамка му! И защо е дошъл толкова рано?

— Едва ли е нещо лошо. Видях имейла, в който поздравяват екипа, който се е справил блестящо в Ню Йорк. И онзи нов дизайн на моста, който ти направи сама, мина без възражения. Вероятно се е сетил, че все още вали и че не те е виждал в тази блуза — засмя се тя.

— Надява се на малко шоу „Мис мокра фланелка“, ако ме разбиращ правилно.

— Гаден перверзен задник — казах, отпуснах се на стола, извадих чантата с козметиката си и жилетката за спешни случаи като този. — Добре, ще се почистя малко и отивам. Поне да приключка с това.

— Иди и го сритай в ташаците.

* * *

— Искали сте да ме видите? — попитах и надникнах в кабинета на Антъни. Той пренареждаше нещо на библиотеката, но когато чу гласа ми, се обърна.

— Госпожице Милър, да. Влизайте.

Госпожице Милър?

Влязох в офиса му и той веднага добави:

— Затворете вратата.

Стомахът ми се сви на топка. Затворих изпълнително и застанах пред бюрото му до стола.

— Да, сър? — попитах и неприятното усещане се спусна по гръбнака ми и леко разтърси тялото ми.

— Страхувам се, че този разговор ще бъде доста сериозен — каза и бутна голяма книга с кожена подвързия сред останалите книги в библиотеката. — Налага се да направите нещо като... как да го наречем... избор.

Бях го виждала такъв. Странно лукав и противен. Когато се държеше по този начин, очакваше да измъкнеш отговора му с ченгел, да го молиш да ти каже.

— Какво има, Антъни? — попитах с усмивка.

Той ме погледна, присви очи и каза:

— *Господин Смит...* да припомня. Така е най-добре за всички.

Едва не се задавих в думите, които напираха да излязат от устата ми: *Когато дойдох в този офис за първи път, не откъсна очи от циците ми и настояваше да ти казвам Антъни.* Но не казах нищо.

— Извинявам се, господин Смит.

Антъни разкопча сакото си, седна на стола и придърпа куп документи. Знаех, че тези, на които имаше залепени червени и жълти бележки, бяха договори, които трябваше да подпише.

— Като се има предвид крайно непрофесионалното ти поведение в Ню Йорк и след... — Изтръпнах. — По-скоро като се има предвид, че от доста време изпитвате определени желания и преследвате заместник-президента на компанията ни...

— Преследвам?

Той дори не ме погледна. Отвори някаква папка и започна да прехвърля листите.

— ... се налага да изискам от ВАС или да поддържате единствено и само професионални отношения с господин Стела, или да напуснете стажа си в „Ричардсън-Корбет“.

— Моля? — едва си поемах въздух. Разтрепераното ми тяло едва уцели стола срещу него. — Защо?

— За доста от хората в управата на компанията е ясно, че сте се държали непрофесионално — каза и взе химикала си. — Разсеяна сте, работата ви е на изключително ниско ниво, никаква производителност. Няма защо да обяснявам повече.

— Но това не е ч...

Честно. Почти казах думата, но затворих уста, защото не исках към обвиненията срещу мен да бъде добавено и „държи се като дете“.

Започнах отначало:

— Бихте ли ми обяснили как така тази тема може да се обсъжда от някой друг освен от господин Стела и мен? Не сме нарушили никакви правила!

— Госпожице Милър, останали сте с грешното впечатление, че имате правото да подлагате на съмнение решенията ми във връзка с това кого назначавам в тази фирма? — Той подписа някакъв документ и звукът на химикала ме изправи на нокти. Нервите ми бяха опънати като корабни въжета. — Като стажантка, получавате работата за определен период от време и аз не съм длъжен да ви давам никакви обяснения. Но понеже виждам, че сте млада... — И ето точно тук направи онзи номер. Когато в една дума събираще цялата си отмъстителност и злоба и с неколцина букви те риташе директно в червата — ... се надявам, че това е вашата възможност за развитие. Напоследък поведението ви, което наистина не може да се квалифицира като обидно или престъпно, но определено е проява на нисък морал. След като бях информиран за вашето увлечение по заместник-президента на компанията, което несъмнено се отразява на работата ви...

— Не съм направила нищо лошо или грешно. Не беше много умно, признавам, но не нарушавам никакви правила. Найл не ми е шеф.

— Найл? — повтори той, наведе глава и се усмихна. — Е, няма никакво значение. Такива ситуации могат да излязат извън контрол и всички в управата на компанията считаме, че ще бъде най-добре, ако прекратите връзката си с него. В противен случай трябва да напуснете компанията.

Усещах как лицето ми почервенява, гневни сълзи напираха в очите ми. Младите момичета плачат. Не исках да види, не исках да разбере, че обидата му ме е засегнала. Премигнах няколко пъти твърдо решена да не му доставя удоволствието да види какво е направил с мен.

— Мога ли да говоря с господин Корбет? — казах възможно най-спокойно. — Мисля, че искам някой друг да ми обясни какво се случва.

— Ричард ми е дал пълни правомощия да вземам решенията, които касаят моя отдел.

В кръвта ми потече огън. Не можех да го спра.

— Значи да изясним едно положение: ти казваш на Найл „да ми се пусне“ и сега ме уволняваш, защото си мислиш, че го е направил?

— Само да си посмяла да го кажеш някъде пак.

— Съвсем ясно е, че ще избера да напусна компанията. Това беше най-абсурдният разговор, който съм провела в целия си живот.

— В такъв случай — каза разсеяно и се разписа върху следващия документ, после с голяма важност продължи: — ще напиша писмо към файла ви с аргументация за уволнението ви, преди да сте овакантили мястото си.

* * *

Дъждът беше спрял и излязох да се разходя, за да сложа в ред мислите си. Чувах Биг Бен в далечината. По инстинкт бръкнах в джоба си за телефона, но едва сега разбрах, че не е в мен. В бързината, за да ида да ме уволнят, го бях оставила на бюрото. Зачудих се дали Найл е пристигнал на работа, но предположих, че би тръгнал да ме търси, ако е звънял, защото никой не е вдигнал.

Ето точно това беше мигът, в който разбрах колко далеч бе стигнало всичко и че може би в думите на Антъни имаше малка доза

истина. Първата ми мисъл не беше, че губя работата си и че съм на пет хиляди мили от дома. Не беше и за това къде ще живея и как ще си плащам тока. Не беше и за шибаното място в шибаната програма в Оксфорд. Не беше и за това колко дълго и упорито бях работила, за да стигна до тук и колко много бях пожертвала по пътя.

Първата ми мисъл беше за Найл Стела.

* * *

Обектът на мислите ми крачеше като обезумял из офиса си, когато се върнах и тръгнах към малкото си бюро. Когато ме видя, буквално подскочи, протегна ръка и ме придърпа.

— Къде беше — попита и затвори вратата зад нас.

Предполагам съм изглеждала много зле, защото очите му отскачаха от мократа ми коса към побелялото ми лице, от мокрите дрехи към надробеното ми на милион парченца изражение.

— Зависи какво по-точно имаш предвид. Първо вървях пеша до работа в дъждъ, защото се изнесох по най-грубия начин от апартамента ти с мисълта, че съм направила непоправима грешка, като те принудих да спиш с мен.

Той отвори уста да говори. Очите му бяха разширени, невярващи, шокирани, но аз вдигнах ръка да го накарам да ме остави да се изкажа.

— После бях в офиса на Антъни за суроно мърене. След това излязох да се разходя.

— Ще говорим за това „принуждаване“ по-късно. Какво иска Антъни от теб? За какво ти се е карал?

— За нещо, за което не искам да говоря тук. Искам да се прибера, да пия, да се напия дори, да се наспя и после да вечерям с приятеля си.

Той сбърчи вежди и каза:

— За последното... — Прокара длан по лицето си, погледна ме в очите и каза: — Страхувам се, че трябва да го отложим за тази вечер.

Строполих се в плюшения му стол, този до прозореца. Не тук исках да му казвам, че съм напуснала и най-вече *защо*. Със сигурност не исках и да съм сама след всичко, което се случи днес.

— Наистина ли? Няма ли начин да го отложиш?

Той седна срещу мен. Изглеждаше... добре, ако трябва да съм честна, изглеждаше абсолютно, totally ужасен.

— Какво има?

Той преглътна и ме погледна.

— Тази сутрин си тръгна, когато Порша се обади.

— Да. Това беше част от нервния ми срив.

— Напълно разбирамо, скъпа — каза и се наведе през бюрото към мен. — Може и да е било добро решение, че тръгна. Разговорът продължи... известно време.

— Наред ли е всичко?

Той не отговори веднага. Сърцето ми болезнено се сви. В началото се ядосах, че не е бил разтревожен от внезапното ми изчезване, от това, че не ѝ каза, че ще ѝ се обади по-късно. Трябва да е чул захлопването на входната врата. Но едва сега, докато седях на стола, ми мина през ума, че може би нещо лошо се е случило, докато сме били в Ню Йорк. Да не би да е болна?

Той облиза устните си и каза много тихо:

— Обади се, защото иска да се съберем — каза намусено, сякаш очакваше да прояви съпричастност към тази най-неочаквана... новина? Но думите му секнаха, сцепиха се на две, и после гръмнаха на милион парчета. Премигнах няколко пъти.

— Какво? Иска да какво?

— Иска да се съберем — повтори малко по-твърдо. — Повярвай ми, не съм по-малко изненадан от теб. Каза, че имала доста... просветления и искала да говори с мен.

— И...? — Спазми присвиха стомаха ми. — И ти се съгласи?

— Не съм се съгласявал да се събираме. Но единадесет години брак е много време. Бяхме заедно още като деца. След разговора ни снощи и след като ме попита дали някога сме дискутирали тези неща, имам чувството, че поне трябва да я изслушам.

Той мъркна, за да ми даде време да отговоря, но в главата ми нямаше нито една дума. Нито една.

— Като се има предвид как стоят нещата между нас, се чувствам задължен да ти кажа, че ще вечерям с нея тази вечер — каза крайно внимателно. — И че трябва да знаеш, че Порша иска да чуя защо счита, че заслужава втори шанс.

— И какъв шанс има? Петдесет на петдесет?

Той се засмя неловко, защото думите ми бяха остри, но не можех да се извинявам или да изпитвам съжаление заради грубостта си.

— За бога! НЕ, Руби.

— Но ти все пак отиваш? — припомних му веднага. — Говорим за нула шанс да се събереш с бившата си жена, нали?

Лицето му се изглади — сякаш досега не бе погледнал на нещата от този ъгъл. Очевидно се е съгласил само от любезност. За него беше проява на любезност и нямаше начин да й даде втори шанс да бъде отново в живота му. В такъв случай защо не й беше казал нещо от сорта „Подир дъжд качулка“? Защо не й беше казал, че приятелката му е излязла от апартамента в лека истерия и че може да му се обади и да му поясни тези важни неща по-късно. *По телефона*.

— Не мога да си представя да бъда някога отново с нея.

— Значи отиваш един вид като жест на вежливост?

Той затвори очи и въздъхна.

— Звучи ужасно, като го кажеш така.

— Значи не отиваш просто от жест на вежливост?

— Не...

— Просто ми кажи! — извиках. — Защото в момента изглежда така: спа с мен снощи, а сега ми казваш, че се събираш с бившата си жена? — Сълзите пареха очите ми, а в този момент не можех дори да ги избърша.

— Руби, нямам намерение да се виждам с нея с цел да се връщам при нея.

— Но има някаква вероятност.

— Не мога да си представя такава вероятност. Не. Руби, знам, че си млада и че нямаш...

— Недей! — Гласът ми изплаши дори самата мен. Без да осъзнавам, ръцете ми се бяха свили в юмруци. Бях буквально извън границата на търпението си с неговите наивни детски игрички на подмий ме тук, измий ме там. — Не говори така. Не става дума за възрастта ми. Никога не съм била наивна, не и с теб. Разбирах те, бях търпелива, докато носеше и все още носиш този... багаж от миналото си.

Той се покашля и ме погледна с чувство за вина, което сякаш предварително бе мерил на кантара да не е повече от нужното.

— Права си, съжалявам. Исках да кажа, че би било жестоко да не проведа този разговори и да не кажа нещата, които исках да ѝ кажа от толкова много години. Ти поне би трябвало да разбереш, защото си от хората, които искат нещата да са ясни. Може да е от полза и за двама ни поне веднъж да се опитаме да обсъдим нещо. Може и да е облекчение и да се сложи край на това.

Сърцето ме болеше толкова силно, започнах да се плаша, особено когато не успях да си поема дъх. Болката в очите ми беше почти непоносима.

Какво за бога правеше? Всичко беше толкова хубаво. Дали го бях изплашила толкова много?

— Любима моя, искам да отнема тревогата и болката ти, но не искам да лъжа и да усуквам. Знам, че би било нечестно да ти кажа, че е едно голямо нищо и след това да отида и да я изслушам с отворено съзнание.

— *Ти имаш ли отворено съзнание?*

Отговорът му разби сърцето ми.

— Предполагам, че поне се опитвам. Поне това ѝ дължа.

Кимнах и повече не казах нищо. Виждах колко се измъчва и сърцето ме болеше за него, но повече ме болеше за самата мен. Той искаше да говори с нея, за да успокои нещо в себе си, да може да приключи завинаги и да не се обвинява след това, но знам, че в него имаше една малка любопитна частичка, която не му позволяваше да я чуе по телефона, защото беше прекалено любопитна да разбере дали Порша наистина се е променила достатъчно, дали е възможно да намерят някаква удобна и за двамата нова среда и да се чувстват добре един с друг. По-добре от преди.

— Ще се видим утре, нали? — попита. — Може да излезем на обяд?

Почти се изсмях на този абсурд. *Да излезем на обяд?* Аз клиент на фирмата ли бях? Не. Току-що прецаках работата и цялото си бъдеще, за да мога да бъда с него, а той заминаваше на вечеря с бившата си жена, за да обсъдят възможностите за ново начало.

Това наистина ли се случваše?

Кимнах. Зъбите ми бяха стиснати. Не можех дори да отговоря.

— Разбира се.

— Ще ми кажеш ли какво стана при Тони. Вчера се сдърпах с него. Накара Ричард да приложи към досието ми писмо с доста силни думи. Надявам се аз да съм понесъл тежестта на удара след това, което се случи между нас в Ню Йорк.

Междуду нас. В Ню Йорк.

Не снощи. Не вечерта, когато те притиснах толкова силно, че започна да се замисляш дали да се върнеш при жена, която те е карала да се чувстваш нещастен и после те е зарязала сам в черупката ти.

— О, да — казах разсеяно и започнах да потъвам в тотална безтегловност, глухота, слепота и безчувственост. — В общи линии... написа писмо и към моя файл.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА НАЙЛ

Въпреки предложението ми да се видим на неутрално място, Порша настоя да отида в апартамента ѝ... в нашия стар апартамент... за вечеря. След разговора с Руби усещах странна тежест в стомаха, някакъв тежък привкус на съжаление. Пуснах ѝ съобщение да ѝ кажа, че ще се обадя по-късно, но тя не отговори. Знаех, че е леко обидена, че отивам да се видя с Порша и не можех да я виня, но се надявах да разбере целта на тази среща. Аз не отивах да се събирам с Порша. Вече бях с Руби. Бяхме *Руби и аз. Ние*. Но Руби имаше право. Защо се виждах с бившата си съпруга за вечеря? Дали можех честно да кажа, че отивах само за да чуя какво има да ми каже, да постигнем мир и всеки да продължи по пътя си? Дали нямаше никаква мъничка частичка, микроскопична може би, която се надяваше да намерим начин да се чувстваме добре един с друг чрез повече комуникация? Все пак познавахме до болка ритъма на живота си. Щеше да е толкова лесно да се плъзна обратно в него. Но в мига, в който го помислих, мисълта ми причини горчивина. Вината се заклеши в гърлото ми. Аз наистина окончателно бях продължил напред. Не гледах на брака си с копнеж, не изпитвах никаква болка. Беше самотно и без емоции пътуване. Дори нямах чувството, че съм женен за най-добрата си приятелка. Беше просто едно съжителство с колега.

Какво очаквах да ми каже и как очаквах това да промени възгледите ми за Порша и брака ни? Дали пък не отивах просто защото в новооткритото си щастие не ми беше жал за Порша?

Исках да се обадя на Руби да ѝ кажа всички тези неща, преди да тръгна, да я убедя, че Порша никога не може да се промени, но една тъмна част от мен изпитваше любопитство: Порша никога не бе звучала толкова открита и никога не ме беше молила така, както тази сутрин по телефона. Начинът, по който говореше, толкова силно ме впечатли, че за няколко минути забравих, че Руби ме чака да я закарам до тях и после на работа. Когато се подадох от банята с ръка върху

слушалката да я помоля да ме изчака само минутка, тя вече си бе тръгнала.

Още от стълбите надуших спагетите на Порша — любимите ми. С наденички и чушки. Чух и музиката — Виенският симфоничен оркестър свиреше Брамс. Вратата не беше заключена. Отворих я както винаги с рамо и леко подриване.

Порша стоеше по боси крака в кухнята ни, облечена в памучни панталони, тениска и готварска престилка. Премигнах. Не можех да затворя устата си от учудване. Почти никога не бях виждал тази жена без перлено колие. Когато се обърна към мен, усмивката ѝ беше брилянтна, огромна. И аз моментално бях нащрек.

— Здравей — каза тя, взе втора чаша с червено вино от плота и ми я подаде. После се надигна на пръсти и ме целуна по бузата.

— Добре дошъл у дома.

Исках веднага да си тръгна. Това беше нелоялно, самото ми идване беше предателство. Имах чувството, че кожата ми беше направена от влажна вълна — сърбеше ме навсякъде. Това беше грешка, но аз разбрах нещо, което Руби знаеше много преди мен.

— Твойт дом — напомних ѝ и внимателно поставих чашата на плота. — Аз живея на няколко спирки с метрото.

Тя се направи, че не ме чува, обърна се към плота и започна да разпределя спагетите в две чинии.

— Не съм виждала апартамента ти — каза.

— Няма какво толкова да се види там.

Тя кимна към масата за хранене и аз тръгнах колебливо. Не бяха минали и две минути и тя вече ме водеше към масата да ям. Сякаш сега се прибирах от работа. Като всеки ден. Никакъв опит да се опознаем отново, никакви общи приказки. Никаква размяна на весели и саркастични реплики. *Нищо*.

Последвах я. Бях като в сюрреалистичен филм. Масата беше украсена със свещи и цветя. Покривката с кърпите, които семейство Уин ни подари за сватбата. Свещникът, който родителите ѝ ни подариха за петата годишнина. Когато живеехме тук заедно, Порша готвеше от време на време, но винаги ми се намекваше колко много труд е вложила и скритото послание винаги гласеше „*Виж колко много работя и се грижа за теб всеки ден и допринасям за този брак*“.

Убеден съм, че такива вечери бяха старательно записвани в

счетоводната й книга, в която отбелязваше приноса си и пунктовете, които е изпълнила по зададения за седмицата план.

Опипах телефона в джоба си. Така отчаяно исках да се обадя на Руби. Защо не ѝ се обадих, преди да тръгна насам?

Седнахме. Порша ми подаде пипера и после сложи кърпата върху скута си. Навън колите минаваха, някои спираха и паркираха до тротоара, а вътре както винаги се въззари гробовна тишина.

— Как мина денят ти? — попита тя след половин век и с интерес се вгледа в чинията си.

Моят ден ли? А какво ще кажеш за месеца ми? Не, не за месеца, а за последните единадесет години от живота ми?

— Беше... — започнах и мълкнах. И тогава разбрах. И истината ме удари буквально с физическа сила. Тук нямаше никаква мистерия, нямаше какво ново да се види или научи. Нямаше никаква тайна в самотната изолация на брака ни. Между нас нещата винаги щяха да бъдат... така.

Порша беше самотна и й беше трудно да влезе в ритъм с новия си свободен от мен живот. Това до известна степен важеше и за мен. Бях се фокусирал върху рутината. Използвах свободното време да спортувам. Почти не вдигах поглед и затова с месеци не бях забелязал влюбените очи на Руби.

А сега Порша ме гледаше и чакаше да довърша мисълта си.

— Беше странен ден. — Беше *странно*, че дори го казвах, защото така й давах повод да попита нещо, да се поинтересува, но тя не го направи. Тишината пак висна над масата и аз направих опит да опитам яденето. Звукът от дъвченето й ми беше толкова познат. Като миризмата на дървото на шкафа в столовата, като миризмата на студен камък от кухненския под.

— Как беше твоят ден? — попитах на свой ред с надежда да започнем някакъв разговор, но не проработи. Хапката, която едва прегълтнах, застана като камък в стомаха ми и цялото ми съзнание беше изпълнено само с... Руби.

— Порша, не мога... — започнах, но тя вече говореше:

— Беше ужасно, когато бяхме заедно, нали?

— Да, беше кошмар — казах и се засмях. Смехът проби до обърканото ми съзнание.

— Мислех, че можем... — Тя пак мълкна и за секунда ми се стори, че е леко засегната. После прокара длан по лицето си. — Честно казано, не знам какво съм мислила, Найл. Не знам защо исках да се видим да вечеряме и да говорим. Исках да се видим. Липсваше ми. Не съм сигурна, че някога съм те оценявала достатъчно, за да изпитам липсата ти.

Вдигнах чашата с виното до устните си и не казах нищо. Опитах да ѝ кажа с очи, че я разбирам, че се радвам да я видя. Определено никога не ме е бивало в такива изказвания. Затворих очи и си спомних предишната нощ. И в тази стая, която навремето беше моя, с жена, която навремето също беше моя, разбрах защо ми се гадеше да седя тук. Причината беше, че аз обичах единствено и само Руби.

Обичах я.

— Работата е, че когато си тук, не знам за какво да си говорим — каза Порша и започна да подбутва яденето в чинията си. — Не знам откъде да започна. — Погледна ме. — Прекалено много стари навици... като навика да не си казваме почти нищо.

Още една игла, забита в мислите ми. Руби говореше за чувствата, за страховете си, за мечтите и приключенията си. И искаше да чуе и за моите. Тя положи усилия, изчака прекалено дълго време, направи разговора между нас красив навик и аз ѝ се възхищавах за това. Казвах ѝ, че ценя честността ѝ дори тогава, когато ме плашеше. И вчера ми каза, че иска да поговори с мен, че има нужда от мен, да я чуя, а аз не успях да подам глава от черупката си и да застана до нея тогава, когато се нуждаеше от мен.

— Няма нужда дори да те питам за какво мислиш. Знам, че мислите ти са на друго място — каза тихо Порша. — Дошъл си от любезнот.

Не отговорих, но при мен мълчанието беше най-добрият отговор.

— Оценявам жеста ти, Найл, наистина. След развода разбрах, че невинаги бях добра съпруга. И наистина сгреших, когато си помислих, че можем да се върнем към това, което беше, и да го поправим. Искаше ми се да вярвам, че можем да намерим това, което ни е липсвало преди, но сега, когато си тук... разбирам, че няма да се получи. Мисля, че нещата между нас са напълно и окончателно приключили.

— Съжалявам, Порша — казах и оставих вилицата си. — Исках да чуя какво имаш да ми казваш. Дължах ти го, дължах го и на себе си,

но наистина мисля за други неща в момента.

— Личи си. Малко съм шокирана да те видя толкова... разтревожен.

— Не беше честно от моя страна да... — започнах да се извинявам пак, но тя ме прекъсна:

— Знаеш ли, че когато се изнесе, ми изглеждаше... не знам как да го определя, но в никакъв случай не беше на себе си. Последното нещо, което ми каза, преди да излезеш, беше „Благодаря“. Бях ти подала папката с паспорта и най-важните ти документи, ти се усмихна и любезно ми благодари. Не е ли удивително?

Наведох се напред и облегнах глава в длани си.

— Не беше тъга. Не изпитах нищо такова, когато си тръгнах от брака ни. Но определено изпитвах нещо. Просто не мога да намеря думата. Усещане за провал, може би. Или съжаление за изгубените години. — Погледах я и добавих: — Също и облекчение.

— О, това го изпитах и аз. И после вина, че изпитвам такова силно облекчение. И оттогава се лутам между настоящето и миналото. Как съм могла да прекарам толкова много месеци от живота си с човек, когото така открито се радвах да видя как си заминава с куфара през вратата. Дали съм съркала някъде? Можех ли да направя нещата по-добре, по-различно?

Усмихнах се тъжно и кимнах с разбиране. Тя сгъна салфетката си, сложи я на масата и каза:

— Като за начало можех...

— Порша, влюбен съм. — Думите излязоха от устата ми така внезапно, така открыто, че ме изненадаха. Исках да не съм ги произнасял. Сбръчках лице. Тя не отговори веднага. Минаха няколко безкрайно дълги секунди.

— Кажи ми, че не те е наранила.

— Точно обратното. Убеден съм, че аз я нараних.

— О, Найл.

Вдигнах глава, облегнах я на облегалката на стола.

— Извинявай, не исках да прозвучи така грозно.

— Радвам се, че си успял да продължиш напред. Това ме кара да се чувствам по-спокойна и никак по-освободена от вината си, колкото ѝ да е емоционално да чуя подобно признание. — Тя мълкна, пое въздух и продължи: — Чувам промяната в гласа ти. Усещам напрежението,

някаква дръзка потребност. Аз никога не бих могла да предизвикам такава реакция в теб. За нищо на света. Понякога се държах ужасно с теб, знам, но ти го понасяше с такъв стоицизъм и спокойствие. Имаш ли представа какво означава за мен да разбера, че някой е успял да те промени така, че за първи път в живота си да чуя от теб истински емоционален отговор?

Погледнах жената, с която не се бях отнасял както може би е заслужавала, която никога не се отнесе с мен така, както аз заслужавах.

— Съжалявам, Порша.

— Не съжалявай за нищо — каза и се усмихна леко. — Вината не беше твоя.

— Как се чувстваш сега? Добре ли си? — попитах тихо.

— Като цяло съм добре. Понякога много добре, понякога не съвсем. През първите няколко месеца бях малко подивяла. Харчех пари като луда, излизах с мъже.

Нищо. Не почувствах абсолютно нищо, когато каза това.

— Напоследък се виждам по-сериозно с един мъж — каза и се заигра с ръбчето на кърпата си. — Предполагам това малко ме поизплаши тези дни. Трудно е да си с някой напълно различен и да изпитваш постоянния страх, че можеш да направиш същите грешки. Бяхме заедно толкова дълго, Найл, че никак ми се струваше... неправилно да излизам с друг мъж... Имах чувството, че извършвам предателство спрямо теб.

Погледнах я. Аз лично не изпитах никакво чувство, че я предавам, но знаех какво има предвид, когато спомена страхът да не направиш същите грешки, да си с някой напълно различен, да разбереш потребностите, да влезете в ритъм и постоянно да се притесняваш от пореден провал.

— Познавам го отпреди — каза колебливо. — От работата е.

Нешо в мозъка ми щракна.

— Стивън?

— Да, той е. Стивън — каза виновно тя.

Бях забелязвал как я гледа. Сега чак разбирах колко съм бил апатичен по време на събрания и сбирки на компанията, на бизнес вечери и в офиса, когато Порша минаваше да вземе нещо, което й трябваше за работата й вкъщи. Стивън не спираше да я гледа, но не знам защо не се замислих тогава. Сега се усещах, че тя просто търсеше

повод да намине. Ако някой започнеше да гледа Руби така, както Стивън гледаше бившата ми жена, щях да го убия с голи ръце.

— Нищо не е имало преди развода. Кълна се, Найл.

— Вярвам ти. И не съм изненадан, Порша. Виждал съм го как те гледа.

Тя се засмя.

— Да, като онова момиче на етажа ви. Забелязах я, когато минах да оставя едни документи за подпись. В очите ѝ имаше сърчица. Гледаше те като влюбено малко кученце.

Гръдният ми кош се сви от болка. Исусе! Дори Порша е знаела!

— Руби? — попитах. Самото споменаване на името ѝ запали пламъче в гърдите ми.

— Висока, красива. Американка?

Имах нужда от питие. Кимнах и вдигнах чашата до устните си.

— Това е тя.

— Сега си с нея? — поколеба се. — Това е жената, която обичаш?

Кимнах пак без грам колебание.

— Това момиче е влюбено в теб от месеци и най-сетне сте се събрали? — Порша звучеше като ученичка. Ето това беше доказателство колко сме далеч един от друг. Тя ме бе извикала да ме моли да се съберем, но заряза идеята след няколко минути. — Найл, това е толкова романтично.

— Като при теб и Стивън?

— Е, за нас не съм сигурна, че нещата стоят точно така, но каквото — такова. — После се наведе напред и каза: — Разкажи ми, как се случи?

И ей така, съвсем свободно и лесно, с глава опряна в ръцете ми и с пулсиращо в гърлото ми сърце разказах всичко на Порша.

Разказах ѝ за Ню Йорк, как Тони е трябвало да остане и е пратил Руби на негово място. Казах ѝ за чувствата на Руби месеци преди да разбера изобщо за какво става дума. За красотата ѝ, за чувството ѝ за хумор, как се чувствам освободен и спокоен с нея. Разказах ѝ за страховете си, за копнежа ми, за колебанията ми. И макар че не бях длъжен да продължавам, ѝ казах, че знам, че не ѝ давам достатъчно, че Руби искаше повече комуникация, повече интимност и че аз наистина се опитвах да ѝ го дам, но не знаех дали го правя правилно.

— И после дойдох тук на вечеря. Не можех да ѝ кажа, че за мен срещата ми с теб би била едно голямо нищо, защото не исках да я лъжа. Имах сериозното намерение да те изслушам, Порша. Но не исках тя да си помисли, че се връщам при теб. Тя изглеждаше напълно съсипана — казах и с болка си припомних празното ѝ изражение, начина по който излезе от стаята ми и после от сградата. — Забърках голяма каша.

— Найл — каза тя с успокоителен глас. — Знаеш много добре, че трябва да оправиш нещата.

Кимнах и изведнъж ми стана пак зле, повръщаше ми се. Да, бях прецакал всичко. Едва ли можеше да стане по-сериозно. Порша помълча и каза: — Обичам те, знаеш това, нали?

Можех да преброя на пръстите на едната си ръка случайте, когато съм чувал такава тъжна нотка в гласа ѝ. Беше ми казала, че ме обича не повече от два-три пъти за целия ни брак, а сега думите излизаха от устата ѝ така свободно.

Погледнах я, усмихнах се и казах:

— И аз те обичам, Порш.

След което последва командалата:

— Заминаяй да оправяш нещата.

* * *

Хукнах по стълбите, изскочих на улицата и вече набирах телефона ѝ.

Звънеше, звънеше... Никога не бях чувал как звуци съобщението на гласовата ѝ поща. И ето че дойде миг и това да се случи. Веселият ѝ глас само повдигна тревогата ми на незнайна степен.

„Здрави, това е телефонният номер на Руби. Оставете съобщение и аз най-вероятно ще ви пусна съобщение, защото никак не ме бива в обажданията, но ако се обаждате на този номер, значи вече знаете това, така че вече ми е простено.“ Бийп.

„Руби, аз съм, Найл. Аз... — Скубех косата си. — Аз... точно излизам от Порша. Руби, не знам защо отидох. Не биваше да го правя. Моля те, обади ми се. Искам да те видя тази вечер. Това е пълен абсурд. Аз съм пъклен абсурд. Имам нужда да те видя.“

Мина час, след него друг и друг. Тя не се обади, не пусна и съобщение.

* * *

На следващата сутрин пристигнах на работа много рано. За моя огромна изненада Руби не беше там. Приятелката ѝ Пипа беше пристигнала. Тръгнах към нея. Знаех, че Пипа е наясно със ситуацията между мен и Руби. Продължих да се изненадвам, когато Пипа ме изгледа лошо и веднага отмести поглед от мен. Лицето ѝ беше доста недружелюбно.

— Пипа? Нали не бъркам името? — попитах тихо.

— Не го бъркаш — каза равно тя и ме погледна.

— Чували ли сте се с Руби? Случайно да знаете в колко часа я очаквате да дойде на работа?

Ако досега изражението ѝ беше раздразнено, сега вече ме гледаше шокирана.

— Да я очаквам?

— Да, на работа — поясних, което може би не беше нужно.

— Ти глупав ли си, или се правиш на глупак?

Започвах да сричам, казах няколко букви, без да мога да заформя и дума и след много време успях с изречението.

— Не мисля.

Тя ме изгледа, замисли се:

— Ти наистина не знаеш, нали? — каза и стана, за да може да ме погледне право в очите. — Руби е уволнена, идиот задръстен.

Премигнах няколко пъти.

— Моля? Уволнена.

— Уволнена.

— Уволнена?!

Пипа се засмя, но в смеха ѝ нямаше нищо весело.

— Накараха я да избира между стажа си и връзката си с теб. Искаше да ти го каже вчера след работа, но явно си имал други планове?

О!

О!

Мамка му... мамка му...

Паниката ме разцепи на две, разкъса органите ми, сърцето ми първо се сви на малка топка и после гръмна и се завъртя като отпусната пружина.

— Тя... — борех се за въздух и се оглеждах и очаквах да я видя, дори ми мина през ума, че това е някаква шибана игра.

Тони я е накарал да избира между работата си и мен.

И тя е избрала мен.

И според това, което знаеше тя, аз бях изbral Порша.

— Преебах всичко — казах на себе си.

Тя се засмя саркастично.

— Да, много точно казано.

Бръхлетях в офиса на Тони, едва не избих пантите на вратата.

— Ти ебаваш ли се, или какво?

Той се сепна и скочи от стола си.

— Найл?

На стола пред него стоеше поредната нова стажантка, която дори не бях забелязал. Тя приглади полата си, стана, извини се и излезе.

И двамата гледахме как излиза от стаята. Красотата и младостта ѝ предизвикаха нова поредица от експлозии в гърдите ми. Едва дочеках да затвори вратата, за да се нахвърля върху него.

— Дай ми поне една причина да не ти размажа главата на това бюро още сега.

Тони вдигна ръце.

— Това е груповата ми политика, Найл. Според правилата аз обясних на Руби тази политика ясно и отчетливо, разбира се, само устно, че не толерирам интимни връзки между хората в колектива.

— Откога? Това правило кога влезе в сила? *Преди или след* като назначи тая тук? — Направих крачка към него. — Преди или след като ми намекна *да се пускам на Руби*? Преди или след като *не спираше да говориш за краката и циците ѝ*?

Той премигна, преглътна нервно и каза:

— Не знам за кой разговор става дума, но ако го намериш някъде в писмена форма, с най-голямо удоволствие ще седна да го обсьдя с теб.

Засмях се сухо.

— Значи си ходил в Обществени ресурси.

— Според правилата, които съобщих устно на Руби, когато започна работа, не мога да допусна интимности в компанията.

— Ти си пълен смешник. Надявам се Руби да те осъди и да ти изпразни джобовете да ѝ платиш всички възможни компенсации.

* * *

Ако преди месец някой ми беше казал, че ще се запозная с жена от компанията, че ще се влюбя в нея, и че ще я загубя преди пролетта да дойде в Лондон, щях да се смея с глас на този абсурд. Руби не се върна в офиса, дори не мина да събере нещата си. Отсъствието ѝ отвори пропаст, на дъното на която изригваше вулкан. Не чуха смеха ѝ, не виждах блескавите ѝ зелени очи. Офисът ѝ изглеждаше... мъртъв.

Към девет и половина кръвното ми започна леко да пада, колкото и да се опитвах да сдържа гнева си, но не можех да се фокусирам върху нищо. Пуснах ѝ съобщение:

Моля те, обади ми се. Обърках нещата, знам. Напълно съм отчаян. Имам нужда да говоря с теб. Моля те, обади се.

Концентрацията и продуктивността ми отидоха под нулата. През десет секунди гледах телефона си с очакване да ми се обади или поне да отговори. Увеличих звука до последно, да не би да не я чуя. Преди по правило когато отивах на събрание, го оставях в шкафа на бюрото си, но сега беше с мен целия ден, точно до дланта ми. Идеята да се появя без покана пред вратата ѝ ми изглеждаше единствената оставаща да се свържа с нея алтернатива.

Малко след дванадесет получих съобщение. Съборих моливи, химикали, чаши, всичко по бюрото ми и се хвърлих като луд върху телефона. Надеждата, че е тя, бе парализирала дробовете ми. Съобщението беше кратко и се заби в сърцето ми и го перфорира. Като телбод.

Търся си работа.

Никога досега не бях писал толкова бързо.

Скъпа, моля те, обади ми се. Защо не ми каза какво е станало вчера с Тони?

Мина час, два, три, пет. Тя не отговори.

Реших, че просто не иска да разговаря с мен и нарочно е изключила телефона си, за да не се изкушава да чете как ѝ се моля в приблизително стотината съобщения, които вече бях напускал. Не можех да работя. Крачех като затворено животно из коридора, без да обръщам никакво внимание на виновния поглед на Тони, още по-малко на Ричард, който ме гледаше с известна доза колебание и несигурност.

В мига, в който влязох в апартамента си, пак набрах номера ѝ. Звънна един път и сърцето ми се заклеши в трахеята. Звънна още веднъж и на третото позвъняване най-сетне вдигна. Гласът ѝ беше мъничък, тих. Едва успях да издишах в слушалката:

— Руби, любима.

— Моля те, не ме наричай така — каза и веднага си представих как сбръчкva носле.

— Уви, това е самата истина — поех дъх и усетих как болката в гърдите ми се разраства. Тя не каза нищо. — Иска ми се да бях научил от теб за случилото се с Тони — казах и започнах разсеяно да сгъвам някакво листче на бюрото си. — Нямах никаква представа, че нещата са се развили така и че се е стигнало дотам.

— Щях да ти кажа, но не исках да говорим за това в офиса. Не исках да плача там — подсмръкна и прочисти гърлото си, след което мълкна. Нямаше и следа от приятната ѝ бъбивост и сега когато усещах, че съм загубил и това, болеше сякаш някой бе подложил на дисекция дробовете ми, бе извадил голяма част от тях, поради което не можех да дишам. Ако не броим рязкото поемане на въздух от другата страна на слушалката, тя просто замълкна. Дали плачеше?

— Руби, добре ли си? — попитах тихо.

— Добре съм. Просто се опитвам да попълня няколко формуляра за кандидатстване за работа.

— А, добре...

Тоест, имах две опции — или да ѝ говоря, докато попълва формуляри, или да изгубя и последната връзка, с жената, която обичах. И започнах да говоря. Разказах ѝ за безсмислената вечеря с Порша и как накрая не е имало какво повече да си кажем. Казах ѝ, че съм го очаквал от мига, в който тръгнах да се видя с нея.

— Сигурна съм, че си се чувствал ужасно.

Притиснах ръка към челото си.

— Не мога да говоря за това по телефона. Имам да ти казвам толкова много неща. — *Обичам те. Бях глупак.* — Руби, моля те, ела за вечеря.

— Не мога — каза простишко тя.

Само за да я държа на телефона, продължих да говоря, докато не изчерпах всички възможни теми. Говорех глупости както първия път, когато се наложи да говоря с нея. Разказах ѝ за ужасния си ден, как съм се приbral у дома, казах ѝ, че мисля да ям нещо, каквото и да е, за разговора си с Макс следобеда. Сара вече чакаше второ бебе. Изчерпах нормалните теми и подкарах темата за дъждъа и как се радвам, че не вали толкова силно, приказвах за строителния проект на Юстън Роуд.

Исках да ме обвини, да mi се развика. Исках да mi каже как съм я разочаровал във всичко. Мълчанието ѝ ме притесняваше, защото това просто беше крайно нетипично за нея. Предпочитах милион обидни, гневни думи пред още една секунда мълчание и резервираност. Мнението ѝ и преценката ѝ отдавна бяха станали мой фундамент, макар че я познавах едва от месец. Тя беше толкова различна. Не можеше да се сравни с нито един друг човек в живота mi.

Накрая се огънах под ужасната тежест на мълчанието и я пуснах, умолявайки я с цялото си сърце да mi се обади, когато се почувства готова.

Минаха още два дни. Нито дума от нея. Не можех да изляза от апартамента, не исках да ям, не можех да ям. Опитвах се да си представя какво е да затвориш очи и да заспиш спокойно. Знаех, че се бях изправил пред унищожителна тъга за каквато само бях чувал, но винаги наивно си бях представял, че не е възможно да не бъде победена с малко повече стоицизъм. Руби беше единствената жена, която някога бих пожелал и мисълта, че съм я имал само за четири седмици в Ню Йорк, беше толкова грозна и плашеща. Целият mi организъм беше като разяден от киселина.

* * *

Една седмица след като разбих доверието, което Руби имаше към мен, и я принудих да прекъсне връзката ни, без да каже и дума, успях да стигна до офиса да си взема някои неща и да се опитам да работя от

къщи. Знаех, че няма да свърша нищо, но поне исках да оставя някакво впечатление, че работя. Не бях се бръснал от седмица, не бях сменял джинсите и тениската си. Не се бях поглеждал в огледалото.

Навън бе все още тъмно и улиците бяха удивително застинали. Като мъртви. Исках да си открадна малко от това спокойствие и да го почувства и в дома си и да намеря начин да се успокоя. Магазините щяха да отворят след часове, колите си стояха неподвижни до тротоарите.

Фоайето беше мъртвешки тихо. Извадих ключа си от джоба и се загледах към единствената светлинка, която идваше някъде от дъното на етажа близо до офиса на Руби. Ръката ми бутна вратата. Заслушах се: шум от папки, падащи върху равна повърхност, на рамки от снимки, удрящи се върху дърво, на книги потъващи с глух звук в кашон.

— Има ли някой? — извиках, завих зад ъгъла и застинах на място. И тогава я видях в офиса й, ръката ѝ беше вдигната да свали нещо от рафта, но така и остана, когато погледите ни се срещнаха. Явно е имала същото намерение: да дойде рано през уикенда, за да избегне разговорите с всички. Но за разлика от мен тя не вземаше работа за вкъщи, а освобождаваше бюрото си. Стомахът ми отново се сви.

— Руби, ти си тук?

Тя затвори очи и бавно се обърна към кашоните.

— Почти съм готова.

— Иска ми се да не бързаш така. Искам да говоря с теб... да говоря истински. Не като онзи ден по телефона. Тогава не знаех какво да кажа, а не исках да затваряш.

Тя кимна, но не каза нищо. Стоях като малоумник в средата на офиса ѝ, гледах я и нямах никаква идея какво да правя. Бузите ѝ бяха розови, долната ѝ устна — мокра и изтъняла под натиска на зъбите ѝ, които жестоко се бяха впивали там.

— Руби...

— Моля те — каза с пресипнал, задавен глас. — Недей.

Прозвуча като въпрос, сякаш сама не беше сигурна, че е разумна идея да продължаваме да разтягаме тази ужасна тишина.

Никога преди сърцето ми не е било разбивано, никога. Това, което се случваше с мен, дойде като поредното тежко осъзнаване на

бездлодността на живота ми досега. И тази тежест притисна всяка жива клетка в тялото ми. Исках да говоря с нея, да я притисна в прегръдката си, да я целуна, просто да я целуна. Да ѝ кажа, че е единствената жена, която някога бих пожелал до края на живота си. Ако ми позволеше да ѝ кажа тези неща, може би щях да събера смелост и да се моля на колене и дори да се опитам да сложа име на всяко едно чувство, което изпитвах.

Да: преданост и извинение, обожание, отчаяние, страх.

И най-вече любов.

Инстинктът обаче ми подсказваше да не я задушавам, да ѝ дам пространство. Обърнах се и тръгнах към офиса си. Чух как се разбърза, как панически бягаše от тук. Искаше ми се да е по-лесно, да е много по-лесно. Дали грешах? Дали инстинктът ми не ме подлъгваше както винаги досега? Стиснах чело между длани си. Исках просто да знам какво да направя.

Започнах разсеяно да събирам някакви папки от бюрото си. Почти не мислех какво правя. Та тя беше само на няколко метра от мен!

Излязох от офиса си, въздъхнах. Тя вече затваряше кашона с нещата си. Косата ѝ бе по-рошава от обикновено. Дрехите ѝ висяха на тялото ѝ, сякаш изобщо не бе видяла какво облича. Бежова пола и пуловер с цвят на кал. Изглеждаше сякаш някой дъждовен облак я бе довлякъл тук насила.

Липсваше ми. Липсваше ми с разкъсваща болка, сякаш мисълта, че я губя, бе впила нокти дълбоко в мен и сега дереше и оставяше белези, които знаех, че никога няма да зараснат.

Никога не съм харесвал мелодрамата. Не съм драматизирал и съм го отбягвал по всякакъв начин, но в случая самосъжалението ми ме превръщаше в тотален инвалид. Никога преди не ми се бе налагало да спечеля човек, да си го върна в живота си и бях напълно неподгответен. Не знаех какво се изисква от мен в този случай.

— Знам, че искаш да те оставя — казах и се опитах да не мисля върху киселата ѝ гримаса, когато чу гласа ми. — Знам също, че те нараних и няма начин да върна нещата назад. Искам да знаеш, че ужасно съжалявам и ако изобщо има някакво значение за теб...

— Мисля, че ще загубя мястото си в Оксфорд — каза с най-тихия глас на света. Почти като дихание. Тялото ми застинава.

— Какво?

— Тони ме уволни, което вече знаеш, но освен това е приложил писмо във файла ми. Не знам защо, но е решил че е супер идея да ми изпрати и копие от него. След като го прочетох, така и не разбрах защо е решил, че някой изобщо иска да прочете такова нещо. С две думи там пише, че съм била служител на средно до ниско ниво, което се дължало на чувствата ми към теб и съм мислила за всичко друго, само не и за работата си, в резултат на което качествата ми като служител са били силно повлияни в негативна посока.

Направих крачка напред. Кръвта ми пулсираше толкова бързо; мина ми през ума, че съм пред сърдечен удар.

— Това не е вярно. Чувал съм го да говори за брилянтните ти качества като служител и то неведнъж. Освен това, той нямаше никаква представа за чувствата ти преди командировката.

— Знам. Благодаря, че си разпространил новината — каза сухо и остави ролката със залепващата лента на празното бюро.

— Руби, казах го спонтанно, може би защото съм един шибан идиот, просто защото все още бях изумен, че ти...

— Найл? — прекъсна ме и в очите ѝ видях напиращите ѝ сълзи.

— Недей, става ли? Разбирам. Не си искал да му кажеш или поне не си искал да прозвучи по начина, по който той го е изтълкувал. Не ми пушка от това, че си казал на Тони, че съм имала чувства към теб преди командировката. Не мисля, че това има значение. Тони е кретен. Особено заради това, което направи. Проблемът ми е този — каза и размаха ръка между нас, — че Тони не е в пълна заблуда и честно казано, в думите му имаше истина. Аз наистина бях разсеяна. Аз наистина мислех само за теб. Дадох да се разбере, че бих направила всичко, за да бъда с теб... а ти се върна при нея.

— Не съм се върнал при нея. Още преди да отида знаех, че нямам никакви намерения...

— От начина, по който реагира миналата седмица. — Гласът ѝ беше натежал от едва сдържани сълзи. — Останах с впечатлението, че отиваш, за да ѝ дадеш втори шанс.

— Руби...

— Аз се хвърлих към теб. Бях толкова влюбена в теб. От толкова дълго. И напълно пренебрегнах всички знаци, които ми казаха, че не си готов. Казах ти, че те обичам едва няколко седмици след като тази

връзка започна и определено не беше готов да правиш секс с мен, но го направи, защото...

— Руби, моля те, спри.

Повдигаше ми се. Не можех да следвам мисълта ѝ, но думите ѝ влизаха в ушите ми като остри парчета заледена отрова.

— И веднага на другия ден отиде да чуеш какво има да ти казва Порша по въпроса за предстоящото ви събиране с идеята, че съм толкова отчаяна за вниманието ти и с лека ръка реши, че ако случайно избереш да не се събереш с бившата си жена, аз ще съм тук и ще те чакам.

Когато вдигна поглед към мен, сълзите ѝ най-сетне закапаха.

— Мисля, че си решил така, защото аз винаги обичам да говоря за всичко, обичам да обсъждам, решил си, че с готовност ще изслушам какво има да ти казва Порша и че желанието ми да слушам за бившата ти жена ще надделее над желанието ми да се чувствам значима за теб.

Отворих уста и пак я затворих.

— Предполагам, че си решил, че идеята е страхотна, защото ура!.. оказва се, че Порша все пак не е робот и че има някакви чувства към теб и най-сетне е решила да ги сподели. — Тя гневно избръса сълзите си. — Не аз исках да вземаш това решение. Исках да ѝ кажеш, че е имала на разположение единадесет години да ти каже тези неща и че сега имаш приятелка, която има привилегията да говори за това, което се случва в съзнанието и сърцето ти. Испусе, като си помисля, как чаках със затаен дъх да чуя всяка дума от устата ти, дори когато ми разказваше за сексуалния си живот с Порша няколко минути след като правихме секс за първи път — засмя се саркастично. Никога не бях виждал така сурова и оголена емоция. Руби не говореше като преди с цел да ме брани, не ме успокояваше, тя просто изливаше всичко от себе си, за да се убеди, че краят е най-разумното решение за нас.

— Можеше да ѝ кажеш, че е добре дошла да обядва с теб и да ти каже какво ѝ тежи или ако иска да ти напише един шибан имейл. Но да отидеш да я видиш първата нощ, след като правихме любов? Да не искаш да си категоричен с нея и да ѝ кажеш, че сега си с мен? — поклати глава и пак избръса сълзите си. — Макар че това, което имахме, беше сурово, странно, колебливо, все пак беше много по-добре от брака ти. Ние имахме нещо хубаво, нещо истинско. И ти го знаеш.

— Имахме — казах. — *Имаме*.

Направих крачка напред и сложих ръце на ханша ѝ. За мое огромно облекчение, тя не се отдръпна. Наведох се и целунах шията ѝ.

— Руби, толкова съжалявам.

Ръцете ѝ висяха като прикачени за раменете.

— Ти ме засегна дълбоко.

— Аз съм идиот.

Тя се отдръпна, затвори очи и тогава за мой тотален ужас взе кашона си и тръгна, преди да намеря думите, с които можех да я спра.

* * *

Докато носех папките към нас, осъзнах, че всяко движение, което правя, бе автоматично. През целия уикенд бях напълно безполезен. Спане, ядене и напиване до пълен ступор. Гледане в тавана.

Телефонът ми беше необичайно тих. Бях крайно благодарен, че не бях обезпокояван нито от Тони, нито от семейството си, нито от Порша. Но всеки път когато го поглеждах, мисълта, че тя не се обаждаше, ме разсипваше. Ето защо, когато го чух да вибрира, скочих от пода, където бях лежал през последните няколко часа и започнах да излизам от транса. Когато погледнах екрана, умрях за пореден път. Беше Макс.

— Говорих с Ребека — каза направо.

— М?

— Мама направо се е разтопила от щастие, а Ребека счита, че Руби е момичето за теб.

— Сестра ми дори не е я е виждала.

— Очевидно това няма значение.

— С облекчение си припомням, че вие двамата никога не се впускате в нищо авантюристично — казах със сарказъм и с нос в чашата с джин.

— Звучиш ми пиян.

Погледах в чашата и казах:

— Натам отиват нещата. Пиян и нещастен.

— Хайде де, казвай какво стана?

— Руби приключи с мен.

Макс не отговори веднага. След малко каза категорично:

— Не е вярно. Не е направила нищо такова.

— О, да. Нашата афера в Ню Йорк ѝ струваше работата, а аз се отървах само с плясване по ръката. Освен това може да не получи място в групата на Маги.

Той въздъхна тежко:

— Мамка му!

— И това не е всичко. Отидох да се видя с Порша за вечеря ден след като най-накрая правихмеекс, без да знам, че Тони ѝ е дал ултиматум: работата или мен.

— И тя е избрала теб.

— Точно така — засмях се в слушалката, изпих останалото в чашата и я метнах на пода.

— Ти си кръгъл идиот!

— Да, точно така. Сега разбиращ ли, че има причина да приключи с мен? Приключи и то доста категорично.

— И сега ще се напиваш от самосъжаление като куче и ще се въргаляш между пода и дивана?

— Знам какъв беше животът ми с Порша. А с Руби... Никога преди не се бях замислял за деца или за това, което ти и Сара сте намерили. Започнах да мисля за тези неща, след като се запознах с нея.

— Загледах се през прозореца. Първите срамежливи листенца се поклащаха с пролетния вятър. — Но никога няма да се оправя след това. Тя ме промени... Напиването до състояние на амнезия ми се струва съвсем в реда на нещата.

— Или — започна и се изсмя, без да добавя „чекиджия смотан“, но така или иначе го усетих в смеха му, — да станеш от задника си и да отидеш да говориш с Маги. Найл, не е като да нямаш средства и връзки. Помисли какво можеш да поправиш и го поправи, по дяволите. Това правим *ниe мъжете*, приятелю.

* * *

Във влака до Оксфорд имах време да помисля (най-сетне изтрезнял) какво да кажа и как да обясня ситуацията на Маги. Margaret Шефилд беше нещо като мой идол. Макар че специалността

на Маги беше строително инженерство, тя беше участвала с дизайна и надзора на не една емблематична сграда в Лондон. Кариерата ѝ се простираше от строително инженерство към архитектура и строително планиране. Един от най-вълнуващите моментни в живота ми, с който се гордеех особено много, беше, когато един колега ме представи като „Маргарет Шефилд на нашето поколение“.

Никога не се бях виждал с нея по личен въпрос. Всъщност, ако не броим онзи път, когато нахлух в офиса на Тони с намерение да го премажа от бой, не се бях виждал по личен въпрос с нито един човек от професионалния ми живот. Ето защо, докато крачех от Паркс Роуд към Том Билдинг, започнах да се треса от нерви.

Усещането да крача из тези улици извика някакво чувство на носталгия. Бях толкова различен от състудентите си, които бачкаха яко през деня и купонясваха още по-яко през вечерта.

Почуках леко на отворената врата, Маги вдигна поглед и ми се усмихна широко. Отвърнах на усмивката ѝ и изпитах силно чувство на облекчение.

— Найл! — възклика и стана да ме прегърне силно. Маги никога не се здрависваше, но с годините успя да ме научи как да приемам проявата ѝ на чувства. После се отдръпна и ме изгледа въпросително.

— Надявах се да имаш няколко свободни минути?

— Разбира се — усмихна се пак. — Имейлът ти беше крайно неточен и объркан и възбуди любопитството ми.

— И... ако не те затруднявам много, ако искаш да излезем да пием по едно кафе?

Веждите ѝ се извиха, очите ѝ грейнаха с интерес.

— Звучи като нещо извън професионалната сфера?

— Да... Но... всъщност е и в професионалната сфера... — Въздъхнах. Тя се засмя и извади пуловера си.

— Боже, и това ако не е най-големият шок в живота ми. Дискусия по личен въпрос с Найл Стела. Разбра се, че ще разбутам цялата си програма. Няма начин да изтърва такова нещо.

Отидохме до малкото кафене на Пемброук Стрийт. По пътя Маги ми разказваше какво става из университета, говореше за обикновени, дребни неща, но бъдещето на Руби лежеше с такава тежест на гърдите ми, че едва успях да отговоря кратко или с въпрос, за да ѝ дам повече

време да говори. Влязохме в кафенето, поръчахме си чай и кроасани и седнахме на една малка масичка в дъното.

— И така? — Тя ме погледна въпросително, усмихна се през парата от чашата си с чай. — Стига толкова празни приказки. Каква е причината за визитата ти?

— За една студентка, която е кандидатствала за програмата ти. Беше стажантка в „Ричардсън-Корбет“.

— Имаш предвид Руби Мильр?

— Да. — Изненадах се, че веднага се сети за кого говоря, но после се сетих защо — бях казал „беше стажантка“. Очевидно Magi бе прочела писмото на Тони. — Не съм работил директно с нея. Както предполагам знаеш, тя беше подчинена на Тони.

— Получих писмото му — потвърди тя и се смръщи. — Май няма много високо мнение за нея.

Кръвта ми кипна, наведох се напред, но тя гледаше ръцете ми, които инстинктивно се бяха свили в юмруци.

— Точно там е работата — казах. — Мисля, че по-скоро имаше доста... високи очаквания спрямо нея, ако ме разбириш правилно.

— Тоя идиот Тони — каза тя, очевидно разбрала намека ми. — И ти си причината за нейната „разсеяност“, за която обяснява надълго и нашироко в писмото си?

— Моля те, разбери ме правилно — казах настоятелно. — Никога не бих говорил с теб по този въпрос, ако бях сигурен, че мнението на Тони няма да повлияе на професионалното ти решение. Тони направи ужасна и много грозна грешка. Аз също... предполагам. Но в случая се притеснявам, че ако приемеш съвета му, ще изпуснеш един брилянтен студент. Руби е много мотивирана и умна.

Magi ме изгледа, отпи от чая си и каза:

— Мога ли да ти задам един личен въпрос?

Кимнах и преглътнах тежко.

— Дойде тук, защото считаш, че Руби заслужава място в програмата ми или защото си влюбен в нея?

Опитах се да не поглеждам встрани.

— И двете.

— Значи чувствата не са били само от нейна страна?

— В началото да, но после не. Не знаех, че тя има чувства към мен и ги призна едва когато аз самият вече имах чувства към нея.

Тя кимна и се загледа в студентите, които минаваха край кафенето.

— Никога не съм очаквала да говориш от името и в защитата на приятелката си. Не знам дали изненадата ми е по-силна от вълнението.

— Тя не е... — успях да кажа. Сега вече съвсем я обърках. — Тя не ми е приятелка. Вече не. Загуби работата си, загуби и мястото в програмата ти, не успях да се справя добре със собствените си емоции... в крайна сметка всичко се провали.

— *Всичко се провали? Загубила е мястото си в моята програма?*

— Тони реши, че е много мъдър ход да й изпрати копие от писмото си до теб. Като се има предвид, че Тони е твой студент и че е успял да завърши при теб, тя счита, че мнението му има огромна тежест за теб и че е загубила шанса си за място в програмата.

— Найл — започна Маги и внимателно постави чашата на масата. — Извини ме за откровеността, но нека те попитам: приличам ли ти на човек, който ще пренебрегне една добра студентка, затова че се е влюбила в някого на работа?

— Не Маги, аз...

— Или затова че е млада и невинаги може да раздели професионалното от личното? Дълбоко ценя появата ти тук, но единственият резултат от срещата ни е, че ще остана безкрайно щастлива да те видя влюбен. Не се е налагало да се стига до помощта ти. Кандидатурата на Руби е брилянтна. Препоръките й от всички други места са изпълнени със суперлативи за това момиче, оценките от изпитите й са отлични и е начело на групата, в която й предстои да учи. При мен. Мотивационното й писмо е едно от най-добрите, които съм чела в живота си. — Наведе се през масата, погледна ме в очите и попита: — Нейното място в програмата ми никога не е било застрашено от писмото на Тони. Мислиш ли, че не го познавам достатъчно добре? Или че съм познавала някой друг Тони? Като инженер е брилянтен, като човек е кръгъл задник. Такъв беше и преди петнадесет години.

Затворих очи и се засмях:

— Туш!

— Може ли да оставим професионализма настрана само за един момент?

— Разбира се — казах. Изпитвах нечовешки глад да чуя още от мъдростта на тази жена.

— Да, разбира се.

— Познаваш ме като инструктор, като преподавател, като наставник, сега като колега, на който можеш да имаш доверие, но преди всичко, аз съм жена. На двадесет вече бях омъжена. Пет години брак. Омъжих се повторно към четиридесетата си годишнина. От позицията на годините и мъдростта си ще ти кажа по възможно най-деликатния начин, че идването ти тук беше, неко казано, недопустимо. Руби няма нужда някой да говори от нейно име. Освен това, вече говорих с момичето лично. Изумително дете. Руби няма нужда от рицар в блестящи доспехи. Тя има нужда от партньор... предполагам. Иска да знае, че мъжът до нея я вижда. Иска да е сигурна, че е обичана. И от време на време иска да знае механиката на начина по който е обичана. Тя е инженер, Найл. Покажи и механизма си. Покажи ѝ болтовете, жичките, схемата на мислите си. Когато можеш. Винаги когато можеш, ѝ показвай.

* * *

След разговора с Маги не се прибрах у дома. Пътуването с влака беше истинско наказание. Мечтаех си да мога да летя или да се телепортирам. Това, което каза Маги, беше самата истина, истината, която аз не видях. Трябваше да кажа на Руби какво изпитвам към нея.

Качих се по стълбите, застанах пред вратата ѝ, сърцето ми отмери стотици удара, преди да събера смелост, да поема дълбоко въздух и да почукам.

Тя отвори вратата. Беше облякла хубава пола и пуловер с изрязано деколте — стигаше точно до вдълбнатината между гърдите ѝ. Не мога да си представя какво е било изражението ми, докато я поглъщах с поглед, но щом очите ми потънаха в нейните и затърсих някаква емоция, видях нежност, която ме изненада и... разтърси.

— Руби.

— Добре ли си? — Очите ѝ търсеха отговора в моите.

Опитах се да поема дълбоко въздух, за да се успокоя, но не успях.

— Не.

— Изглеждаш ужасно.

— Сигурен съм, че си права — кимнах и се засмях сухо. Тя погледна някъде зад мен. Лицето й беше сковано от беспокойство.

— Защо си тук?

— Защото имах нужда да те видя.

— Част от мен иска да те дръпна и да те целувам като полудяла. Липсваш ми. И не мога да се преструвам, че не изпитвам това чувство.

— Тогава не ме отблъсквай — умолявах я. Направих крачка към нея. — Руби, трябваше да ти кажа какво изпитвах и как се чувствах онази вечер, когато се любихме. Тогава го почувствах, но не знаех как да го нарека и не можех да се доверя на себе си, не можех да се оставя да повярвам. Тя вече клатеше глава, очите ѝ се пълнеха със сълзи и знаех, че не иска да го казвам. И все пак...

— Обичам те — прошепнах. Гласът ми бе изтънял от напрежение. — Отчаяно съм влюбен в теб.

— Найл...

— Знаех го в Порша. През цялото време ми се гадеше. Не знам защо отидох, но поне тази среща изясни нещата за мен.

Руби се засмя и в смеха ѝ вече имаше малко веселие.

— Тази среща изясни много неща и за мен.

— Моля те, Руби, прости ми.

— Искам, наистина искам. Но не знам как да прекрача това чувство на унижение и тази умора и раздразнителност. Да се опитвам да разбера от какво имаш нужда, да се опитвам да бъда всичко за теб във всяка минута от живота си. После да ти кажа, че те обичам и ти да ми кажеш, че съм прекрасна, после да загубя работата си и следва най-лошото: минути след това да ми кажеш, че отиваш на вечеря с Порша да обсъждате брака си... Просто раната е прекалено прясна и боли.

— Имах чувството, че онази врата не беше затворена. Исках да отида и да я затворя — опитах се да обясня. — Или може би, защото никога не я бях чувал толкова емоционална и никаква тъмна и отмъстителна част от мен ме караше да изпитвам злорадо любопитство. Но истината е, че не помислих за това как се чувстваш ти, какво ти причинявам по този начин до мига, в който отидох. В първата секунда разбрах, че не можем да проведем никакъв разговор,

нямаше какво да си споделим за миналото ни. Разбрах колко греша и как те предавам само със самото си присъствие там.

— Защото въпреки всичко *ти беше там*.

Затворих очи. Да я виждам такава... това ме убиваше.

— Толкова съжалявам.

— Знам. И мисля, че те разбирам. Но не мога да направя нищо сега. Гневна съм, ядосана съм.

Прокарах ръка по небръснато си лице и прошепнах:

— Пусни ме при теб.

Тя ме погледна и каза много тихо:

— Ще прозвучи ли странно, ако ти кажа, че инстинктът ми казва да ти откажа? Просто ми трябва време да се уверя, че мога да го направя. Дадох ти време да преминеш и обмислиш всяко свое колебание_, сам_ да направиш крачките напред. Опитвах се да проявявам разбиране, да съм търпелива, но в мига, в който имаше възможност да ми покажеш, че зачиташ чувствата ми, ти просто ги забърса настрани и тръгна. Изгубих себе си през последните шест месеца. Казах ти, че ще ти кажа, когато стигнем до граница, която не мога да понеса. Това е границата. Ти не ме зачете, пренебрегна ме и то по толкова очевиден начин. — Тя ме погледна в очите и каза тихо: — Мислех, че не искаш такава връзка, в която хората се пренебрегват.

Това беше нож право в стомаха ми. Отстъпих назад от болка. И макар че устната й потрепваше, макар че ръцете й трепереха и в очите й видях всяка една емоция, която бях свикнал да виждам всеки ден, тя не върна думите си назад, не извади ножа нито с дума, нито с жест.

Можех да я притисна. Друг по-агресивен мъж би се възползвал от болката в очите й. Ако я целунех сега, тя би отвърнала на целувката ми. Усещах го от начина, по който гледаше устните ми. Цялото й тяло трепереше.

Руби все още ме обичаше така, както я обичах и аз.

Можех насила да си пробия път към нея. Да сложа ръце върху тялото й, да сваля нежно дрехите й, да я накарам да изпита удоволствие, да я вкуся топла и сладка. С устни, с ръце, с думи, можех да я убедя за една нощ, че я обичам. Но тя каза, че е загубила толкова много от себе си в чувствата си към мен — не можех да я манипулирам по този начин.

— Кажи ми какво да направя — казах и заскубах косата си. — Ако си тръгна, ще помислиш, че нямам чувства и състрадание, че не ме боли за теб. Ако остана, ще погазя молбата ти.

— Найл — прошепна тя, — когато съм толкова близо до теб, знам че не мога да ти откажа нищо, бих дала всичко. Едва се сдържам в момента. Мисля, че нито ти, нито аз имаме опит тук. Все пак считам, че е твой ред да проявиш търпение.

Преглътнах, направих крачка назад, после още една.

— Ела при мен — молех. — Когато си готова, ела при мен. Ще те чакам. Ще изтърпя времето, което искаш и ще копнея за теб. Разстоянието няма да убие това, което чувствам към теб.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Кимна безмълвно.

— Обещай ми, че ще дойдеш при мен, когато си готова. Дори ако това означава, че си готова да ми кажеш, че искаш да приключим окончателно.

— Обещавам.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

РУБИ

Април беше ад, но май беше много по-зле. Поне през април можех да преигравам в съзнанието си сцената, когато Найл дойде в апартамента ми с подивели от очакване и тревога очи. Все още чухах как звучеше гласът му — дълбок, дрезгав, отчаян, когато ми каза, че ме обича. Но през май беше минал цял месец, без да го зърна и по никакъв начин не можех да се убедя, че Найл все още изпитва някакви чувства към мен. Бях убедена, че каквото и да е имал към мен, е започнало да се разтваря във времето.

Брой На Дните Поискани От Найл Стела Да Ми Даде Време:
Неизвестен.

Бях се почувствала като прилепчиво френетично момиче, което чака приятеля си да се навечеря с бившата си жена и после да реши, че аз съм по-добрият вариант. Никога не съм чакала телефона да звънне така, както го чаках през онази вечер, когато беше с нея. Но когато той звънна, аз... не му вдигнах. Не му вдигнах, докато сам не осъзна това, което знаех през цялото време — Порша не беше жената за него, аз бях най-хубавото нещо в живота му. И едва тогава, когато той осъзна тези неща, аз разбрах за себе си, че съм наистина, наистина... бясна.

Имах способността да приемам доста леко повечето неща, които се случваха в живота ми. Хората се изненадваха, че мога да крача така през живота, но това не означаваше, че не мога да бъда наранена, ядосана, че не мога се чувствам предадена.

Незнайно как, въпреки тежката болка при всяка крачка, с която сърцето ми се разбиваше на още по-ситни парченца, успях да събера остатъците от живота си. Едно по едно. Бях твърдо решена да проверя какви са ми шансовете за програмата на Маргарет Шефилд и в началото на април след безкрайни безсънни нощи и сандвичи със сух плесенясал хляб, отидох до гарата и се качих на влака за Оксфорд.

Професор Шефилд ме увери, че писмото на Антъни едва ли може да има някаква тежест особено на фона на оценките от

дипломирането ми и останалите препоръки. Каза, че всичко останало в досието ми е крайно впечатляващо. Не каза, че „увлечението ми“, което бившият ми шеф бе споменал в писмото си, би довело до отхвърлянето ми от програмата, но не каза и със сигурност, че съм в нея.

Докато чаках новини от Маги, останах в Лондон. Имах късмет да намеря работа в малка фирма на Саут Банк, които имаха нужда от инженер да замести излязлата по майчинство титулярка. Беше добро решение, плащаха ми добре, но от първия работен ден реших да ходя и да се прибирам от работа пеша. След няколко дни осъзнах, че го правя само защото минавах на две пресечки от апартамента на Найл.

Каквото и да правех, тялото само ме влечеше в онази посока. И когато продължавах да вървя напред вместо да завия към апартамента му, свирепа болка разтърсваше тялото ми. Затвореността и резервираността му бяха почти на границата на търпимото. За него всичко беше логично: Порша иска да говори, значи той трябва да иде да я слуша. Аз винаги го бях наಸърчавала да общува с мен, а той веднага реши, че това важи и за нея.

Поне трябва да чуя какво има да ми казва.

Опитвам се да погледна на нещата с отворено съзнание. Поне това ѝ дължа.

За мен обаче беше почти невъзможно да се отърва от ехото на болката в главата си. Дори когато ме намери в офиса да си събирам багажа и ме моли да му простя. Дори когато дойде в апартамента ми и ми каза, че ме обича. Да, знам, че се държах идиотски, че не биваше да го отпращам. Знаех го от секундата, в която отказах. Но също така знаех, че ако го бях пуснала в живота тогава, една значителна част от гордостта ми щеше да бъде изгубена и никога нямаше да мога да си я върна.

Тишината между нас изглеждаше безкрайна.

Брой Дни Без Да Говоря с Найл:

Един.

Седем.

Петнадесет.

Тридесет и два.

Петдесет и осем.

* * *

През юни получих писмо, с което ме уведомяваха, че съм приета в програмата на Маги.

Когато се прибрах от работа, обикновеният бял плик вече ме чакаше. Имаше дни, когато беше много трудно да устоя на импулса да завия към апартамента му и да седна да чакам на стълбите. Имаше дни, когато се преструвах, че чета нещо в айфона си, и мисълта, че мога ей така да завия и да седна на стълбите да го чакам, се усещаше само като пронизваща болка между ребрата. Но този ден беше истинско изтезание. Проведох дълъг спор със себе си. Дали гневът ми бе отшумял? Дали можех да прости? И ако беше така? Ако отидех до апартамента му и той ми отвореше вратата и ме изгледаше с празен поглед? Ами ако ми кажеше, че иска да приключим? Ако ми кажеше, че се е захванал с мен ей така, по някакъв глупав импулс? Ако ми заявиш, че животът му е много по-подреден и организиран и в него няма място за никакво диво, импулсивно момиче?

Проблемът ми беше, че можех буквально да видя как ме отхвърля. Точно така, както виждах как ме прегръща. Знаех графика на Найл, фактите от живота му, храната, която харесваше, как пиеше кафето си и какви дрехи предпочиташе. Но не бях сигурна, че изобщо познавам сърцето му.

Отворих плика, сърцето ми биеше до пръсване в странен унисон с никакво чудато усещане за разплитане на възел около аортата ми. Прочетох писмото три пъти, листът шумолеше и се огъваше в треперещите ми ръце. Минаха може би минути, преди да успея да премигна и да си поема дъх, защото това *наистина се случваше*. Заминах за Оксфорд. Щях да уча в групата на Маги. Онова лайно Антъни не успя напълно да провали живота ми.

Прочетох писмото отново, за да запомня датите. Първият семестър беше обявен за началото на септември. Можех да работя през юни и юли и първата седмица на август и после да използвам времето да си намеря апартамент в Оксфорд и да се преместя.

Разбира се, първият ми инстинкт беше да се обадя на Найл.

Но се обадих на Лъндън.

— Руби!

— Никога няма да познаеш какво се случи! — казах и усетих как се усмихвам за първи път от петдесет и девет дни.

— Хари Стайлс е новият ти съквартирант и си ми купила билет за самолет да дойда да те видя?

— Много смешно. Опитай пак.

— Не съм те чувала щастлива от месеци, така че предположението ми е, че най-сетне си се обадила на Найл Стела. Той те е посрещнал с отворени обятия и сега плуваш в море от следоргазмени конвулсии.

Остра болка сви гърдите ми и я прекъснах.

— Не.

— Но звучи страховто, нали? — каза тя с по-мек тон.

Да, звучеше страховто, но перспективата да видя Найл не беше така вълнуваща като тази, която държах в ръцете си.

Нали? Или?

Но в мига, в който Лъндън каза тези думи, знаех, че да бъда пак с Найл, ще бъде точно толкова вълнуващо. Исках го така, както исках да уча при Маги. И за първи път откакто ме уволниха, не се срамувах да си го призная. Нямах усещането, че предавам някакъв дълбок и много грешно разбран феминизъм. Нямаше нищо лошо в това, че изпитвах чувства и че тези чувства бяха плашещо дълбоки. Ако се върнеш при Найл, някои дни той щеше да бъде моят свят. Някои дни моят свят щеше да е учението. Някои дни можех да поделям между него и учението. Можех да намеря баланса между сърцето и мозъка си. И тази мисъл изведнъж ме успокои и премахна напрежението, което не искаше да отпусне гърдите ми през последните седмици.

— Приета съм в групата на Маги. Току-що получих писмото.

Лъндън започна да пици, издаваше някакви странни звуци... хм, вероятно танцуваше, после изтърва телефона и след секунда пак изпища в слушалката:

— Заминаш за Оксфорд!

— Заминавам.

— И ще учиш с жената-идол?

— Знам.

Тя въздъхна дълбоко — мисля, че се строполи на леглото, пое въздух и каза:

— Руби, ще ти задам един въпрос. Може и да не ми отговаряш, но след като ревеш на рамото ми от месеци, смятам, че заслужавам отговор.

Усетих накъде бие и въздъхнах недоволно.

— Не може ли да си говорим за Оксфорд?

Тя не ми обърна никакво внимание и изстреля въпроса:

— Аз ли бях първият човек, на когото искаше да се обадиш, когато отвори писмото?

Не отговорих. Намерих един конец на пуловера си и започнах да го дърпам концентрирано.

— Защо просто не му се обадиш? — гласът й беше нежен, умоляващ. — Толкова ще се зарадва за теб.

— Той може би изобщо не ме помни.

Тя се засмя и после изръмжа недоволно.

— Ти ще ме побъркаш.

Тръгнах към дивана, седнах и казах:

— Просто се притеснявам. Какво да му кажа? Здрасти, вече не ти се сърдя, искаш ли да си поиграем?

— Не, може би нещо като: „Здрасти, ще уча при Маги. Можеш ли да ми помогнеш с някой съвет. Ето така се започва разговор“.

Затворих очи.

— Независимо че знам всичко за него, нямам никаква представа как ще реагира, ако просто се обадя...

— Руби, не се обаждаш. Отиваш до къщата му и сядаш на стълбите и чакаш. Както си го представяш всеки ден, само че сега го правиш *наистина*. Тогава той се качва по стълбите, вижда те, получава массивна ерекция и после му казваш, че ще учиш при Маги и *о*, между другото споменаваш, че го обичаш и че искаш да родиш гигантските му бебета.

— Ами ако отида и Порша отвори вратата?

— Няма.

— Или... не знам... ако е подложил на дисекция всяка моя дума и е решил, че логически погледнато, аз съм права? И после е посетил курс за управление на чувствата и... край?

— Абе ти изобщо слушаш ли ме? — попита ядосано тя. Познавах я добре и знаех, че всеки миг ще гръмне. Винаги беше така — събираше недоволството си, бавно, полека, но грижовно го трупаše

и в един миг, ако си позволеше да изгуби търпение, всичко гръмваше до небесата.

— Да, слушам те, но...

Лъндан започна да натиска всички бутони на телефона си, които издаваха ужасни звуци, след малко доближи слушалката до ухото си и каза:

— Приключи ли безсмислената си тирада?

— Да — отговорих смиreno.

— Добре. Сега ме чуй, Руби. Това е истинският живот. Това не е филм, в който две самотни души се срещат и започват връзка, в която неприятните изживявания от предишни връзки се преодоляват леко и ей така, със замах, и са представени комично, за да се смеят и зрителите. В реалния живот всяка връзка идва със странични ефекти, но няма описание какво да се прави, ако се появят симптоми като: бивши съпруги и съпрузи, доведени деца и кучета, които несъмнено мразиш. Понякога хората се нараняват и нека ти припомня, че не всеки е израснал с двама родители психотерапевти, които са бдели над детето си и са го учили как да преодолява трудностите. Бивша съпруга, особено такава, която е оставила мъжа с впечатлението, че е сухо лайно, е нещо, което се преодолява доста трудно.

— Знам за бога, знам.

— Тогава може ли да се вземеш в ръце и да му простиш, че е бил задник и че е искал просто да затвори вратата на приключилия си брак? В 99.4% от случаите аз съм начало на мажоретките, които поддържат отбора „Руби“, но сега мисля, че е време да отидеш и да се видиш с него и да прецениш дали можете да останете заедно, или окончателно да решиш да продължиш напред без него. Ти си влюбена в него и ти си тази, която го остави да виси и да чака в ада.

— Знам, знам.

— Той ти каза, че те обича — напомни ми тя, защото й бях разказала около седемстотин пъти за мига, в който го каза. — Не съм го виждала, но от това, което знам за него, съм твърдо убедена, че не е от хората, които казват с лекота такива думи и два месеца по-късно се убеждават сами, че са се объркали.

Нямах думи. Не знаех какво да й кажа. Гледах стената.

* * *

В крайна сметка, не беше толкова просто да тръгнеш и да отидеш ей така, както предлагаше Лъндън. Мисълта, че ще го видя, ме караше да изпитвам ту закачливо весело настроение, ту ме обливаше пот и ми се гадеше от притеснение.

За щастие, или може би за беда, в понеделник и вторник служебните ми задължения взеха решението вместо мен — някакъв супер известен архитект беше пристигнал на гости във фирмата и ме помолиха да остана да нося кафета, нещо за ядене... дребни неща, които само някой по заместване, отчаяно нуждаещ се от работата си би се навил да върши.

Напрежението ми се покачваше с ужасяваща скорост и когато Лъндън звънна в понеделник вечерта и вторник сутринта, просто не ѝ вдигнах. В сряда сутринта вече ми крещеше с главни букви и много удивителни знаци в съобщението, което получих, след като пак не ѝ вдигнах:

ОТИДЕ ЛИ ДА СЕ ВИДИШ С ЧОВЕКА, РУБИ!!?? В ИМЕТО НА ВСИЧКО СВЯТО, ПРОСТО ОТИДИ И НАПРАВИ ЕДНО КРЪГЧЕ КРАЙ АПАРТАМЕНТА МУ: ДА/НЕ!!!

Изскимтях болезнено и най-сетне ѝ отговорих:

Отивам днес след работа. Нямах възможност тези два дни.

Какво си облякла? написа след секунда.

Не съм се замисляла.

ХА-ХА-ХА-ХА-ХА. Сериозно си помисли.

Огледах тоалета си и си направих най-стрannото селфи на света. Къса моркосиня пола и блуза в същото синьо на червени точки. Направих селфито от доста странен ъгъл и циците ми изглеждаха прекалено големи, но ѝ го пратих, колкото да я накарам да мълкне. Лъндън познаваше гардероба ми така добре, както познаваше и своя.

За бога, Руби, с червените обувки с висок ток ли си?

Да.

Боже, пишката му ще гръмне само като те види.

Да се надяваме.

Усмихнах се и прибрах телефона в чантата си. Не се надявах, че ни предстои такава вечер. Бих се зарадвала на усмивка, на целувка по

бузата, на няколко думи, с които да ме убеди, че все още иска да опита с мен. Трябваше да залъгвам себе си, че не копнея за повече, за много повече и да се убеждавам, че и малките неща стигат.

Този работен ден... Мили боже... Знаеш за какво става дума. Секундите са минути, минутите часове, а часовете и целият ден се простират в рамките на едно столетие. Към края на работния ден бях мислила толкова много за вечерта, че почти бях убедена, че Найл Стела не съществува изобщо в реалността, че съм го измислила с помощта на болния си мозък и всичко, което се случваше в момента, е просто плод на въображението ми.

Най-сетне стана пет и половина и хората започнаха да напускат бюрата си. Отидох до банята в края на коридора да оправя грима си и да се погледна за последно в огледалото. И когато се изправих лице в лице със себе си, паниката ме изрита в стомаха. Какво съм си мислила тази сутрин? Ризата ми беше намачкана и секси поличката ми изглеждаше прекалено къса, курвенско къса. Късо от сорта *Колко вземаш на час?* Гримът ми течеше около... всъщност по цялото ми лице, нито следа от руж и пудра. Направих каквото можах, но проблемът беше, че бях ужасно притеснена и очаквах всеки миг да повърна водата и няколкото бисквити, които насила набутах в гърлото си по обед.

*Дали да остана в банята, в случай че започна да повръщам?
Дали да взема найлонова торбичка?*

Зашо бях чакала толкова дълго да го видя? Ами ако не можех да изкопча и дума от устните му?

Но тогава се случи най-стрannото нещо: започнах да се смея. Побърквах се от ужас, че след малко ще го видя; проверявах си грима; обмислях вариант да взема резервна найлонова торбичка, за да повърна в нея в случай на нужда; притеснявах се дали ще мога да говоря нормално или ще съм пак totally невротизирана както онзи път в асансьора. Това беше *нормалното* за нас. Това бяхме *nie*.

Без да поглеждам повече в огледалото, грабнах чантата си и излязох. Коридор, асансьор, улица, седемнадесет пресечки, един мост и пристигнах. На ъгъла. И застанах там да решавам.

Точно тогава сърцето ми реши да гръмне, кръвта ми да се изпари и напълно изгубих контрол над мозъка си. Той не знаеше, че отивам. Не го бях виждала и говорила с него от два месеца. Помолих го да ми

даде време и той го изпълни... бях благодарна за жеста му, но сега започнах да побеснявам. Ами ако беше продължил живота си? Това щеше да ме доубие повече от неизвестността. Можех да си продължа напред и да си се прибера в тихия, самотен апартамент и да не разбера. Корнфлейкс за вечеря, няколко сериала, сън и на сутринта същото. Можех да продължа да си работя лесната и безкрайно скучна работа и после да изчезна от града, без да се налага да се изправям лице в лице с истината. И да се моля, че един ден ще забравя за Найл Стела или поне няма да умирам по няколко пъти на час.

Или можех да завия вдясно, да мина двете пресечки до апартамента му, да седна на стълбите и да го чакам. Можех да му кажа, че все още искам да опитаме и да го питам дали и той иска и той да ми каже *да* или *не*. Ако ми кажеше *не*, щях да се прибера, да ям същото, да гледам същите сериали и да приложа вече познатите стратегии за лекуване на разбити сърца.

Но ако кажеше *да*...

Нямах избор, наистина.

Загledах се в тротоара и тръгнах. Погледът ми беше забит в яркочервените ми обувки, които контрастираха на фона на сивия тротоар. Ако имаш какво да гледаш, се движиш по-лесно. Пребраоих колко пукнатини има в плочките между *ъгъла на решението* и *апартамента на Найл* (двадесет и четири). Пребраоих и колко пъти погледнах назад почти готова да се обърна и да се прибера направо у дома (осемдесет и нещо). Многократно си повтарях какво ще му кажа:

Здрастi. Знам, че е странно да ме завариш на стълбите пред вас и наистина съжалявам, че не се обадих, но исках да те видя. Липсваши ми. Обичам те.

Просто и ясно. Не се впускай в обяснения. Нека той реши.

Бях почти сигурна, че няма да си е у дома толкова рано, но за всеки случай звъннах. Никой. Загledах се в стълбите и седнах и се подгответих за дълго чакане. Не спирах да си повтарям началните реплики.

Здрастi. Знам, че е странно да ме завариш на стълбите пред вас и наистина съжалявам, че не се обадих, но исках да те видя. Липсваши ми. Обичам те.

Слънцето бавно, сякаш с нежелание падаше към хоризонта. Профучаваха коли. Някои паркираха. Комшиите се качваха по стълбите

и се прибраха в апартаментите си и ме оглеждаха с прословутото тактично британско любопитство — не повече от секунди.

Настаналата суматоха след края на работното време изчезна почти внезапно. Светлините зад прозорците светнаха. Ароматът на готовено се пълзна към улицата. Никаква следа от Найл. Всеки път, когато си казвах, че няма смисъл да чакам — може би е излязъл с момчетата? — веднага следваше „Ами ако стана и той се прибере след една минута?“. Очаквах да се прибере около половин час, след като аз пристигнах, но мина един, и после още един, и после още един. Четири часа. И тогава ми мина през ума: *Найл е на среща?*

Мисълта беше толкова горчива, че накара тялото ми да се свие от физическа болка. Сложих длани на коленете си и се концентрирах върху дишането си. Вдишай. Издишай.

Може да съм седяла така около половин час, дори повече — не съм сигурна, но когато вдигнах поглед, беше защото долових някаква промяна в атмосферата. Всички звуци около мен загълхнаха и чуха само почукването на официални мъжки обувки по тротоара. Стабилни, сигурни, дълги крачки. Крачките на Найл Стела.

Брой На Слушайте, Когато Съм Се Ослушвала За Стъпките На Найл Стела: Безкрайност.

Обърнах глава в посока на стъпките и видях високата му фигура. Това, което усетих, със сигурност е записано някъде из медицинските книги като „гадене и повръщане от любов“: сърцето ми изчезна и след няколко секунди се появи отново на мястото си като някакво озверяло стръвно животно. Пулсираше прекалено бързо в ушите ми, изтласкваше кръвта с ужасна скорост право в пръстите на краката и ръцете ми. След няма и секунди престанах да ги усещам. Виеше ми се свят, не виждах ясно и се наложи да присвия очи, за да не го виждам троен. Бях напълно сигурна, че всеки миг ще повърна.

Беше облечен в синия си костюм — виждах го, въпреки мрака и слабото осветление от уличните лампи. Изглеждаше... божествено. Силен, уверен, вървеше така, както само Найл Стела може да върви: с изправени рамене и високо вдигната глава.

Когато приближи на около петнадесет метра, ме видя. И спря. Присви рамене. Сложи ръка на врата си. Изправих се на треперещите си крака, изтупах ръцете и полата си. Още преди да тръгна от работа,

бях намачкана като мекица, а сега след четири часа седене на земята и на този влажен въздух не исках да си представям как изглеждам.

Той направи колеблива крачка напред. Аз направих колеблива крачка към него. Толкова много го обичах. Болеше. Обичах извяяните му черти и дългите крака. Обичах широките му гърди, тъмнокафявите очи, и тези гладки устни само за целуване. Обичах дланиите му, поголеми от главата ми, и ръцете му, които можеха да ме обгърнат няколко пъти. Обичах да го виждам без гънка на костюма дори след десет вечерта. Обичах начина, по който вървеше — можех да сложа метроном да отмервам секундите само по стъпките му.

Исках да хукна към него, да се хвърля отгоре му и да му кажа, че ми стига толкова време. Исках го.

Здрави. Знам, че е странно да ме завариш на стълбите пред вас и наистина съжалявам, че не се обадих, но исках да те видя. Липсваши ми. Обичам те.

Той се приближаваше бавно. Бяхме на два метра един от друг. Сърцето ми биеше толкова силно — зачудих се как все още ребрата ми не са се разпаднали.

— Руби?

— Здрави.

— Здрави.

Едва сега, когато го видях отблизо, забелязах хълтналите му скули и тъмните кръгове под очите. Дали и моите личаха така? Дали ми личеше, че ми бе липсвал толкова много през последните два месеца; че бях буквально физически болна?

Здрави. Знам, че е странно да ме завариш на стълбите пред вас и наистина съжалявам, че не се обадих, но исках да те видя. Липсваши ми. Обичам те.

Но преди да кажа въведението си, той попита:

— Какво правиш тук?

И сега вече не можах да разчета тона му. Беше... въздържан. Самият Найл беше доста въздържан. Преглътнах нервно:

— Знам, че е странно да ме завариш на стълбите си...

Как беше после?

Той погледна зад мен и попита:

— Откога си тук?

— И съжалявам, че не се обадих — продължих като робот.

Той не обърна внимание на извинението ми, направи крачка към мен и попита с доста по-нежен глас:

— От колко време си тук, Руби?

— От... известно време...

— Откакто си излязла от „Андерсън“?

Знае къде работя. Знае кога си тръгвам от работа.

Погледнах към лицето му. Ужасна грешка. Той беше най-красивото човешко същество, което някога бях виждала. И това го казвам, при положение че познавах лицето му толкова добре! Това беше лицето, което виждах, когато затворех очи, когато имах нужда да се успокоя, да се развълнувам, да се възбудя, да стъпя здраво на земята. Това лице беше нещо като... мой дом.

— Да, откакто излязох от работа — признах.

— Но това е... от часове — каза и поклати глава. — Не знаех...

Искам да кажа, че вече не се прибирам рано у дома. Няма при ко...

Реших да говоря, преди да ми каже да си ида, да ми обясни, че идеята не е добра или да ми даде една от хилядите възможни причини, с които хората разкарват други хора.

— Виж... — Погледнах встрици и напълно забравих как беше изречението. Нещо, че искам да го видя ли беше? — Аз просто много те обичам.

И както беше на два метра от мен, в следващата секунда беше залепен до мен, а аз с гръб, опрян в стената на сградата, вдигната във въздуха, ръцете му около кръста ми. Найл ме гледаше с нечовешко мрачно напрежение в очите. Гърдите ми се свиха от болка.

— Кажи го пак.

— Обичам те — прошепнах. Гърлото ми се беше свило, едва произнасях думите. — Липсваше ми.

Той погледна в очите ми, сякаш да се увери, че казвам истината, наведе глава и притисна лице към шията ми. Устата му... О, боже. От гърдите му се откърти онзи божествен стон, най-любимият ми звук, а най-любимата ми уста на света се залепи за шията ми, за брадичката ми, не можех да дишам, не можех да спра надигащата се към гърлото ми буза.

— Найл...

— Кажи го пак. Не мога да повярвам, че това наистина се случва.

— Обичам те.

Не знам кога бях започнала да плача и да хълцам. И тогава ме обзе паниката. И аз не можех да повярвам, че се случва. Може би бях заспала на стълбите и сега сънувах този прекрасен сън? Но после усетих как устните му пак се движат по брадичката ми, по бузата, как се притискат в мен — най-красивото меко и най-красивото твърдо — устните на Найл. Едва задуших вика си, когато езикът му се плъзна между устните ми. Звуците му избраираха в устата ми. После започна отчаяно бързо и нахвърлено да говори, да излива разпокъсаните си мисли, постоянно повтаряще името ми, казваше ми колко много съм му липсвала, дяволски много. Как нещата са били ад, как си е мислил че никога повече няма да ме види. Сложи длани на бузите ми и целувките му бяха ту много нежни, ту трескави и настоятелни. Палците му бършаха лицето ми и тогава разбрах, че плача и хълцам и скимтя, че съм размазала грима си, но честно казано не ми пукаше.

— Ще влезеш ли? — попита и устните му се преместиха от устата ми към ухoto. — Ще останеш ли при мен?

— Да.

— Тази вечер. И всяка една друга вечер.

Кимнах, усмихнах се и притисках лице към врата му.

— Поне докато замина за Оксфорд.

Той се отдръпна и ме погледна в очите.

— Наистина? Значи си получила писмото си от Маги?

— Миналата седмица. Исках да ти се обадя.

Той се усмихваше. Сякаш не можеше да спре да ме гледа, не смееше дори да мигне, за да не изчезна.

— Трябаше да ми се обадиш.

— Реших, че искам да те видя, затова дойдох направо.

Той сведе глава и преплете пръстите си в моите.

— Късно е, тук си от много време. Гладна ли си?

— Не съм особено гладна — признах. — Искам просто...

— Да легнеш в леглото ми? — Гласът му беше дрезгав и плътен.

— Да, освен ако не искаш да ядеш — прошепнах.

— Не, няма никакъв шанс да ям сега.

И всичко беше толкова просто, без никаква следа от колебание. Исках да го усетя. Исках да се притисна в него. Той се обърна и ме поведе по стълбите, през входната врата, до втория етаж и до неговата

врата. Придърпа ме към себе си, притисна ме към вратата, целуна ме по бузата и каза:

— Ще говорим после, става ли?

— Добре.

Зъбите му минаха по кожата на шията ми.

— Добре, защото сега искам да те целувам и да изпяя „Бог да пази кралицата“.

Избухнах в смях. Най-сетне истински, освобождаващ, щастлив смях. Какво облекчение. Почти ми се доплака от щастие.

— Мисля, че можеш да загубиш гражданството си за такова нещо.

— Ще си струва. Да те целувам между краката, е като да те целувам по устата, но е някак по-меко.

Треперех от глава до пети. Как беше възможно? Всичко беше толкова лесно. Да се върна щастлива тук.

— Бонус: когато ме целуваш между краката, стигам до оргазъм.

Найл се отдръпна и ме погледна с престорен ужас.

— Искаш да кажеш, че не получаваш оргазъм, когато те целувам по устата?

— Мина известно време от последния път. Може би не е зле да опиташ.

Той изръмжа с хищническа усмивка и тук, точно тук, точно това беше моят секси закачлив и весел мъж. Само аз можех да го видя такъв. Светът виждаше спокойното му външно излъчване и сдържаното му поведение, а аз имах този мъж, който едновременно отключваше вратата и ме целуваше. Не уцелваше ключалката и двамата се смеехме, без да откъсваме устни.

Най-накрая чух как ключът влезе, той изръмжа доволно, захапа долната ми устна и каза:

— Никога повече не ме напускай. Бях толкова нещастен, Руби.

— Не те напуснах. Ти ме... Ако бяхме... — Поклатих глава. — Не се връщай никога повече при Порша.

Трябваше да го кажа. Колкото и абсурдно да звучеше, но все пак никога не се бях замисляла за Порша като заплаха до мига, в който се превърна в такава.

— Аз никога... — Той затвори очи, стисна ги. Болеше го. — Моля те, повярвай ми, когато казвам, че съм предан и лоялен. Беше

ужасна стъпка в грешна посока.

Хванах се за вратовръзката му и го притеглих към себе си.

— Добре тогава — казах и прокарах устни по неговите.

Ръката му бе здраво увита около кръста ми. Държеше ме, за да не падна, когато отвори вратата. Не паднах, но секунда след това лежах по гръб на пода, а той вече беше над мен и дърпаше полата ми нагоре и преди да му напомня, че признанието в живота му е да целува устата ми, той вече целуваше клитора ми.

O, прелестното усещане за влажния му топъл език! И вибрациите от думите, които нашепваше между краката ми, и горещият му дъх. През съзнанието ми мина оствър пристъп на недоверие. Хванах се за косата му и се опитах да го насоча да се придвижи към стаята му. Но нещата, които правеше с езика и устните си... дори със зъбите...

Вратата на апартамента не беше затворена. Той се усети и я изрита с крак. Очите му бяха затворени, пръстите му се впиваха в бедрата ми. Надигнах се на лакти да гледам. Би било престъпление човек да пропусне такава гледка. Единственото нещо, което беше похубаво от това, което правеше в момента, беше да го гледаш как го прави. Исках да му кажа: *ето сега, в този миг вече знам, че си мой, защото знам, че го правиш само за мое удоволствие.*

Уви, не можех да обеля и дума, какво остава за такова дълго изречение. Всички мои звуци бяха стонове, скимтене, и няколко инструкции: *да... там... точно там... и там.*

И „Оооо!“

O, МАМКА МУ!

Аз

Свършвам

И когато каза „Мечтал съм да опитам вкуса ти“, загубих абсолютно всякакъв контрол и приличие. Притиснах таза си към устните му, застинах, оргазмът напрегна и опъна всеки мускул в тялото ми. Започна от точката, която Найл целуваше, и се разпространи чак до върховете на пръстите на ръцете и краката. Ръцете ми бяха впити в сакото му, което той все още не беше съблъкъл. Опитах се да намеря яката на ризата му и да го придърпам към себе си. Исках го гол и в мен. Исках да усетя тежестта на тялото му върху моето, да почувствам тесния му сладък задник и стройни бедра между моите.

Найл седна и махна сакото си. Дори не обърса лицето си от соковете ми. Махна вратовръзката, след това и ризата. Виждах как гърдите му се повдигат задъхано. Никога нямаше да мога да откъсна очи от този мъж, освен ако някой не ме хванеше и насила извлечеше навън от този апартамент. Бях изтощена, мускулите ми се отпускаха, мозъкът ми беше една огромна зона, пълна само с блажено щастие и абсолютно нищо друго.

Найл събу бельото ми, полата, блузата. Целуваше всяко откриващо се пред очите му място от тялото ми. Очаквах да се покатери върху мен и веднага да влезе, защото усещах масивната му пулсираща ерекция, но той ме изненада. Сложи едната си ръка под коленете ми, а другата около рамото му, вдигна ме и ме понесе.

— Къде отиваме? — попитах.

— Не ми харесва идеята да те любя пак на пода.

— Това ли ще правим? — попитах и засмуках кожата на шията ми.

— Да. Цяла нощ и почти целия ден утре.

Едва сега успях да огледам спалнята му. Преди бях заспала в леглото на тъмно и после на сутринта бях избягала почти веднага. Прозорците бяха широки и високи. Стените бяха боядисани в бяло и голи с изключение на няколко фотографии на Анзел Адамс. С автограф. Очите ми се разшириха от изумление много преди да забележа огромното легло. Беше идеално оправено с тъмни чаршафи и тъмна завивка. В единия ъгъл имаше малка баня. На масата до леглото имаше една-единствена лампа. Това беше мъжка стая, без грам излишна декорация.

Найл застана зад мен. Ръцете му се плъзнаха от раменете до белите ми бедра и притисна голите си гърди към гърба ми.

— Качвай се на леглото — тихата му команда веднага бе омекотена от нежна целувка по врата.

— Ела, целуни ме — казах настоятелно.

— Скоро.

Той се наведе и пак плъзна език между краката ми. Беше толкова различно от преди. Целувките му бяха бавни и нежни, по-изразителни и емоционални.

— Или наистина ти харесва да го правиш, или наистина дълбоко съжаляваш.

— Мисля, че се чувствам малко палав — призна и целуна вътрешната част на бедрата ми. — Както се чувствам палав, когато гледам гърдите ти, когато те гледам как мастурбираш много палаво, когато плъзна пръстите си в теб. Но когато слагам езика си там? — Облиза ме и се усмихна доволно. — Това сладко място, което мога да виждам само аз? Е, това вече е извънредно палаво.

— Мисля, че се назва чувство за притежание.

— Да, това също. Трябва да призная — обожавам идеята, че това тяло принадлежи *на мен*.

— Технически погледнато, принадлежи на мен.

— Каквото кажеш, любов моя.

— Внимавай — казах с шеговит тон. — Нали не искаш да навлизаш в територията на думи, които започват с *Л*?

Дали усещаше колко силно исках да чуя тези думи от устата му?

— Не искам ли? — каза и погледна нагоре, плъзвайки очи по тялото ми. — Не чу ли колко пъти ти казах, че те обичам? Всеки път, когато докосвах кожата ти с езика си?

Усмихнах се, отворих уста да кажа нещо смешно, но тогава разбрах, че той не се шегуваше. Наистина го беше казал. Беше прошепнал *Обичам те* с такова обожание и преклонение. Тук в леглото, между краката ми. Много пъти. Усмивката му беше нереална — палава, дяволита.

— Искаше да го кажа директно в ухото ти ли?

Захапах устна и надигнах глава да го погледна.

— Харесвам устата ти да е точно там, но нямам нищо против да ги чуя и по-отблизо.

Найл се плъзна нагоре по тялото ми, целуваше всеки милиметър и оставяше влажни от соковете ми следи. Беше толкова голям, толкова... огромен. Когато бях под него, се чувствах защитена от цялото зло на света. Найл беше като... като нищо друго на света. Всяко неговото докосване беше като ехо от думите му. Беше ме виждал напълно полудяла, дива, гневна, сериозна. Всички състояния, през които преминавах, се дължаха на чувствата ми към него. През месеците, когато го обичах отдалеч, и през единия месец, когато го обичах отблизо, той се бе превърнал в нещо повече от любовник. Той беше моят нов най-добър приятел.

— Винаги съм имал усещането, че съм единственият човек в света, който не се познава достатъчно добре, даже никак. От рождение е така. Братята и сестрите ми от самото начало знаеха кои са и какво искат. Не и аз. Но с теб знам кой съм. И искам да вярвам в това си убеждение. Трябва да вярвам. Така че, да, отне ми само месец, след като се видяхме в асансьора... — Усмихна ми се закачливо. — ... За да провала всичко по най-глупавия начин и да те изгоня, да те принудя по още по-глупав начин да избягаш от мен... Но ето ни тук. Обичам те.

Тялото ми настръхна.

— Обичам те — повтори шепнешком и целуна мекото на ухото ми. — Обожавам те.

Разкопчах колана му и той ми помогна да дръпна панталоните му надолу. После ги изрита с крак в другия край на леглото. Не исках да чакам повече. Тази остра потребност да бъда с него, да ме изпълни, ме убиваше. Кожата му беше топла и гладка, меките косъмчета на краката му гъделичкаха вътрешната част на бедрата ми. Гърдите му бяха притиснати към моите. Покатери се върху мен.

— Господи, колко е хубаво да те усетя — прошепнах.

— Знам. Това... — Той поклати глава. — ... Имам чувството, че не обърнах достатъчно внимание, когато бяхме така интимни за първи път — призна и ме целуна. — Бях прекалено концентриран да не откача. Искам да изживея всяка секунда.

Плъзнах ръка между нас и започнах бавно да прокарвам ръка по пениса му. Очите му натежаха.

— Все още ли си на контрацептиви? — попита и целуна шията ми.

— Да.

— И не си била... — Той мълкна и пое дъх. — Не си била със...? Сърцето ми спря.

— Почти не съм излизала от апартамента си, освен когато ходех на работа. Сериозно ли ме питаш?

— Не. Предполагам исках да го чуя. Руби, не можеш да си представиш в какво състояние бях. Понякога мислех, че се виждаш с друг... и... не мога да ти опиша болката.

Той се надвеси над мен и закри светлината в стаята. Можех да виждам само лицето му и да усещам аромата на кожата му.

— А аз мислех, че може да решиш да правиш секс с Порша онази вечер. — И защо този разговор беше толкова лесен сега, когато усещах топлината на плъзгащото се над мен мускулесто тяло? Беше точно на сантиметър от мястото, където можеше да тласне в мен. — Излязох от офиса и това беше единственото, което си представях — че ще бъдеш с нея. Не си спомням някога да съм плакала толкова много.

— Руби...

— Отне ми много време да си го избия от главата, да преборя гнева, да не се чувствам предадена, да не се притеснявам, че всеки път когато съм с теб, ще се налага да ме уверяваш. — Той отвори уста да каже нещо, но аз сложих пръст на устните му. — Не, сега не искам да ме уверяваш в нищо. Ти си бил доста време с нея и на практика с мен не си живял. Искам да забравя за онази нощ.

Гласът му беше изтънял и напрегнат:

— Иска ми се никога да не бях отивал.

— И на мен.

Той сбърчи лице и зарови глава във врата ми.

— Руби... мамка му... съжалявам... Знам, че говорим, но ще свърша, ако не спреш да движиш ръка по пениса ми.

Пуснах го веднага.

— О, Найл! Бях съвсем сериозна и очаквах да ме слушаш, докато... неволно ти правя ръчна...

Той ме прекъсна с целувка, която не беше нито нежна, нито сладка. Беше дълбока и търсеща. Тазът му се завъртя, пенисът му мина по клитора ми и разбрах, че този разговор е приключи. Ръцете му се движеха по корема ми към гърдите, усещах гладката топла кожа, напрегнатите мускули и как се потърква в мен все по-настоятелно и гладно. Видях капчица пот на гърдите му, дъхът му стана насечен и неравен.

— Близо съм — прошепна.

— И аз.

Той погледна между нас, влезе бавно, изсъска „Мамка му... О, боже... О, мамка му“. Тазът му се притисна към моя и ме изпълни цялата.

Бях забравила какво е усещането. Ръцете му бяха около кръста ми и тихичко се молех да ми даде секунда да се нагодя към този... размер.

— Добре ли си? — попита. Ръцете му трепереха под главата ми.

— Да.

Надигнах глава да целуна шията му и завъртях бедра под него. Когато започна да се движи в мен, сърцето ми буквално излетя. В началото бавно и после когато се убеди, че съм добре, започна да се движи по-бързо, и по-бързо. През устните му се изпълзваха половин думи, половин срички, стонове и ръмжене и точно така усетих ужасяваща потребност.

Погледът му се премести върху лицето ми, от там се спусна надолу и се загледа в движението на гърдите ми.

— Мамка му... Любов моя... *Мамка му*.

— Обичам те — казах.

Имах чувството, че съдбата ми е била да срещна този мъж и да го обичам до края на дните си.

Дланта му обви гръдта ми, стисна я нежно, наведе се и засмука зърното. С другата си ръка хвани крака ми, вдигна го около кръста си. Беше нетърпелив, напълно изгубен в усещането. Очите му бяха отворени и в тях имаше нещо, което ме караше да се чувствам като дрогирана.

— Кажи ми — каза задъхано. — Кажи ми какво да правя.

— По-бързо.

Тазът му започна да се движи ужасно бързо, ръцете му се впиха в мен. Едната му длан стискаше коляното ми толкова силно, че усещах притискането на всяко връхче на пръстите му.

— Нека те видя.

Найл премигна, дългите му мигли минаха като мека четка по бузите му, погледна ме и се отдръпна от мен, очевидно разбрал молбата ми. Усещах всеки милиметър от пениса му. Беше мокър, ужасно твърд. Протегнах ръка между нас, хванах го и прокарах връхчето на пениса му по клитора си. Започнах да правя кръгчета около клитора си. Исках меката му кожа и възбудената му плът да ме отведат в рая. Удоволствието започна да наводнява влагалището ми с бясна скорости и ме дърпаше ме към опасното течение.

Плъзнах го обратно в себе си, чух гърления му стон, усетих лудостта в него. И когато тазът му опря в моя, той се предаде и ми даде точно това, което исках — да ме чука силно и безпощадно в собственото си легло.

Отне ми секунди да разбера, че този кошмарен писък, който чувах, въщност излизаше от мен, че кожата, която стисках свирепо между пръстите си, беше *неговата*, че леглото се бълскаше в стената. Гърбът му беше мокър от пот, зъбите оголени, впити в рамото ми. И точно когато аз започнах да се спускам от рая, той започна да излита натам. Пръстите му се забиха в бедрата ми и от гърдите му чух звук на удоволствие, какъвто не бях чувала никога от *неговата...* от *ничия* уста. Това означаваше само едно: щях да прекарам всяка нощ до края на живота си да се опитвам отново да изтръгна този звук от него.

Когато дишането му се успокои, той притисна устни към брадичката ми и каза:

— Това беше невероятно.

Едва издадох някакъв звук в знак на съгласие.

— Твоето е, нали знаеш?

Премигнах към тавана.

— *Кое* е мое?

— Сърцето ми, разбира се, но също и тялото ми. Ръцете ми, устните ми, пенисът ми. Имам ти пълно доверие, че ще се грижиш за тях по-добре от мен.

Гърдите ми се свиха болезнено. Не можех да си поема въздух. Звуците, които издаваше, когато свършваше, бяха само за мен, само между нас, но нямаше по-интимно и по-топло нещо на света от начина, по който говореше сега — открито, пряко, без анализиране на всяка мисъл.

— Харесваше ми, когато си играеше с тялото си. Идеята да свършиш, когато се притискаш към мен...

— Да? — попитах с любопитство.

— Мамка му, обожавам този миг. И как искаше по-бързо. Искам да ми помогнеш да мога да говоря малко по-мъръснишки.

— Само малко? — попитах с усмивка.

Погледна ме в очите и сега видях онзи раним и податлив човек. Знаех, че този разговор за него беше първата му тренировка по говоренето на чужд език. Целунах го заради закачливата нотка на разговора.

— Какво искаш да опиташ?

— Всичко — прошепна. — Но най-много искам... силно съм обсебен от идеята да изживея всичко интимно, когато съм влюбен. Не

искам повече да се крия и да бягам от истината. Това е нещо съвсем ново и е малко... доста умопомрачително като изживяване, защото е съвсем различно.

— Искаш да кажеш физически?

— Искам да кажа във всяко отношение. Всичко е различно. Да говорим открыто, докато се любим. И какво е самото усещане, когато правим любов.

Той беше все още над мен, в мен и казваше от какво има нужда. Най-накрая започвахме. Истински. Бяхме в леглото му, в апартамента му и той бе казал „да“.

— За какво мислиш? — попита и целуна шията ми.

— Просто... съм толкова щастлива, че сме заедно. Имам чувството, че ще се разпадна.

— Предпочитам да си останеш цяла. И под мен. Гола и влажна. Като езеро.

Увих ръце около врата му.

— В такъв случай ще се наложи да те задържа над себе си цяла нощ.

Той се засмя, целуна ме и каза:

— Обичам те, Руби.

Брой На Случайте В Които Найл Стела Се Обърна По Име Към
Мен, Когато Ми Каза, Че Ме Обича: Един.

И все още броя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.